Girlne Ya

YIWANG JIUSHUAI SHIERGONG © Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Vietnam translation copyrights © Kim Dong Publishing House, Hanoi, 2011

Vietnamese translation rights arranged with Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd

Xuấ t bản theo hợp đô ng chuyển nhượng bản quyề n giữa Guo Ni & Joustar Culture Co., Ltd và Nhà xuấ t bản Kim Đô ng, 2011.

Bản quyề `n tiế ´ng Việt thuộc về `Nhà xuấ ´t bản Kim Đô `ng, 2012.

Trình bày bìa: **Diep colour**

BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL

Tập 2

NHÀ XU´T BẢN KIM ĐÔ`NG

55 Quang Trung, Q. Hai Bà Trung, Hà Nội

ĐT: (04) 3 943 4730 - 3 942 8632 - Fax: (04) 3 822 9085 Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI MIÊ `N TRUNG 102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0511) 3 812 335 - Fax: (0511) 3 812 334

Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐÔ `NG TẠI TP. HÔ ` CHÍ MINH 276 Nguyễn Đình Chiểu, Q.3, TP. Hô ` Chí Minh.

ĐT: (08) 3 930 3447 - Fax: (08) 3 930 5867 Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

Chịu trách nhiệm xuấ t bản: PHẠM QUANG VINH Chịu trách nhiệm bản thảo: NGUYỄN HUY THĂ NG

> Biên tập: NGUYỄN SÔNG THAO Trình bày: NGUYỄN KIM ĐIỆP Minh họa: THEO NGUYÊN BẢN Sửa bài: HƯƠNG LAN

> > https://thuviensach.vn

In 5.000 bản - Khổ 14,5 cm x 20,5 cm - Tại Công ty TNHH In và DVTM Phú Thịnh

Đăng kí kế hoạch xuấ t
 bản số : 04-2012/CXB/121-166/KĐ cấ p $$\rm ngày~1/12/2011$

Quyế t định xuấ t bản số : 381/QĐKĐ kí ngày 23/10/2012 In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/2012.

"Tôi luôn nă m mơ thấ y mình giang rộng cánh bay về phía bên kia chân trời."

Câu nói â y văn vẳng trong lòng bạn bao lâu không rõ.

Trong những đêm dài vô tận, khi bạn lặng thâ m câ u nguyện,

Nhưng đáp lại chỉ có ánh mắ t lạnh như băng cùng những thanh âm của giọt lệ cô đơn...

Thật thế sao? Kể cả có vậy, bạn vẫn hát thâ m trong nỗi cô đơn, dù đó chỉ là hi vọng không thể giải thích bă ng lời.

Khi sao Bă´c Cực lên cao, bâ`u trời đêm u uâ´t có vài tia sáng yê´u ớt.

Thế là bạn giang cánh, kiên quyế t bay về phía con đường mà số phận đã sắ p đặt.

Bấ t chấ p bao nhiều gian khổ và vấ t vả, còn cả nỗi cô đơn và màn đêm dài dă `ng dặc...

Nhưng... vậy có sao?

Bạn đã biế t ră ng, bâ u trời sao mà bạn ngước vọng, không có cánh buô m trắ ng nhẹ nhàng.

Nhìn kìa! Một vì sao băng lướt qua bâ`u trời!

Kể cả chỉ là một giây phút huy hoàng, nhưng nó phá vỡ những ngày lặp lại nhàm chán.

Vì sao â y thức tỉnh khát vọng không tên của mỗi người bă ng chính ánh sáng của nó.

Nàng công chúa ngủ trong tháp ngà, sực tỉnh khỏi cơn mơ đã `ng đẳng

Bình tĩnh ngô `i trên ngai vàng đóng băng nhiê `u năm,

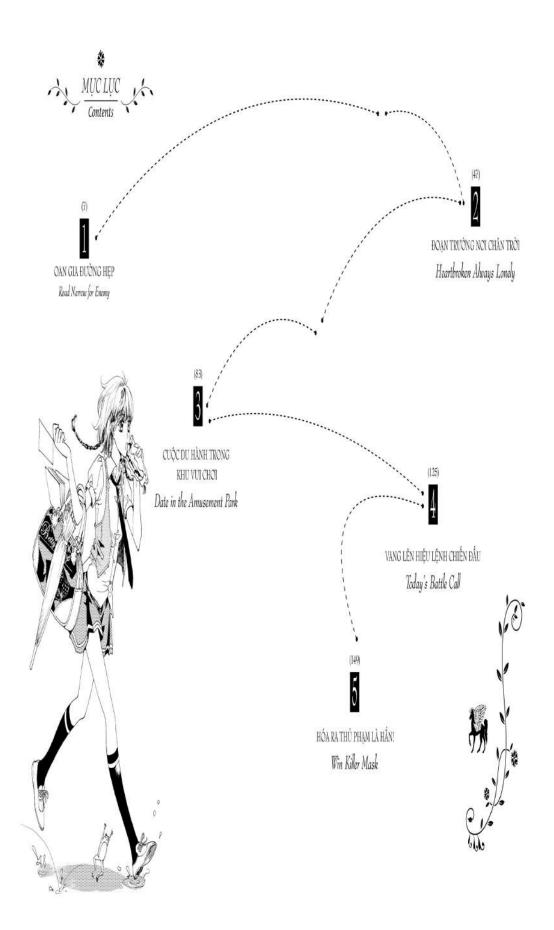
Nàng hiểu r**ă** ng mình không câ n một kị sĩ hay một chàng hoàng tử

Mà câ `n một bộ áo giáp bă `ng să ´t và ánh mắ ´t kiên định
Vì thê ´, hãy bước tiế ´p đi, đi vê `phía chân trời mà mình đã chọn
Kể cả khi đôi mắ ´t có bị nhạt nhòa bởi nước mắ ´t của nỗi đau
Nào sợ gì ánh chớp của nỗi sợ hãi xé toang đôi cánh
When you believe, you can achieve

Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá

Tác phẩm tiêu biểu: **Bí mật tình yêu phố Angel (Phâ n 1 và phâ n 2)**; **Cô nàng xui xẻo**; **Phép tắ c của qu**ỷ; **Chim Sẻ ban mai**

Lạc Tiểu Liên và nữ sinh thiên tài Thẩm Tuyế t Trì bị tai nạn giao thông nên lỡ mấ t cơ hội sang Mĩ du học. Cả hai cùng đăng kí học ở trường trung học Đức Nhã thuộc Liên minh Tinh Hoa. Bị Thẩm Tuyế t Trì bày kế chơi xỏ, Lạc Tiểu Liên phải chịu bẽ mặt trong lễ khai giảng. Cô bé quyế t tâm đánh bại Thẩm Tuyế t Trì và Giang Sóc Lưu - Người được mệnh danh là thiên tài của những thiên tài trong Liên minh Tinh Hoa.

Mục lục

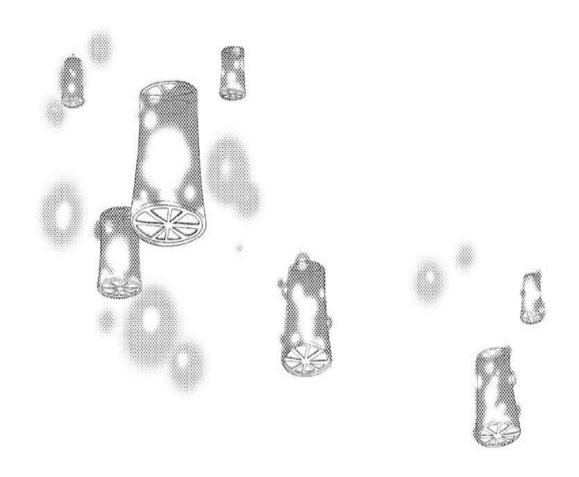
1. Oan gia đường hẹp Road Narrow for Enemy

2. Đoạn trường nơi chân trời Heartbroken Always Lonely

3. Cuộc du hành trong khu vui chơi Date in the Amusement Park

<u>4. Vang lên hiệu lệnh chiế n đấ u</u> <u>Today's Battle Call</u>

<u>5. Hóa ra thủ phạm là hắ n!</u> <u>Win Killer Mask</u>

"O! Là đèn trời ư?"

"Tôi từng nghe truyê`n thuyế´t về` đèn trời rô`i. Ngày xưa, có một đôi nam nữ yêu nhau say đă´m, nhưng bố´ mẹ hai bên ngăn câ´m nên họ không thể số´ng cùng nhau. Thế´ là họ ước hẹn, khi nhớ tới nhau, họ sẽ thả một chiế´c đèn trời, để nhă´n gửi lời yêu thương cho nửa kia của mình. Sau này, gia đình họ phát hiện ra lời ước hẹn đó, đôi trai gái buộc phải bỏ nhà đi. Nghe đô`n sau này họ biế´n thành hai ngọn đèn trời sáng lung linh giữa màn đêm, nương tựa vào nhau, che chở cho tấ´t cả những người yêu nhau trên thế´ giới này..."

"Này, bé Củ Lạc biế t không? Còn có một truyề `n thuyế t khác về `đèn trời đấ y."

[Câu chuyện]

Câu chuyện về `đèn Khổng Minh và đèn trời
Rút cuộc đâu là thực, đâu là giả?
Điề `u này không còn quan trọng nữa
Nhìn thấ ´y Thời Tuân mim cười đâ `y ẩn ý
Tôi rấ ´t muố ´n biế ´t
Cậu ta là kẻ thù hay là bạn?

Cuố i cùng buổi tố i Trung Thu cũng tới, chậm rãi và e ấ p như một cô gái mới lớn.

Mặt trăng như một chiế c đĩa ngọc tròn vành vạnh từ từ treo lơ lửng trong không trung. Vâ ng trăng cúi xuố ng tỏa ánh sáng bàng bạc khắ p mặt đấ t.

Lúc này vườn trường Tinh Hoa yên ă´ng đế n lạ thường, giố ng như có một luô `ng không khí đen đặc lan tỏa khắ p không gian.

Bên trong bức tường quây trước cửa Liên minh Tinh Hoa, có ba bóng người đang thì thụt gì đó trong bóng tố i. Trong số đó, chàng trai để tóc ngắ n ngắng đâ u lên, số t ruột trừng mặ t nhìn cô gái tóc xoăn đang bám như con thạch sùng ở trên tường cao ngấ t, khẽ gắ tlên:

"Hách Chân Hi, cô ngủ gật trên đó hả?"

"Nguyên Kì, hế t cách rô i! Tường cao quá! Tôi... tôi không dám xuố ng đâu!" Hách Chân Hi ấ m ức đáp lại.

"Chân Hi, bà cứ nhảy đại xuố ng đi! Tôi và Nguyên Kì sẽ đón bà mà, lo cái gì chứ?"

Dưới chân tường, một cô gái tóc bím mặ t sáng rực như sao ngước đâ u lên, lo lặ ng nhìn bóng người xiêu xiêu vẹo vẹo phía trên tường. Cô gái tóc bím mặt mày nhăn nhó, có vẻ hơi hô i hận vì đã đô ng ý cho cô gái kia đi theo.

"Tiểu Liên, không được! Tôi không dám nhảy đâu!" Hách Chân Hi nước mắ t nước mũi tèm lem nhìn Trịnh Nguyên Kì và Lạc Tiểu Liên đã bật tường trót lọt, sau đó nói bé như tiế ng muỗi vo ve: "Tôi mà nhúc nhích một tẹo là... váng đâ u hoa mắ t ngay."

"Ai chà! Gay quá nhỉ!" Chàng trai mặc bộ đô `đen đứng bên cạnh Lạc Tiểu Liên, tỉnh bơ nhìn đô `ng hô `trên tay, rô `i khẽ chép miệng: "Sắ ´p để ´n lượt Văn Chấ ´n Hải trường Tinh Hoa và Hàn Thu Dạ trường Đức Nhã rô `i! Nghe nói hai anh chàng này đẹp trai miễn chê luôn."

Viu!

Thời Tuân vừa dứt lời, mấ t Hách Chân Hi đột nhiên sáng quấ c như đèn pha ô tô. Không đợi hai người phía dưới kịp định thâ n, cô nàng như con heo rơi xuố ng nước, lao thẳng từ trên tường xuố ng.

"Á! Oái! Chân Hi!"

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, rô i vội vã giơ tay vê phía Hách Chân Hi, nhưng vì quá bấ t ngờ nên chỉ một giây sau...

Uỳnh!

Xi măng vôi vữa trên tường rơi xuố ng, tung bụi mù mịt...

Quảng trường trong Liên minh Tinh Hoa vẫn im ă´ng không một tiế´ng động, chẳng ai mảy may phát hiện ra chuyện vừa nãy.

Dưới gố c cây long não xum xuê, một chiế c DV phát ra ánh sáng tră ng lóa, lặng lẽ quan sát nhấ t cử nhấ t động diễn ra trên quảng trường.

Trong ô ng kính máy quay DV, bố n bóng người lén lút bước nhẹ nhàng, lom khom như con mèo mướp dưới tường bao. Họ lao nhanh như chớp về phía quảng trường Phi Nguyệt.

"Hừ... một lũ ngô $\bf \hat{c}$..." Một tiế $\bf \hat{n}$ g nói thờ $\bf \hat{o}$ phát ra sau ô $\bf \hat{n}$ g kính.

Sau đó, ô´ng kính máy quay lại chuyển vê` phía khác của tường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ai dè trong ô´ng kính lại xuâ´t hiện ba nam sinh mặc đô`ng phục trường Tinh Hoa, bọn họ đi ngược hướng với nhóm của Lạc Tiểu Liên, lén lút như ăn trộm trườn người vê` phía quảng trường Phi Nguyệt.

Một lúc sau, khuôn mặt lạnh như băng ló ra khỏi máy quay, bĩu môi thố t lên:

"Hai bon... ngô c!"

Xoat xoat xoat ... Xoat xoat xoat...

"Suyt! Khẽ thôi! Phía trước hay có bảo vệ trường đi tuâ`n lă´m."

Rừng cây long não chố c chố c lại vang lên tiế ng bước chân chạy thoăn thoắ t. Nhờ ánh sáng lờ nhờ của mặt trăng chiế u qua kẽ lá, những bóng người nọ căng mắ t dò dẫm đường.

"Tiểu Liên, sao chúng ta không đường đường chính chính vào cổng chính của Tinh Hoa? Lúc nãy mông tôi nện xuố ng đấ t đau quá..." Hách Chân Hi đi sau cùng, giọng nói run rẩy.

"Thôi đi, bà còn than thở cái nỗi gì! Lúc nãy tôi và Nguyên Kì làm đệm thịt cho bà còn gì!" Lạc Tiểu Liên quay đâ u lại, gặ ngiọng trách móc, rô i trừng mặ t cảnh cáo Hách Chân Hi. Chân Hi phụng phịu hòn dỗi.

"Công nhận bé Củ Lạc hôm nay đúng giờ thật! Có điể `u cô gái xinh đẹp và chàng trai đi cùng chúng ta đây là ai vậy?" Thời Tuân đang dẫn đường cho cả nhóm chợt nói xen vào.

"Chân Hi và Nguyên Kì là bạn tôi." Lạc Tiểu Liên nhìn thấ y Thời Tuân cười gian manh, vội vàng cảnh cáo cái tên đang định ba hoa chích chòe, "Cậu đừng có mà giở trò! Món nợ băng dán lâ n trước tôi vẫn chưa tính sổ với cậu đầu... Còn nữa, đừng đặt biệt hiệu bừa bãi cho tôi."

"Gọi là bé Củ Lạc nghe đáng yêu mà! Hơ hơ hơ... Trong lòng bé, chẳng nhẽ tôi tệ để n thể sao!" Thời Tuân nhún vai thờ ơ, sau đó giơ tay phải lên: "Hi các bạn. Tôi là Thời Tuân."

"Chào... chào cậu!" Nhìn thấ y Thời Tuân chủ động chào hỏi, mặt Hách Chân Hi bỗng đỏ lên như trái cà chua. Cô nàng luố ng cuố ng không biế t phải làm gì, cúi đâ u chào cậu ta, giọng nói căng thẳng đế n nỗi méo cả tiế ng.

"Hơ hơ hơ hơ! Đừng câu nệ rườm rà thế ! Đúng là bạn thân của bé Củ Lạc có khác, ngô y chang bé Củ Lạc!" "Này, Tiểu Liên và Chân Hi là đô` chơi búp bê của cậu đấ y hả? Cái gì mà ngô´ với chả không? Cậu lịch sự một chút đi!" Nghe thấ y Thời Tuân nói cợt nhả, Trịnh Nguyên Kì từ nãy tới giờ đứng bên cạnh lắng lặng chẳng nói chẳng ră ng, bỗng nhiên nổi giận đùng đùng, trợn mặ t với Thời Tuân.

"Thôi nào, thôi nào! Nguyên Kì, đừng gây sự nữa mà!" Lạc Tiểu Liên giơ tay lên ra hiệu be bé cái mô m, "Cứ thê này chúng ta sẽ bị bảo vệ trường bắ t quả tang mấ t. Mà lạ thật, sao hôm nay lại cảnh giới nghiêm ngặt thê nhỉ?"

"Bé Củ Lạc làm gì mà dữ thế !" Thời Tuân cười gian xảo rồ ì liế c Trịnh Nguyên Kì đang cố nén giận, sau đó tiế p lời luôn, "Hôm nay là ngày công tháp của Liên minh Tinh Hoa, là hoạt động truyề `n thố ng vô cùng quan trọng, mức độ hot của nó không kém gì thi đại học đâu, nên quảng trường Phi Nguyệt được trông coi nghiêm ngặt cũng phải, ngoài cách bật tường vào chúng ta chẳng còn cách nào khác."

Thấ y Thời Tuân nói vậy, Hách Chân Hi gật đâ u như bổ củi, rô i lại hỏi tiế p:

"Tôi có biế t chuyện công tháp của Liên minh Tinh Hoa, nhưng cụ thể là thi gì vậy? Mỗi là `n thi đê `u bí mật cực kì, chưa ai biế t được nội dung bên trong. Nghe nói nế u ai tiế t lộ ra ngoài sẽ bị sét đánh chế 't."

"Tôi cũng chẳng rõ lắ m..." Thời Tuân mim cười, "Tôi chỉ biế t người đủ tư cách tham gia công tháp là những học sinh ưu tú nhấ t các trường. Trước khi công tháp, họ đề u phải kí tên vào một bản thỏa thuận bảo mật, cho nên không ai biế t được nội dung bên trong. Cũng chính vì vậy mà có rấ t nhiề u lời đô n thổi xung quanh việc công tháp..."

"Đúng vậy!" Lạc Tiểu Liên như nghĩ ra điê `u gì đó, nói liê ´n thoă ´ng như không kịp thở, "Hôm nay lúc tan học, thâ `y chủ nhiệm đã dặn không được lén vào xem công tháp, nê ´u không sẽ coi như vi phạm nội quy của trường và bị kỉ luật."

"Đúng đó! Nế u lén xem cuộc thi giữa các anh tài Liên minh Tinh Hoa, hoặc tiế t lộ cuộc thi ra ngoài, đề u bị đuổi học. Các trường khác cũng sẽ không tiế p nhận học sinh vô kỉ luật như vậy." Thời Tuân cố ghìm giọng xuố ng, tay ra dấ u cấ t cổ cái xoẹt.

"Á! Sao khiế p thế ! Thế thì gay to rô i! Thảo nào để n tận giờ công tháp vẫn là chuyện tuyệt mật." Hách Chân Hi lo lă ng, run rẩy nuố t nước bọt.

"Oài... Có điê`u..." Lạc Tiểu Liên trâ`m ngâm nhìn Thời Tuân, rô`i tò mò hỏi: "Các học sinh ưu tú tới đây để công tháp, còn cậu dẫn tôi tới đây để nhìn mặt đô´i thủ tương lai hả?"

"Hơ hơ..." Thời Tuân nháy mặ t trêu chọc Tiểu Liên, sau đó cười ranh mãnh: "Bé Củ Lac đoán thử xem..."

""

Không thể nào...

Binh!

Lời nói của Thời Tuân như một chiế c chùy să t giáng xuố ng đâ u Tiểu Liên, khiế n cô xây xẩm mặt mày. Chiế u nay tan học, những câu nói của thâ y giáo chủ nhiệm như lời niệm chú quay vòng vòng trong đâ u Tiểu Liên:

Đề`u bị đuổi học... Đề`u bị đuổi học... Đề`u bị đuổi học...

Lạc Tiểu Liên nhìn thẳng vào mặ t Thời Tuân, tiế ng nói nhỏ như kiế n kim:

"Cậu muố n dẫn chúng tôi đi rình mò xem công tháp?... Nhưng nế u bị phát hiện sẽ bị đuổi học đấ y!"

"Tôi đã nói sẽ giúp bé thực hiện ước mơ của mình, có hi sinh đôi chút thì bố bèn gì, bé không câ n phải áy náy đâu." Thấ y Tiểu Liên tiu nghỉu như mèo cụp đuôi, Thời Tuân cười khoái trá, ánh mắ t mia mai, "Sao thế bé con? Sợ rô ì à? Ngay cả dũng khí còn chẳng có mà đòi đánh bại hai người đó!"

"Tôi... tôi thiế u dũng khí á?" Lạc Tiểu Liên mặ t chữ O mô m chữ A nhìn tên quái vật trước mặt, lòng bỗng rố i tung lên như mớ bòng bong khi nghe những lời nói đó.

Thời Tuân ngừng một lát rô i lại nhướng mày khiêu khích, nhìn thẳng vê phía Lạc Tiểu Liên: "Thì chả phải bé nói muố nhạ gục Giang Sóc Lưu, vượt qua nữ thiên tài gì đó, trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa còn gì. Lẽ nào bé chỉ chém gió cho sướng thôi à? Nế u vậy thì chịu khó chấ p nhận số phận đi. Cả đời làm người thường vô dụng cho xong!"

"..." Lời nói của Thời Tuân khiế n Lạc Tiểu Liên sững người, cột khói tức giận như núi lửa phun trào chọt bố c từ dưới chân lên đỉnh đầ u, bao lấ y toàn thân cô, "Ai chém gió hả? Cậu dám nói lời thê danh dự trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa của tôi là ba hoa phét lác hả?"

Mình sẽ cố gắ ng chứng minh cái đâ u tâ m thường này cũng có thể chiế n thắ ng cái đâ u thiên tài mà ngạo mạn. Mình nhấ t định sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ t. Dù gặp bấ t cứ khó khăn gì, mình cũng không bao giờ bỏ cuộc đâu.

Nghĩ tới đây, mặt Lạc Tiểu Liên xị xuố ng, tố i sâ m lại như yêu nữ tới để hủy diệt thế giới. Cô nghiế n răng ken két, người như cao hơn cả trượng, mặt đã ng đã ng sát khí nhìn tên Thời Tuân nhỏ như hạt cát dưới mũi giày.

"Đi thì đi! Sợ gì? Tôi sẽ cho cậu biế t Lạc Tiểu Liên này một khi đã quyế t tâm thì sẽ đáng sợ thể nào."

"Hơ hơ!" Thời Tuân như chơi trò mèo vòn chuột, mặ t sáng lên phâ n khích, môi mím chặt rô i lén phì cười: "Được lặ m! Bé Củ Lạc, chúng ta tiế p tục đi thôi."

Xoat! Xoat! Xoat!

Lúc này, mặt trăng đã lên tới đỉnh trời, ánh sáng thướt tha như dải lụa, khẽ khàng rủ xuố ng mặt đấ t, nhuộm bạc cả rừng cây long não.

Ve sâ`u mùa thu còn nâ´p trong cây bỗng kêu râm ran, dường như vẫn nhung nhớ mùa hè oi bức. Bên rừng cây long não, dưới tán lá um tùm, một cái bóng đang uố n lượn như mèo đi vê` phía quảng trường nơi đèn sáng quă´c.

"Mau lên! Đi theo tôi!" Thời Tuân dựa lưng vào một gố c cây long não, quan sát tình hình xung quanh quảng trường, sau đó chĩa ngón tay ngoặ c những người phía sau lưng.

Lạc Tiểu Liên, Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kì đưa mặ t nhìn nhau, rô i là n lượt từng người lao như bay để n bên cạnh Thời Tuân.

Bố n đôi mã t tò mò ló ra sau bức tường xanh nghìn năm, quan sát khắ p lượt quảng trường Phi Nguyệt.

"Cuộc thi công tháp Sao Trung Thu năm nay của Liên minh trung học thành phố Tinh Hoa bắ t đâ u!"

Rào rào rào!

Giọng nói ô`m ô`m của một người đàn ông văng vắng trên quảng trường, ngay sau đó là những tràng vỗ tay giòn giã.

Ánh trăng như dòng suố i, chảy quanh màn đêm đen ngòm rồ i tỏa ánh sáng bàng bạc. Trong màn đêm, quảng trường Phi Nguyệt đèn đuố c sáng trưng, xung quanh toàn những đóa hoa hồ ng nở bung ra, trông giố ng như mặt trăng màu đỏ ố i.

Cả quảng trường như được trải thảm đỏ, vừa uy nghiêm lại vừa trang nhã. Các thâ 'y cô giáo của bố 'n trường ăn mặc chỉnh tê ', đứng thành hàng trước cổng Tháp Sao, vây quanh nơi diễn ra thi đấ 'u.

Tháp Sao đứng sừng sững như cột chố ng trời giữa đèn điện sáng trưng. Bình thường những là u gác của Tháp Sao đen thui thiế u ánh sáng, giờ đây bỗng sáng bừng lên, lộ góc đua ra của những trâ n nhà nổ i các tâ ng với nhau. Đèn trong Tháp Sao càng lên cao càng sáng lấ p lánh. Đế n tâ ng thứ mười hai, một ngọn đèn như viên dạ minh châu lớn thắ p sáng cả màn đêm.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta đứng ở đây chẳng nhìn thấ y gì cả..." Lạc Tiểu Liên điề u chỉnh góc nhìn liên tục mà vẫn không ăn thua, đành thấ t vọng quay đâ u lại nhìn Thời Tuân đứng bên cạnh.

Thời Tuân đưa tay chố ng că m, thận trọng đảo mấ t quanh bức tường xanh ngàn năm, mấ t đột nhiên lóe sáng: "Chúng ta đi sang bên phải chút... Đế n chỗ thấ y cô, thì có thể nhìn qua kẽ hở để xem trận thi đấ u bên trong..."

Nói đoạn, cả bố n người dịch sang bên phải, giố ng như bố n con sâu róm bò lồm ngồm trên đấ t, uố n éo người trườn về góc phía phải tường xám ngàn năm.

Đúng lúc này, nhóm ba nam sinh trường Tinh Hoa cũng đang tiế p tục bò sang trái từ góc phải tường xám ngàn năm.

"Đợi đã! Hình như tôi ngửi thấ y mùi là lạ..." Tên con trai đâ u tổ quạ dẫn đâ u nhóm đột nhiên ngừng lại, mũi hít lấ y hít để, sau đó nhíu mày lẩm bẩm.

"Đại ca ngửi thấ y mùi gì vậy?" Tên đâ u cua bò theo sau căng thẳng nhìn xung quanh, lí nhí hỏi, "Không phải bảo vệ trường đấ y chứ?"

"Ư... không phải!" Tiêu Nham Phong chun mũi lại, lắ c đâ u nguâ y nguậy, giọng nói nghe ón xương sườn, "Ngửi thâ y mùi cóc ghẻ trường Đức Nhã..."

"Cóc ghẻ?" Tên mặt rỗ phía sau tên đâ`u cua ngạc nhiên sững cả người: "Lẽ nào bọn trường Đức Nhã cũng đế n công tháp?"

"Mày đâ n độn nó vừa thôi!" Tiêu Nham Phong quay đâ u trừng mặ t hung hãn với tên mặt rỗ, bực mình nói, "Ngay cả Tiêu Nham Phong này còn không được đường đường chính chính công tháp, lũ cóc ghẻ kia thì có tư cách gì hả? Cái đô mạo danh trong lễ khai giảng, trình độ kém cỏi mà cũng đòi đi công tháp à?"

"Đúng, đúng..." Nghe thấ y Nham Phong nói vậy, hai tên bám đuôi không dám ho he lên tiế ng.

Tiêu Nham Phong tức giận liế c xéo tên mặt rỗ, rồ i quay đâ u lại, người tì sát trên đấ t, chán nản lẩm bẩm:

"Đáng ghét! Trường quy định cái kiểu gì vậy trời? Ngoài học sinh đế n công tháp, các học sinh khác đề u không được tới tham dự. Mình oai phong lẫm liệt, ăn to nói lớn thể này mà giờ phải thể u thào như sắ phế t hơi, chẳng dám ho he gì... Hử? Lại cái mùi đó... Khịt khịt..."

Phía bên kia tường xám ngàn năm, Hách Chân Hi đi theo sau Trịnh Nguyên Kì. Cô nàng đột nhiên sững người ra, rô i ngừng bước, lo lă ng quay đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên ở phía sau.

"Này! Này! Tiểu Liên... Tôi hình như nghe thấ y tiế ng ai đó... Lẽ nào chúng ta bị phát hiện rô ì?"

"Ùm..." Lạc Tiểu Liên vềnh tai lên nghe ngóng, dè dặt thăm dò động tĩnh trên quảng trường Phi Nguyệt, sau đó mím môi lại, lắ c đâ `u: "Chắ c không phải đâu... Lại tiế ng chó mèo hoang trong quảng trường kêu thôi..."

Trong lúc â'y, sau bức tượng đô ng trong rừng long não cách quảng trường không xa, một lỗ hồng nhỏ phát ra ánh sáng trắ ng, tiế p tục quan sát mọi việc diễn ra trên quảng trường.

Xat xat xat xat!...

Sau những bước chân đâ y khó khăn, nhóm của Lạc Tiểu Liên cuố i cùng cũng tới nơi. Họ dừng lại ở góc bên phải bức tường xám ngàn năm, sau đó thò đâ u ra, nhìn thẳng vê phía khe hở giữa hai hàng giáo viên đứng đan xen nhau.

Do khe hở nhỏ quá, đâ`u Lạc Tiểu Liên và Hách Chân Hi giố ng như hai lòng đỏ trứng gà sát vào nhau. Mặc dù chỉ nhìn thấ y thấ p thoáng, nhưng Hách Chân Hi không kìm nổi kinh ngạc phấ n khích reo lên.

"Oa... Đây là công tháp hả?... Hoành tráng thật! Ủa? Đô `ng phục màu xanh lục... Hai người kia là học sinh trường Đức Nhã à?" Hách Chân Hi giật lấ y giật để tay áo Tiểu Liên, "Tiểu Liên, cậu nam sinh kia kìa... Cái người tóc dài dài ấ y, trông đẹp trai ghê."

"Ùm..." Lạc Tiểu Liên nín thở quan sát, sau đó khẽ gật đâ`u. Nhưng khi phát hiện ra Hàn Thu Dạ đứng trong nhóm người gâ`n mình nhấ t, lưỡi cô như líu lại: "Anh ấ y là hội trưởng hội học sinh trường tôi đấ y, tên là Hàn Thu Dạ..."

"Hóa ra là Hàn Thu Dạ à? Ôi chao, Vương của Liên minh Tinh Hoa đây ư?" Hách Chân Hi nhanh như cấ t lôi điện thoại trong túi ra, giơ cao lên ngắ m chuẩn Hàn Thu Dạ, rô i nhấ n phím chụp hình cái tách, "Đẹp trai thật! Tôi phải chụp lại mới được. Chụp thêm vài tấ m nữa."

"Tách! Tách!"

Không gian nhỏ đang chìm trong yên tĩnh, bỗng nhiên vang lên những tiế ng nháy máy liên tục.

"O! Cái gì lâ p lánh ở phía kia nhi?"

"Lẽ nào có người nấ p ở đó? Chúng ta mau tới xem!"

Đúng lúc này, vài nam sinh học khóa trên của trường Đức Nhã đứng bên cạnh Hàn Thu Dạ, phát hiện ra cái gì đó là lạ, cùng hướng mắ t về phía tường xám ngàn năm.

Chế t thật! Đừng... đừng có lại đây! Câ `u xin Thượng đế ´ che chở cho con. Nế ´u bị phát hiện thì toi cả lũ.

Trong chóp mặ t, tim Lạc Tiểu Liên như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, ngay cả không khí xung quanh cô cũng như ngừng chuyển động. Nhưng dường như Thượng đế không nghe thấ y lời câ u nguyện thảm thiế t của cô, mấ y nam sinh kia bước đế n mỗi lúc một nhanh.

Từng dây thâ n kinh của Lạc Tiểu Liên căng lên như dây đàn, cả người cô bă t đâ u nổi da gà, dù vẫn tiế p tục nhìn vê phía khe hở.

Nhưng đúng lúc ấ y, nỗi lo lắ ng trong mặ t Tiểu Liên dường như bố c hơi hế t. Tâ m mặ t cô bị một khuôn mặt rấ t đỗi thân quen chiế m tron.

Khuôn mặt thanh thoát, ánh mắ t xa xăm dịu dàng, cả mái tóc đen mượt đang bay bay theo gió...

Anh Hàn Thu Da!

Khi ánh mă t hai người bă t gặp nhau, cả thế giới này dường như lặng đi.

Ánh mắ t dịu dàng của Hàn Thu Dạ chợt thoáng chút ngạc nhiên, sau đó chùng xuố ng. Anh nhìn đi chỗ khác, im lặng không nói gì.

Á á á! Anh â y phát hiện ra mình rô ìi.

Mặt Lạc Tiểu Liên trắ ng bệch như tờ giấ y, trái tim treo lơ lửng bỗng bị một phen tá hỏa. Làm thế nào đây? Làm thế nào bây giờ? Nế u không trố n đi thì e là chẳng kịp mấ t. Mình đã phạm lỗi tày trời lại còn bị bắ t tại trận. Lẽ nào hôm nay là ngày tận thế của Lạc Tiểu Liên này?

Đuổi học!

Hai chữ nặng như núi Thái Sơn đè lên đâ u cô.

"Anh Hàn Thu Dạ! Anh có phát hiện ra gì không?" Lúc này chọt vang lên một giọng nam nghe rõ như tiế ng chuông đô ng.

...

Sao mình lại rơi vào tình huố ng oái ăm thế này chứ? Lạc Tiểu Liên bấ t lực nhấ m nghiệ n mắ t, ngay cả tim cũng như ngừng đập... Trời ạ! Lẽ nào cuộc số ng trung học của mình vừa mới bắ t đâ u đã khép lại lãng xẹt như vậy ư? "Không có gì... Ở đây không có gì cả!" Đột nhiên, giọng nói bình thản như mặt hô phẳng lặng không một gợn sóng từ từ lọt vào tai cô, mọi thứ dường như vỡ òa ra vì quá kinh ngạc.

Gì co? Anh Thu Da bao che cho mình!

Tiểu Liên ngạc nhiên mở to đôi mặ t tròn xoe, nhìn thấ y Hàn Thu Dạ đang quay người đi, che lỗ hổng lộ ra của cô.

"Không thể nào! Vừa rô`i em nhìn thấ y có ánh sáng phát ra mà." Một nam sinh khác nghi ngờ.

"Ánh trăng đấ y... Hôm nay là Trung Thu mà." Giọng Hàn Thu Dạ châ m chậm, nhưng chấ c như đinh đóng cột, "Thôi! Đừng làm lỡ thời gian thi đấ u. Chúng ta đi thôi!"

"Ùm..."

Tiế ng bước chân gấ p gáp lại vang lên, những nam sinh khác là n lượt theo sau Hàn Thu Dạ đi khuấ t.

Nguy hiểm quá!... Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, vuố t vuố t ngực mình. Mém chút nữa thì... mém chút nữa thì tiêu tùng... Anh Hàn Thu Dạ... lại cứu mình lâ n nữa...

"Này, bé Củ Lạc!" Thời Tuân ngô i sụp bên cạnh, dí sát mặt nhìn chòng chọc đôi mắ t đờ đẫn vô hô n của Tiểu Liên. Hắ n suy tư gì đó một lúc lâu, rô i vỗ bô m bộp vai Tiểu Liên, "Công nhận gan bé to lắ m đâ y!"

Tiểu Liên bơ luôn Thời Tuân, chẳng thèm để ý đế n lời hặ n nói, lặng người đi nhìn theo cái bóng đã khuấ t của Hàn Thu Dạ.

"Bé Củ Lạc nè... Lẽ nào bé không phát hiện ra điê `u gì khác thường à?"

"Không có... Sao cơ?" Nghe thấ y Thời Tuân cao giọng, Lạc Tiểu Liên thoặ t định thấ n, ngạc nhiên chớp chớp mặ t.

"..." Thời Tuân cười tủm tỉm, thản nhiên giơ tay ra chỉ chỉ vào vai Tiểu Liên.

"Oái!" Lạc Tiểu Liên nhanh như cấ t quay đâ u nhìn, chọt thấ y một con nhện to tướng lông lá xô m xoàm đang bò bò. Cô sợ hế thô nhê t vía, ngã lăn quay ra đấ t.

"Á! Tiểu Liên!" Nghe tiế ng kêu thảm thiế t như heo bị chọc tiế t, Hách Chân Hi kinh ngạc đưa tay bịt chặt miệng, chỉ dám kêu ư ử.

"Tiểu Liên?" Hách Chân Hi và Trịnh Nguyên Kì lặng người đi, nhìn mặt Tiểu Liên đáp đấ t, còn người thì cong lên như con tôm, "Tiểu Liên, bà không sao chứ?"

Nào ngờ, phía bên kia bức tường đột nhiên vang lên tiế ng gâ m như beo:

"Hả? Đô` vịt bâ`u Đức Nhã si đâ`n kia! Sao cô lại ở đây?" Tiêu Nham Phong với quả đâ`u tổ quạ độc nhâ´t vô nhị bỗng lù lù xuấ´t hiện. Hǎ n giơ nanh nhe vuố t, theo sau là tên đâ`u cua và tên mặt rỗ: "Hóa ra cái mùi khó ngửi ban nãy là của cô. Hứ, không ngờ IQ của cô còn thấ p hơn tôi tưởng. Dám lẻn vào đây xem công tháp cơ à? Đợi đó mà bị đuổi cổ khỏi trường!"

"Đừng đấ c ý vội! Cậu cũng thế còn gì! Tại sao cậu tới được còn tôi thì không?" Lạc Tiểu Liên cũng chẳng chịu kém cạnh, vênh mặt phản bác lại.

"Hê hê hê, Vương của trường Tinh Hoa, Giang Sóc Lưu là đại ca của tôi. Tôi tới đây cổ vũ cho đại ca mình thì có gì sai hả? Đại ca đang đố i mặt với trận chiế n của những thiên tài mà lị." Nói đế n đây, Tiêu Nham Phong đấ c ý liế c xéo Lạc Tiểu Liên, "Mâ y đứa tâ m thường

trường Đức Nhã liên quan quái gì tới việc công tháp mà cũng a dua để n xem nhỉ?..."

"Im miệng ngay! Đô `đâ `u súp lơ thùng rỗng kêu to kia." Lạc Tiểu Liên cố ´kìm lửa giận, giữ nhịp tim ổn định, nhướng mày lên nhìn Tiêu Nham Phong, "Muố ´n tôi đi cũng được, nhưng nế ´u bị bảo vệ phát hiện thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đấ ´y!"

"Em xin đại ca đừng làm ô`n nữa, kẻo bảo vệ đế n thì nguy to đấ y..."

Tiế ng nói mỗi lúc một to phát ra từ phía bức tường xám ngàn năm khiế n bảo vệ trường bắ t đâ u chú ý. Trên quảng trường bỗng vang lên những tiế ng sục sạo của bảo vệ.

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, giố ng như một cái dây cao su bị kéo căng ra rô i buông tay, vội vàng co rúm vào tường. Phía bên kia, Tiêu Nham Phong đang vênh váo ra oai, thấ y tình hình không ổn vội vàng dẫn theo hai tên đàn em chuô n mấ t tăm.

Cô p cô p cô p! Cô p cô p cô p!...

Nghe thấ y tiế ng rì râ m của hai người bảo vệ và tiế ng giày da từ xa bước lại gâ n, Lạc Tiểu Liên cúi đâ u xuố ng, thấ y mình mẩy ngứa râm ran như bị kiế n bò, bàn tay đang túm lấ y Hách Chân Hi bỗng toát mô hôi lanh.

"Nguyên Kì, Chân Hi, mau đi theo tôi..." Thấ y tình hình gay go, Lạc Tiểu Liên ra hiệu cho hai người phía sau mình. Nhưng khi cô quay đâ `u định gọi một người nữa thì thấ y Thời Tuân đã biế n mấ t dạng từ lúc nào.

Không kịp nghĩ ngợi nhiệ `u, ba người như quân tinh nhuệ phá lô cố 't, nă `m sát xuố 'ng đấ 't, trườn về `phía rừng cây long não.

Còn nhóm Tiêu Nham Phong cách đó một bức tường chặ n, cũng đang bò về phía bên trái, nhưng phát hiện ra đường xa quá, không trố n nổi nên chuyển hướng quay đâ u lại, bò nhanh như ba con gián bị truy sát, chạy trố n cùng đường với nhóm Lạc Tiểu Liên.

"Ůa?..."

"Á! Lại là mâ y người!"

Khi hai nhóm định lao ra khỏi bức tường ngăn, chuẩn bị chạy băng băng về phía rừng cây long não thì lại chạm mặt nhau. Cả sáu người giật mình hét lên.

Nhưng chưa đợi họ kịp định thâ n sau cú giật mình, phía sau bỗng có tiế ng người hét to khiế n ai nấ y dựng tóc gáy:

"Này! Các em là học sinh trường nào? Đứng lại cho tôi!"

"Mâ y đứa kia! Không được chạy!"

Thấ y bảo vệ rượt sau lưng, cả sáu người như bị chế t đứng, không còn cãi nhau nữa mà co giò bỏ chạy. Ai cũng giố ng như tuyển thủ điể n kinh chạy 100 mét, tiế ng súng hiệu lệnh vừa dứt, tranh nhau lao về phía rừng cây long não.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

Chạy một lèo tới bức tượng đô `ng trong rừng cây long não, mấ t Lạc Tiểu Liên bỗng sáng quấ c. Quay đâ `u nhìn bảo vệ trường vẫn bám theo như đia đói, và đám Nham Phong đang chạy bán số 'ng bán chế t, cô kéo Trịnh Nguyên Kì và Hách Chân Hi vê `phía tượng đô `ng, đưa tay ra hiệu giữ yên lặng.

"Tiểu Liên..." Hách Chân Hi từ nãy tới giờ vẫn theo sát Lạc Tiểu Liên đột nhiên ngước đâ u lên, khẽ thì thào.

Lạc Tiểu Liên sững người, nhìn theo ánh mặ t Hách Chân Hi.

Một cô gái mặc đô `ng phục màu xanh lục, tóc că ´t ngă ´n, đứng ngay sau bức tượng đô `ng. Đôi mă ´t như pha lê đang nhìn Tiểu Liên chăm chú, chẳng khác nào một cái máy điện báo liên tục phát ra tín hiệu trái chiê `u.

"Á! Thẩm Tuyế t Trì?" Lạc Tiểu Liên cố ghìm tiế ng hét kinh ngạc. Đúng là xui tận mạng... Lúc nước sôi lửa bỏng thể này lại đụng phải con nhỏ mặt mũi lạnh như nước đá. Chế t thật! Nế u nhỏ ta nổi giận, lại bày ra mấ y trò điên rồ thì mình đi đời nhà ma luôn. Dù thế nào đi nữa, lúc nguy cấ p thế này phải biế t nhẫn nhịn, bịt miệng nhỏ ta trước đã.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên tức sôi gan nhưng vẫn cố kìm nén, giả đò cười tươi rói, tay bắ t mặt mừng: "Thẩm Tuyế t Trì, tôi đây chứ ai! Lạc Tiểu Liên học cùng lớp với cậu đây mà!"

Mặc dù giọng nói của Lạc Tiểu Liên nhiệt tình như nă ng tháng Năm, nhưng Thẩm Tuyế t Trì vẫn như mùa đông lạnh lẽo xa cách, không hê bị suy chuyển bởi thái độ nô ng nhiệt đó. Cô ta chỉ lạnh lùng nhìn Tiểu Liên, ánh mấ t như phát ra tín hiệu "tránh xa tôi ra".

Mau tránh ra... Mau tránh ra... Mau tránh ra...

Con nhỏ này... thật quá đáng! Lạc Tiểu Liên như bị giáng xuố ng mười tám tâ ng địa ngục, khí đen tức giận suýt trào ra khỏi ngực.

"Ô! Đại ca trông kìa! Ba đứa đó nấ p ở sau bức tượng đô `ng!"

"U hu! Không kịp nữa rô`i! Chúng ta cũng qua đó đi!"

Ai dè Tiểu Liên còn chưa kịp hoàn hô n thì bọn Nham Phong đã lao tới như gió cuố n. Thời gian gấ p gáp, Tiểu Liên chẳng nói được thêm câu gì.

"Ô´i! Thẩm Tuyế t Trì... Cậu... cậu nhích lên trên một chút đi!" Lạc Tiểu Liên cô´ số ng cô´ chế t chen lâ´n, rô`i quay sang năn nỉ.

"Này! Cậu đừng thấ y chế t mà không cứu chứ..." Lạc Tiểu Liên giận tới mức mặt mày méo xèo xẹo, nhưng vẫn cố nén giận.

"Thì sao?"

"Đô` vịt bâ`u si đâ`n! Mau tránh ra hộ cái! Không thì tụi này bị bảo vê phát hiên mâ´t!"

"Á!"

Đúng là họa vô đơn chí, chưa kịp bịt miệng Thẩm Tuyế t Trì thì bọn Nham Phong đã hùng hục xông đế n, khiế n Lạc Tiểu Liên sợ hú hô n.

"Tấ t cả im miệng ngay! Chỗ này tôi xí trước rô `i, mau biế ´n hế ´t đi!"

Vù!

Một cơn gió mạnh thổi tới, đám người nấ p sau bức tượng đô ng đông cứng lại như cá ướp lạnh.

Lúc đô ng loạt quay đâ u lại, họ thấ y Thẩm Tuyế t Trì mặt mày như cảnh sát hình sự, trừng mã t với họ. Một cơn gió từ địa ngực thổi vù vù tới, mang theo mùi sát khí nô ng nặc, như thể muố n thổi cả sáu người xuố ng mười tám tâ ng địa ngực tố i tăm.

Con nhỏ sướng từ trong trứng sướng ra này lúc nào cũng coi mình là cái rố n của vũ trụ, đúng là không còn từ gì để nói. Nhưng... nế u phát ra tiế ng động, bị bảo vệ phát hiện thì toi đời con nòng nọc. Nhẫn nhịn! Phải nhẫn nhịn! Chị Tô Hựu Tuệ, hãy cho em thêm sức mạnh...

Mă´t Tiểu Liên chọt loé sáng, gắ´ng gượng mim cười, rô`i khẩn khoản đê`nghị:

"Mọi người yên lặng đi! Tôi có cách này, có thể giúp tấ t cả chúng ta không bị lộ ra khỏi tượng đô ng."

Xat xat xat! Xat xat xat!

Trong rừng cây long não, hai người bảo vệ một béo một gâ y mặc đô ng phục màu lam, đang nhíu mày tìm kiế m xung quanh. Hai đôi mắ t như bóng đèn 1000W lia khắ p nơi trong rừng.

"Mâ´y đứa đó chạy đầu rô`i nhỉ? Lạ thật! Vừa rô`i tôi còn nhìn thâ´y chúng chạy hướng này mà."

"Đúng là bọn nhóc không biế t trời cao đấ t dày gì. Chẳng nhẽ tụi nó không biế t bị tóm được sẽ đuổi học à?"

Hai bảo vệ vừa làu bàu vừa rọi đèn pin trong tay, sau đó tiế p tục đi về phía trước. Đột nhiên, người bảo vệ béo dừng bước, giơ cái đèn pin phát ra ánh sáng vàng vọt lên, chiế u thẳng về phía bức tượng đô ng.

"Ê này, tôi thâ y cái bức tượng này nom cứ cổ quái thê nào í! Trông y như con hà mã bụng bâ `u."

"Nghe nói đây là một quâ`n thể điêu khă´c, vừa mới được chuyển tới đây hai ngày trước." Người bảo vệ gâ`y liê´c nhìn bức tượng, có vẻ không quan tâm lă´m.

"Đúng rô`i, nghe nói đây là nghệ thuật hành vi. Những người già cả như chúng ta không hiểu được đâu!"

Xat xat xat! Xat xat xat!

Nói xong, hai người lại rảo bước tiế p về phía trước.

Rừng cây long não dâ n dâ n yên tĩnh trở lại.

Lúc này, trăng đã lên cao, ánh sáng trong vă t như thủy ngân lặng lẽ chiế u xuố ng rừng cây long não. Cả khu rừng như được dát bạc.

"Phù..."

Đột nhiên không gian im ă´ng vang lên tiế´ng thở phào cùng lúc như bản hợp ca.

Phía sau bức tượng đô ng, tên đâ u tổ quạ và đâ u húi cua ôm chặt nhau như đôi tình nhân số ng chế t bên nhau, hai chân dạng ra khóp với chân của bức tượng. Trên vai họ là hai nam, ba nữ. Ai nấ y đề u giố ng như cục nam châm, gắ ng hế t sức thu gọn người để không lộ ra khỏi bức tượng, nhìn từ xa giố ng như những quả trứng gà xế p chố ng lên nhau.

Lúc này Lạc Tiểu Liên đứng ở trên cao nhấ t mới nở nụ cười đấ c thă ng, vui vẻ ngước lên nhìn bâ u trời xa xăm, rô i châ m chậm liế c Thẩm Tuyế t Trì đứng ngay bên dưới. Trên đâ u Tiểu Liên như mọc lên hai cái sừng ác ma.

Hơ hơ hơ hơ... Không ngờ thiên tài với vòng hào quang chói lóa lại bị Lạc Tiểu Liên này dẫm dưới gót giày. Cảm giác này mới tuyệt làm sao! Hế t bực bội khó chịu, giờ tâm hô n vui phơi phới. Hà hà hà hà!

"Mau xuô ng đi!"

Thẩm Tuyế t Trì như Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn, mặt mày đỏ gay, ngước đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang đứng phía trên mình, mắ t đánh tia lửa điện chế t người.

Cái mũi của Lạc Tiểu Liên chỉ thiế u chút nữa là hế ch lên trời. Đột nhiên toàn thân cô rung lên bâ n bật, cả "bức tượng" như mấ t thăng

bă ng hế t nghiêng sang trái rô i lại sang phải.

"Đợi đã! Gă´ng chút đi! Chúng tôi xuô´ng ngay đây!"

"Á! Tiểu Liên, cao thể này, tôi không dám xuố ng đâu!"

"Hự... Ư ư ư! Tôi không trụ nổi nữa rô i!"

Tiêu Nham Phong bị đè ở dưới, hai chân nhũn ra, gào toáng lên rô ì cả người đổ ập xuố ng đấ t.

"Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!" Tiế ng động long trời lở đấ t vang lên, phía sau bức tượng là những "quả trứng" lăn lông lố c...

Hai bảo vệ nghe thấ y tiế ng động vội vàng quay lại, mặ t trợn tròn nhìn mấ y "quả trứng" đang lăn lặn.

Thoă t một cái, ai cũng căng thẳng để n quên cả thở.

Không biế t bao lâu sau...

"Chạy đi!"

Lạc Tiểu Liên hoảng hố t, nhìn đăm đăm về phía bác bảo vệ mập mạp, sau đó hét lên kinh hoàng.

Bich! Bich! Bich!

Những người xung quanh như kịp hoàn hô`n, giố ng như bâ`y chim sẻ bị đánh động tháo chạy bát nháo, tránh sự truy đuổi chế t người của hai bác bảo vệ.

"Tuýt! Tuýt! Tuýt! Mấ y đứa kia đứng lại! Có nghe thấ y không?"

"Tôi đã nhìn thấ y mấ y cô cậu rô i. Đừng hòng chạy thoát!"

Tiế ng hét của hai bác bảo vệ giố ng như ngọn roi da vung lên sau lưng bảy người, ai cũng cấ m đâ u cấ m cổ chạy thoát thân, chân như đạp trên vòng tròn lửa của Na Tra.

Bên cạnh cây long não sát quảng trường Phi Nguyệt, một cậu con trai mặc áo sơ mi tră ng dáng cao cao, nhìn vê phía quảng trường, sau đó lại khẽ nghiêng nghiêng đâ u, nói với người đứng bên kia cái cây: "Lưu, người cậu nói là cô ấ y sao?..."

"Ù..." Gió mát lạnh, nghe rõ tiế ng trả lời nhạt nhòa hòa vào màn đêm. Tán cây long não khẽ rung rinh.

Người con trai dáng cao cao dường như biế t trước sẽ chỉ nhận được câu trả lời hờ hững. Anh chàng tiế p tục thì thâ m: "Mà này, mấ y ngày nay cậu ta lại tới dò hỏi tin tức của cậu đấ y... Đại khái như ô m, bỏ tiế t, đi picnic... hay là yêu rô i?"

"Mặc kệ đi!"

"Tôi thấ y đây cũng là ý hay." Người con trai cao dong dỏng khẽ mim cười, nhìn bóng người khoan thai đứng ngay trước mặt.

Ánh trăng sáng như tuyế t, gieo xuố ng mặt đấ t qua những lỗ hồng ở tán cây, chỉ thấ y một dáng người cao lớn đứng thẳng dưới ánh trăng. Không biế t tại sao, cái áo sơ mi trắ ng càng khiế n cậu ta toát lên vẻ lịch lãm, thong dong, khác hẳn với người thường.

"Lâ`n này, tôi có thể kể với cậu ta nhiê`u hơn rô`i! Chúng ta... xuấ t phát thôi!"

"..." Người con trai nọ lặng người đi, rô i không nói thêm lời nào, nhanh chóng gật đâ u.

Cả khu vườn trường Đức Nhã như tấ m trong ánh trăng. Một cái bóng mêt mỏi uể oải men theo con đường xi măng, dò dẫm dưới ánh

sáng lò nhờ của đèn đường, lê t vê phía khu kí túc xá nữ ở phía xa xa.

Đột nhiên, tiế ng tin nhấ n của điện thoại di động vang lên, cô gái có hai bím tóc bình thản như không rút điện thoại từ túi áo ra, mặt mũi thẫn thờ mở tin đọc.

Tiểu Liên! Nguyên Kì đã đưa tôi về khu bảo trợ xã hội an toàn rô i. Tố i nay bà vấ t vả quá, nghỉ sớm đi nhé! ^_^ Chân Hi.

"Phù... may mà thoát chế t trong gang tấ c..." Nhìn thấ y tin nhă n của Hách Chân Hi, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm, giơ đôi tay mê m như bông ra đấ m bóp cái vai mỏi nhừ.

Thật tình... Cứ tưởng tố i nay có thể gặp Giang Sóc Lưu, hòn đá ngáng đường lớn nhấ t của mình, ai dè chẳng thấ y bóng dáng hặ n đâu, lại còn suýt bị bảo vệ tóm được. Chỉ tại cái con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì lòng dạ hẹp hòi, làm hỏng hế t kế hoạch của mình. Còn cả cái tên Thời Tuân không biế t giở trò mèo gì, lúc nguy hiểm thế còn mang con nhện đô chơi ra hù mình. Rõ ràng hặ n muố n hại mình bị đuổi học đây mà.

Lạc Tiểu Liên vừa thâ m nghĩ vừa nghiế n răng uấ t ức. Khi ngước đâ u lên thì thấ y tên làm mình nghiế n răng kèn kẹt nãy giờ - Thời Tuân đang đi ung dung ngay phía trước, bộ dạng thong dong như người ta đi dạo phố .

Thă ng cha cà chón này! Vừa nhìn thấ y hặ n, Lạc Tiểu Liên bố c hỏa tới tân đỉnh đâ u.

Dám bán đứng mình!

"Ôi cha! Là bé Củ Lạc đây mà!" Thấ y Tiểu Liên như ma vương hiện hình ngay trước mặt, mã t Thời Tuân sáng như sao, rảo bước nhanh vê phía cô.

"Hừ!" Lạc Tiểu Liên chau mày nhìn hắ n, sau đó hã n học quay ngoặ t đâ u sang một bên, coi hặ n như không khí, tiế p tục bước vê phía kí túc xá.

"Sao thế ? Là ai chọc giận Number One của Liên minh tương lai vậy?" Thời Tuân cười ra vẻ vô tội.

"..." Mặc xác hặ n!

Thời Tuân nháy nháy mặ t, rô i như nghĩ ra điệ u gì đó: "A, tôi hiểu rô i! Hôm nay có người hừng hực khí thể đi coi mặt hòn đá cản đường tương lai, ai dè không những chẳng coi được, lại còn rước họa vào thân. Có bị tóm thì đã sao, tôi chạy trước thì có sao, đặ ng nào cũng có người tới cứu cô mà..."

"Đủ rô i đó!"

Đột nhiên Tiểu Liên không nén nổi tức giận, tay nă m thành nă m đấ m, hét lên với Thời Tuân.

"Cậu có tư cách gì mà nói tôi? Gặp nguy hiểm thì chạy thoát thân trước, đô` hèn nhát! Cả ngày chỉ biê´t vác cái bộ mặt ra vẻ bâ´t câ`n đời đi lang thang khă´p nơi. Cậu tưởng mình tài giỏi lǎ´m hả? Chỉ có đứa ngô´c như tôi mới coi cậu là bạn."

"Bạn?..." Thời Tuân đột nhiên sững người, khuôn mặt ngạo nghễ khoái trêu đùa người khác thoặ t biế n mấ t, thay vào đó có chút ngạc nhiên.

Lạc Tiểu Liên hung hăng nhìn hắ n, rô i hứ một tiế ng: "Tôi thừa biế t cậu nói muố n giúp tôi chỉ là nói chơi thôi. Cậu nhàn rỗi quá không có việc gì làm nên mới mang người khác ra làm trò đùa. Cậu biế n đi cho khuấ t mắ t tôi, từ giờ tôi không muố n nhìn thấ y mặt câu nữa!"

Lạc Tiểu Liên nói tấ t cả những bực dọc uấ t ức ra như bắ n súng liên thanh, sau đó quay đấ u lườm cháy mặt Thời Tuân, rô i bước thật nhanh vê phía trước.

Thời Tuân đứng đờ ra như khúc gỗ, lặng lẽ nhìn bóng của Tiểu Liên như xa cách nghìn trùng, khuôn mặt bỗng có chút gì đó khó hiểu.

"Ủa? Đó là..." Đúng lúc Lạc Tiểu Liên đang cảm thấ y chán nản, hậm hực vì bị tổn thương tới hai lâ n, thì trong màn đêm bỗng xuấ t hiện ánh sáng lập lòe như những con đom đóm.

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngước đâ `u lên, nhìn vê `phía phát ra ánh sáng. Hóa ra những ánh sáng nhấ p nháy đó bay lên từ quảng trường Phi Nguyệt. Một trận gió nhè nhẹ thổi đế ´n, chúng như biế ´n thành những chiế ´c lông vũ phát sáng, khẽ phe phẩy đung đưa.

Các đố m sáng càng lúc càng lớn dâ n, dường như có vô số con đom đóm đang bay lên bâ u trời. Ánh sáng dịu dàng của chúng như những vì sao lung linh, bay lợ lửng trong không gian vô định, lúc xa lúc gâ n, từ từ hợp thành một bâ u trời sao đẹp huyê n ảo.

Sau khi định thâ n lại, Lạc Tiểu Liên mới nhìn thấ y rõ, những đô m sáng đó không phải là đom đóm mà là những chiế c đèn trời.

"O! Là đèn trời ư?" Lâ n đâ u tiên nhìn thấ y đèn trời đẹp như trong truyê n thuyế t, Lạc Tiểu Liên đi châ m chậm lại, thích thú kêu lên. Thấ y vậy, Thời Tuân cũng ngước lên nhìn.

"Oa! Đèn trời đẹp quá đi mấ t!" Lạc Tiểu Liên ngắng cao đâ `u ngă m những ngọn đèn trời lấ p lánh đang bay vê `phía mặt trăng, rô `i thô ´t lên, "Tôi từng nghe truyê `n thuyê ´t vê `đèn trời rô `i. Ngày xưa, có một đôi nam nữ yêu nhau say đặ m, nhưng bố mẹ hai bên ngặn cấ m nên họ không thể số ng cùng nhau. Thế Ìà họ cùng ước hẹn, khi nhớ tới nhau, họ sẽ thả một chiế c đèn trời, để nhặ n gửi lời

yêu thương cho nửa kia của mình. Sau này, người nhà họ phát hiện ra lời ước hẹn đó, đôi trai gái buộc phải bỏ nhà đi. Nghe đô n sau này họ biế n thành hai ngọn đèn trời sáng lung linh giữa màn đêm, nương tựa vào nhau, che chở cho tấ t cả những người yêu nhau trên thế giới này..."

Nói để n đây, Lạc Tiểu Liên bỗng dưng im bặt, mô hôi chảy ròng ròng.

Chế t thật!... Bình thường mình hay láu táu kể chuyện cho lũ nhóc ở Trung tâm bảo trợ nên cứ quen miệng, tự dưng đi kể chuyện này với tên Thời Tuân làm chi...

Tiểu Liên bỗng thấ y chột dạ, vội vã quay lại nhìn Thời Tuân. Cô giật bắ n mình khi thấ y Thời Tuân đang nhìn mình chặ m chặ m. Đôi mặ t cậu ta sáng trong như pha lê.

•••

Trong phút chố c, hình ảnh Tiểu Liên trong mặ t Thời Tuân bỗng sáng bừng lên, còn sáng hơn cả những ngôi sao trên trời, khiế n cậu cứ nhìn mãi không thôi.

Lúc phát hiện ra Lạc Tiểu Liên đang há hố c mô m ra thấ t thâ n nhìn mình, không hung hặng bọ xít nữa, Thời Tuân bèn ngoác miệng cười gian xảo:

"Này, bé Củ Lạc có biế t không? Còn có một truyề n thuyế t khác về đèn trời đấ y." Hặ n bước hai bước, tiế n lại gâ n Lạc Tiểu Liên, mim cười rô i hơi khom người nhìn cô, "Năm đó Gia Cát Lượng bị Tư Mã Ý vây khô n, toàn quân trên dưới đề u chịu bó tay. Đúng lúc nguy cấ p, Gia Cát Lượng nghĩ ra diệu kế , gọi người lấ y những tờ giấ y trặ ng làm thành đèn trời, sau đó nhờ lực đẩy của sức nóng, đưa chúng bay lên trời. Khi từng ngọn đèn trời được thả lên, Gia Cát Lượng

ra lệnh cho tấ t cả binh lính hô to 'Gia Cát Lượng ngô ìi đèn trời, phá vây rô ì!' Nghe thấ y thế , Tư Mã Ý tin là thật, vội vàng rút quân. Thế là đèn trời đã cứu mạng Gia Cát Lượng, vê sau người ta gọi nó là đèn Khổng Minh."

Nói để n đây, Thời Tuân đấ c ý nhìn Lạc Tiểu Liên đang nghệt mặt đứng bên cạnh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc này Lạc Tiểu Liên giố ng như đứa trẻ tìm được người bạn có cùng sở thích xơi kẹo ngọt, hai mắ t lóe sáng nhìn cậu ta. Khi phát hiện ra Thời Tuân đang tròn mắ t nhìn mình, Tiểu Liên vội vàng trấ n tĩnh lại, tức tố i nói:

"Hừ, cậu tưởng bịa một câu chuyện là có thể xóa hế t mọi tội lỗi cậu gây ra hả?"

"Ô ! Nhưng... đây là lâ n đâ u tiên tôi kể chuyện cho người khác nghe đâ y!" Thời Tuân cười hì hì, "Sao thế? Xin lỗi mà... Xin hãy tha lỗi cho tôi..."

"..." Lạc Tiểu Liên cố kìm nén trái tim sắ p tan ra của mình, nghiế n chặt răng.

"Đừng vô tình thế '! Chúng ta là bạn bè cơ mà. Bạn bè thì đâu câ `n tính toán vây chứ?..."

"A ha! Tôi hiểu rô`i! Không nói gì có nghĩa là đô`ng ý! Bé Củ Lạc tính cứ hay xâ´u hổ nhỉ?"

""

"Hay là bé thấ y tôi xuấ t sắ c quá nên không dám làm bạn với tôi? Haiz, đúng là thiên tài toàn cô độc, phũ phàng quá đi..."

"Thời Tuân... Cậu có thôi ngay đi không? Im miệng ngay!"

"Hơ hơ hơ hơ hơ!"

"Đứng lại!"

Trong bà`u không khí buổi tô´i mát dịu bỗng vang lên tiê´ng cười sảng khoái, khiê´n cả không gian tĩnh mịch, trô´ng trải như có thêm chút sinh khí.

Lạc Tiểu Liên đuổi theo, thở dố c sau lưng Thời Tuân. Nhìn khuôn mặt nhăn nhở của hấ n, cô bật cười khanh khách.

Mẹ Khả Lạc đã nói, trong tim mỗi người đề `u có một vị thiên sứ. Trong tim Thời Tuân, cũng có một thiên sứ đáng yêu đấ ´y chứ...

[Đích đế n]

Râ t nhiê `u lúc.

Tôi giố ng như một dũng sĩ không hề sợ hãi Cứ mải miế t lao về phía tận cùng mà không hề thấ y mệt mỏi, Chân Hi gọi đó là đích để n.

Trên con đường thời gian và trong đôi mắ t của Hàn Thu Dạ Đâu mới được gọi là đích đế n?

"Sao các em lại tùy tiện thê nhi?"

Ngày hôm sau, đứng trong văn phòng làm việc của cô chủ nhiệm trường Đức Nhã, Lạc Tiểu Liên không còn cười nổi nữa.

Căn phòng không rộng lă m, đô đạc đơn giản nhưng được să p xế p cực kì ngay ngắ n. Cô Kỉ đứng gâ n cửa sổ, sau cái bàn làm việc bă ng gỗ màu đen, đâ u cúi xuố ng như đeo một quả câ u sắ t. Còn đứng bên cạnh cô là nhân tài số một trường Đức Nhã - Thẩm Tuyế t Trì.

"Trường đã nhắ c nhỏ nhiệ `u là `n là không được lén đi xem công tháp, nế u phát hiện sẽ bị đuổi học. Hai em đã biế t rõ sao vẫn vi phạm hả?"

Cô chủ nhiệm Kỉ Đức Trinh nộ khí xung thiên, ánh mặ t đĩnh đạc thường ngày chấ t đâ y nỗi thấ t vọng và bực dọc, ngay cả những lọn tóc xoặn cũng như dựng ngược lên.

"Đặc biệt là em Thẩm Tuyế t Trì, cả trường Đức Nhã này đề `u gửi gắ ´m niê `m tin vào em, sao em có thể... có thể làm những chuyện thể ´này cơ chứ? Còn cả em nữa, Lạc Tiểu Liên. Em nói là đi lén xem công tháp để thám thính tình hình Giang Sóc Lưu, sau đó lên kế ´hoạch trở thành học sinh ưu tú nhấ ´t Liên minh. Em không thấ ´y lí do đó hoang đường sao?"

Cô Kỉ vừa nói, vừa dùng ngón tay chỉ vào tấ m poster trên bàn làm việc. Chiế c áo trắ ng tơ tặ m tinh tế mà cô đang mặc như bị nhuộm đỏ bởi ngọn lửa tức giận bố c lên ngùn ngụt.

"Em xin lỗi cô, lén để n xem công tháp là lỗi của em, nhưng em không nói dố i cô đâu ạ. Em thực sự muố n phấ n đấ u trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh Tinh Hoa."

"Lạc Tiểu Liên!" Lời nói của Tiểu Liên chẳng khác nào lửa đổ thêm dâ `u, như gáo nước lạnh dội lên đâ `u cô Kỉ, "Nê ´u cô nhớ không nhâ `m, kê ´t quả nhập học của em không lọt được vào top 100 của trường. Buổi lễ khai giảng, em còn làm cả trường mâ ´t mặt nữa chứ. Có lí tưởng là tô ´t, nhưng đừng mơ mộng hão huyê `n em ạ! Còn nữa, may mà sáng nay Hàn Thu Dạ phát hiện ra tâ ´m poster này từ sớm nê ´u không thì ră ´c rô ´i to. Bây giờ Hàn Thu Dạ đang phải đi giải thích với hiệu trưởng. Hai em ở đây đợi xử lí."

Nói xong, cô Kỉ gỡ kính xuố ng, day day khóe mặ t mệt mỏi, rô i thở dài ngô i xuố ng dựa lưng vào ghế tựa.

Thẩm Tuyế t Trì hơi cụp mặ t xuố ng, nhìn tấ m poster đặt trên bàn làm việc, không nói câu nào.

Lạc Tiểu Liên mím môi, vừa áy náy vừa không phục. Cô nghiêng mặt sang một bên, trố ng ngực đánh rộn ràng. Ánh mặ t Tiểu Liên dừng lại ở chỗ tấ m poster, thấ y ngay bức ảnh chụp mình và Thẩm Tuyế t Trì đứng bên bức tượng đô ng, một luô ng sát khí từ chân bố c lên tận đâ u cô.

Bán đứng mình thì chỉ có cái tên chế t bâ m đâ u tổ quạ Tiêu Nham Phong chứ còn ai vào đây nữa.

Nghĩ đế n đây, Lạc Tiểu Liên că n chặt răng, hai mặ t cháy đùng đùng ngọn lửa căm hòn.

Tiêu Nham Phong... kể cả ngươi có trố n dưới mười tám tâ ng địa ngục, Lạc Tiểu Liên này cũng quyế t không tha cho ngươi.

Cô cô cô cô c!

Đúng lúc này, tiế ng gõ cửa dứt khoát vang lên, ngặ t quãng không khí trầ m tĩnh trong phòng.

Lạc Tiểu Liên sững người, nhìn vê phía cửa.

Hàn Thu Dạ vẫn giố ng y như là n đà u gặp, mặc bộ đô ng phục trường Đức Nhã gọn gàng, mái tóc dài rủ xuố ng vai như dải lụa, trên khuôn mặt nở nụ cười nhạt nhòa như sương sớm, trông rấ t điển trai.

"Hàn Thu Dạ, em vào đi!" Cô Kỉ lại đeo kính lên, hít một hơi nhè nhẹ, điề `u chỉnh lại nhịp thở.

"Cô Kỉ!" Hàn Thu Dạ gật đâ `u, ánh mặ t dịu dàng nhìn sắ c mặt hơi căng thẳng của Lạc Tiểu Liên, sau đó bước để n trước bàn làm việc của cô Kỉ, "Em đã bàn bạc với thâ `y hiệu trưởng và hội phó hội học sinh trường Tinh Hoa rô `i, họ đề `u đô `ng ý cho việc này chấ m dứt tại đây."

"Hay quá!" Cô Kỉ nghe thấ y thế bèn thở phào nhẹ nhõm, ánh mã t nghiêm nghị xuyên qua mái tóc rủ trước trán hướng về phía Thẩm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên, "Có điể u... quy định của trường từ trước tới giờ đề u rấ t nghiêm ngặt và minh bạch. Là giáo viên chủ nhiệm, tôi không thể cho qua chuyện này. Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyế t Trì, hai em phải chịu xử lí nội bộ trong trường."

Gì cơ? Xử lí nội bộ á?

Nghe thấ y vậy, Lạc Tiểu Liên giố ng như bị sét đánh trúng, đứng như trời trô ng.

"Cô Kỉ!" Hàn Thu Dạ tiế n đế n sát bàn làm việc của cô, "Lễ hội văn hóa mùa thu do bố n trường trong Liên minh tổ chức sắ p khai mạc. Đây là một trong những hạng mục quan trọng để học sinh bố n trường tranh tài toàn năng. Em xin cô cho Thẩm Tuyế t Trì và Lạc Tiểu Liên một cơ hội chuộc lỗi, để hai em â y đại diện đi thi đấ u. Chúng ta không nên vì chút lỗi nhỏ mà để mấ t nhân tài của trường Đức Nhã."

"Ùm... Lễ hội văn hóa mùa thu đúng là một trong những cuộc thi quan trọng giữa bố n trường..." Cô Kỉ hơi trâ m giọng xuố ng, một lúc sau ánh mặ t tràn trê hi vọng nhìn vê phía Thẩm Tuyế t Trì đang đứng đờ người ra, "Thẩm Tuyế t Trì, cả trường đề u đang háo hức chờ đợi những thành tích của em. Cô tin em sẽ không làm trường ta thấ t vọng đâu. Cuộc thi là n này em phải cố lên nhé... Mong ră ng trận công tháp năm sau, em và Hàn Thu Dạ sẽ giành được thành công rực rỡ cho trường Đức Nhã. Còn em Lạc Tiểu Liên năng lực quá bình thường, có nên cho tham gia hay không, cô e ră ng..."

"Thưa cô, em rấ t tin tưởng vào hai em ấ y. Nế u các em ấ y thua, em xin chịu mọi hình thức kỉ luật." Hàn Thu Dạ mỉm cười, ánh mặ t cương quyế t nhìn cô Kỉ.

"Chịu mọi hình thức kỉ luật?... Hàn Thu Dạ, em đang đùa gì thế ?" Hàng lông mày lá liễu của cô Kỉ hơi nhíu lại, tiế ng nói run lên vì xúc động, "Kì công tháp năm nay sẽ được công bố trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu. Năm nay trường Tinh Hoa có Giang Sóc Lưu rấ t được mọi người kì vọng và ủng hộ. Dù gì em cũng là Vương năm trước, không lo lắ ng cho danh dự của trường Đức Nhã thì chớ, lại đi lo lắ ng những việc chẳng liên quan tới mình, em làm cô..."

"Cô Kỉ, dù đô i thủ là ai, em cũng sẽ cô gặ ng làm hế t trách nhiệm của mình."

Hàn Thu Dạ kiên quyế t và bình tĩnh ngặ t lời cô Kỉ đang đăm chiêu nhíu mày. Lúc đó ngay cả cô Kỉ cũng không thể nói thêm được gì nữa.

"Được rô`i! Đã thế´ thì Thẩm Tuyế´t Trì, cô rấ´t kì vọng ở em. Còn Lạc Tiểu Liên, em... em hãy cô´ hế´t sức mình, đừng làm trường Đức Nhã mấ´t mặt đấ´y."

"Thưa cô! Em hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ ạ!" Lạc Tiểu Liên vừa thoát khỏi nguy hiểm, cuố i cùng cũng có cơ hội đế n trước mặt cô Kỉ, tay trái tì vào góc bàn làm việc của cô, tay phải giơ cao hứng khởi nói, "Nế u em thắ ng trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu, em có thể đại diện cho trường Đức Nhã tham gia công tháp không ạ?"

"Ùm, trên nguyên tắ c thì... đúng là như vậy. Có điể `u, Lạc Tiểu Liên..."

"Thế thì tuyệt quá!" Lạc Tiểu Liên vui sướng ngắ t luôn lời cô Kỉ. Tiểu Liên chố ng nạnh, háo hức hít một hơi thật sâu, mắ t sáng long lanh nhìn về phía trước, "Đây là bước đâ u tiên để trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh... nên em sẽ cố gắ ng hế t sức."

"Lạc Tiểu Liên, ý chí phâ n đấ u của em rấ t đáng khen, nhưng..." Cô Kỉ nhìn Lạc Tiểu Liên đang hừng hực ý chí chiế n đấ u, ánh mấ t bỗng nghiêm lại, "Em muố n công tháp để làm xấ u mặt trường Đức Nhã hả? Đừng có mà mơ mộng viễn vông nữa. Nế u có thời gian thì tố t nhấ t em hãy suy nghĩ nghiêm túc, làm tròn trách nhiệm của một học sinh đi thì hơn."

"Hừ... Chỉ tại cái tên đâ`u tổ quạ â´y hê´t!..."

Tại văn phòng Hội học sinh trường trung học Tinh Hoa.

Bô p!

"Lưu! Hải! Hê hê hê! Hôm qua tôi đã xử đẹp được con vịt bâ`u si đâ`n trường Đức Nhã rô`i. Nghĩ lại thâ´y đã ghê."

Chuông nghỉ trưa vừa vang lên, cánh cửa gỗ được chạm khắ c tinh xảo, vừa dày vừa nặng trịch của văn phòng Hội học sinh trường Tinh Hoa bị ai đó đá tung ra. Tiêu Nham Phong hai tay đút túi quâ n, bô la bô lô như cái loa phóng thanh, lao vút vào.

Be bé cái miệng thôi, Lưu đang ngủ trưa ở phòng trong đấ y." Văn Chấ n Hải vă t chéo chân ngô i xem báo trên chiế c sô pha, ngước đâ u lên ra hiệu với Tiêu Nham Phong.

Tiêu Nham Phong cụt hứng gãi gãi đâ ù, sau đó ghế ch chân ngô ì vào chiế c bàn khắ c hoa giữa phòng. Cậu ta tiện tay lật mấ y cuố n tạp chí về tài chính và thời sự trên bàn, rô ì bĩu môi:

"Hải, chẳng hiểu sao cậu lại thích xem mấ y thứ chán ngặ t này nhi?"

"..." Nghe thấ y Tiêu Nham Phong nói thế, Văn Chấ n Hải ngước mặ t lên lườm hặ n, rô i lại cúi xuố ng xem, miệng nói: "Đâ u đấ t như câu thì làm sao mà hiểu nổi. Nhưng tôi cảnh báo câu trước, điểm

cuố i kì này nế u cậu vẫn không tiế n bộ tẹo nào, tôi đã hứa với bố cậu, sẽ không tha cho cậu đầu."

Dinh!

Thấ y đôi mặ t thường ngày trấ m tĩnh của Văn Chấ n Hải bỗng loé lên một tia sáng lạnh như băng, Tiêu Nham Phong khẽ hít một hơi dài. "Cơn lố c" Tinh Hoa mọi khi huênh hoang, oai phong như một con hổ bỗng chố c biế n thành con cún vẫy đuôi nịnh nọt.

"Đúng rô`i, Hàn Thu Dạ bên trường Đức Nhã ban nãy có tới tìm tôi, vụ cậu chụp ảnh rô`i in thành poster, Lưu cũng biê´t rô`i!" Văn Châ´n Hải chậm rãi nói, "Đô´i thủ quá kém, Lưu nói cậu không câ`n phải giở mâ´y trò đó ra."

"Hi hi hi! Tôi biế t rô i! À, Hải nè!" Tiêu Nham Phong vội vã đổi chủ đề , "Tôi đã nghĩ đi nghĩ lại kĩ lắ m rô i. Tôi sẽ tham gia ngày hội Trùng Dương. Đế n lúc đấ y, Lưu cũng tới chứ?"

"Lưu đương nhiên không đi rô`i. Còn cậu..." Văn Châ´n Hải lại ngước đâ`u lên, nhìn mia mai, "Tôi khuyên cậu đừng đi thì hơn, không lại mâ´t mặt thì khổ."

"Này, ý cậu là sao? Xem thường tôi nó vừa thôi!" Lời nói của Chấ n Hải như một xô nước đá tạt vào người Nham Phong. Mặt hấ n đỏ bừng, gấ tâ m lên.

"Hải... Cứ để Phong đi đi..." Đột nhiên, một giọng nói vang như sóng biển vọng ra từ sau cánh cửa đang khép hờ.

"Lưu... Cậu dậy rô ì à?" Văn Chấ n Hải đưa đâ u nhìn cánh cửa gỗ mở toang, sau đó ánh mặ t sặ c như dao cạo hướng vê phía Tiêu Nham Phong: "Đã bảo cậu bé mô m thôi cơ mà!"

"Ưm..." Tiêu Nham Phong biế t mình sai, gãi đâ u liên tục, sau đó không nói năng gì nữa.

"Không sao..." Tiế ng nói trong cánh cửa lại vang lên, "Ngày tế t Trùng Dương... có khi lại rấ t vui đấ y!"

Sau giờ nghỉ trưa, ánh mặt trời đủng đỉnh xuyên qua đám mây mỏng manh, lắ c lư thân hình như quả câ u lửa. Cả bâ u trời như được phe phẩy bởi bâ u không khí dịu dàng, mát lành.

Một chàng trai mặc đô den, đâ u đội mũ lưỡi trai, đeo chiế c kính mát che để n nửa bộ mặt, tay trái đưa lên đưa xuố ng lon côca côla màu đỏ, tay phải thọc vào túi quâ n, trông như minh tinh xuố ng phố . Cậu ta lững thững đi theo con đường bê tông rộng rãi thẳng tấ p vê phía cổng chính của Liên minh Tinh Hoa. Những người nhìn thấ y cậu ta đề u như bị bỏ bùa mê, ngớ người ra nhìn chă m mãi không thôi.

Một lát sau, cả con đường chỉ có bóng dáng nam sinh nọ như toả ánh hào quang, còn lại tấ t cả cảnh sắ c và mọi người xung quanh đề `u bị lu mờ hế t.

Một cô gái mặc đô ng phục xanh lục trường Đức Nhã đứng ngay trên đường, vừa nhìn thấ y nam sinh nọ, hai bím tóc bỗng dựng đứng lên như hai cái dây sắ t:

"Thời Tuân! Hai tiế ng rô `i đấ y! Cậu bặ ´t tôi đợi hai tiế ng rô `i đấ y!"

"A ha ha! Xin lỗi, xin lỗi! Hôm nay có tiế t thể dục, mải đấ u bóng rổ với bạn nên tôi quên béng mấ t buổi hẹn của chúng ta." Thời Tuân cười tỏ vẻ hố i hận, giơ hai tay lên, "Lúc giờ nghỉ, mọi người mua giúp cho tôi bịch lạc rang, nên tôi mới nhớ tới bé. Mà bé Củ Lạc này, bé đợi lâu thế cơ à? Í! Vui thật, sao trên đấ u bé lại mọc lá thế kia?"

"Cậu... Tên... tên... chế t bâ m này!" Lạc Tiểu Liên nổi đoá vung tay lên, phủi những chiế c lá rơi trên đâ u do đứng đợi lâu dưới bóng cây, rô i trừng mấ t nhìn nam sinh mặc áo đen, "Là cậu tự đê nghị gặp, cuố i cùng lại quên béng mấ t là sao hả? Chưa gặp đứa nào mặt dày như cậu."

"Ô, bé Củ Lạc..." Thời Tuân hoàn toàn không đế m xỉa gì đế n cơn giận ngút trời của Tiểu Liên, anh chàng đưa tay vuố t vuố t că m, "Nghe nói sáng nay bé được lên poster à? Kinh thật, giờ là người nổi tiế ng của trường Đức Nhã cơ đấ y!"

"Cậu... sao cậu biế t? Nổi tiế ng cái gì?..." Không ngờ Thời Tuân học ở bên trường Tinh Hoa mà cũng biế t chuyện mấ t mặt đó, mặt Lạc Tiểu Liên bỗng tră ng bệch ra như bị quét vôi. Rô i bỗng nhớ ra chuyện gì đó, cô nổi giận đùng đùng, "Cậu định tới để mia mai tôi đấ y à? Xin lỗi nhé! Tôi còn có việc khác để làm, không có thời gian đứng nghe đâu..."

"Đợi đã!" Thời Tuân túm lấ y cổ áo Lạc Tiểu Liên, sau đó cười ngoác miệng như con mèo vô `được chuột nhặ t, "Thế bé Củ Lạc không muố n trả đũa sao? Ngay cả tên Tiêu Nham Phong đâ `u tổ quạ còn xử không xong, thể mà đòi đánh bại Giang Sóc Lưu."

"Sao không được?" Lạc Tiểu Liên mở mấ t trừng trừng nhìn Thời Tuân đang cợt nhả. Cô hít một hơi sâu, "Nhưng làm thế nào mới có thể đánh bại Tiêu Nham Phong, hạ đo ván Giang Sóc Lưu bây giờ?"

"Hơ hơ... Thế thì đế n Lễ hội Văn hóa Mùa thu của trường cố gặ ng lên!" Nói đoạn, Thời Tuân vỗ vai Tiểu Liên, rô i đi vê phía con đường đố i diện.

"Này... cậu đi đâu vậy?" Lạc Tiểu Liên như bị ngọn lửa khao khát báo thù thiêu đố t, vừa kip định thâ n đã gào to lên.

"Đi về di!... Điề u muố n nói tôi đã nói hế t rồ i. Buổi hẹn coi như kế t thúc ở đây!" Thời Tuân quay đâ u lại, cười rạng rỡ nhìn Tiểu Liên, sau đó tiế p tục bước về phía trước.

Gì cơ? Lạc Tiểu Liên không tin nổi vào tai mình. Mình đợi hặ n ta hai tiế ng đô ng hô mà chỉ để nghe mấ y câu này sao?

Mình thê `sẽ không bao giờ gặp mặt thă `ng cha cà chớn này nữa! Hừ!

Tiế ng chuông báo tan học vang lên một hô i dài, cả Liên minh Tinh Hoa không còn ô nã như buổi sáng, ngọn gió chiế uấ máp nhẹ nhàng thổi qua Bạch Lĩnh. Những cành anh đào đã qua mùa nở hoa khẽ đung đưa trong gió, phát ra tiế ng kêu xào xạc.

"Hă t xì! Hă t xì!"

Núi Bạch Lĩnh, khoảng không gian giữa trường Đức Nhã và Tinh Hoa, bỗng vang lên tiế ng hặ t xì hơi liên tục.

Trên đỉnh núi, một phiế n đá màu tro xám giố ng như chiế c ghế tựa dành cho hai người ngô i. Lạc Tiểu Liên đang hai tay chố ng că m, ngô i phía trên Hàn Thu Dạ, lặng lẽ nhìn vườn trường Tinh Hoa và Đức Nhã dưới chân Bạch Lĩnh.

Thấ y Lạc Tiểu Liên đột nhiên hặ t hơi, Hàn Thu Dạ lo lặ ng quay đâ u lại, rút trong túi áo ra một chiế c khăn mùi xoa gấ p gọn gàng.

"Lạc Tiểu Liên, em có bị sao không? Câ`m lâ´y này, trên núi gió to lǎ m đâ´y!"

"O... Cảm ơn anh!" Tại buổi trưa đứng đợi Thời Tuân cả hai tiế ng đô ng hô trước gió lạnh nên Lạc Tiểu Liên bị sổ mũi. Tiểu Liên đón lấ y chiế c khăn mùi xoa mê m mại từ tay Hàn Thu Dạ. Cô khẽ khịt mũi, mùi thơm dìu dịu của hoa sen bay tới cánh mũi. Tâm hô n Tiểu

Liên như được thanh lọc, tắ m trong con gió mang theo mùi hoa sen thom ngát.

"Không ngờ lại gặp anh ở đây. Vụ tấ m poster đó... em xin lỗi..." Lạc Tiểu Liên chọt nhớ tới tờ poster dán trên bảng thông báo, ngại ngùng nói.

"Em không câ`n áy náy đâu!" Hàn Thu Dạ mim cười, những lọn tóc khẽ bay bay trong gió thu mát lạnh, "Cô bé nà cũg tò mò mà!"

Cô bé?...

Anh â´y hơn mình có một lớp, mình chỉ kém anh â´y một tuổi thôi mà...

Đâ`u Lạc Tiểu Liên đột ngột tố i sâ`m như trời să p bão. Cô buô`n bã thở dài thườn thượt, vò chiế c khăn mùi xoa màu lam trong tay. Những bọt khí của nỗi thấ t vọng và bấ t mãn như sôi sùng sục trong lòng.

Vù vù vù!

Lại có ngọn gió mát rượi thổi tới, rừng cây anh đào cách đó không xa đung đưa trong gió. Trên thảm cỏ đã nở đâ`y những bông cúc tí xíu màu tră´ng khiê´n cả núi Bạch Lĩnh như được nhuộm màu tră´ng xóa.

Lát sau, Tiểu Liên hơi nghiêng mặt, liê c trộm Hàn Thu Dạ.

Mặc dù vừa có chút bực mình vì bị coi là con nít...

Nhưng... Tiểu Liên vẫn muố n lặng lẽ quan sát Hàn Thu Dạ...

Lúc này, Hàn Thu Dạ ở khoảng cách rấ t gấ n với cô, đôi mấ t sáng như sao, khóe miệng hơi nhế ch lên như đang hô i tưởng việc gì đó. Cả người anh như tỏa ra ánh sáng xa xăm. Mái tóc mượt như

nhung khiế n con gái cũng phải ghen tị bay bay trong gió, còn cả mùi sen thơm dìu dịu khiế n trái tim ai cũng phải rung động...

"Tiểu Liên?..."

"Á!... O ha ha ha! Anh... anh ơi, cái khăn này thơm thật! Khăn mùi xoa của anh... xịt nước hoa à?"

Lạc Tiểu Liên cứ nhìn đấ m đuố i, mãi tới khi Hàn Thu Dạ gọi tên mình, cô mới kịp định thâ n. Tiểu Liên cười trừ, hố t hoảng đánh trố ng lảng, gãi gãi đâ u, mặt thì đỏ hơn cả ruột dưa hấ u.

Nhìn thấ y điệu bộ bố i rố i của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ lại nở nụ cười dịu dàng tựa như chiế c lông vũ phe phẩy.

"Ù, bởi vì thích mùi hương này nên anh có xịt một chút lên khăn... Con trai làm thế cũng không kì cục lắ m đúng không em?"

"Hả? Đương... đương nhiên rô i!" Lạc Tiểu Liên vội vàng lắ c lắ c đâ u, "Không hê kì cục chút nào. Mùi hương này rấ t hợp với anh mà. Nhưng mùi hương này... giố ng mùi của hoa sen..."

"Ùm, đúng thế '!" Hàn Thu Dạ cười mủm mim, giơ tay ra xoa xoa đâ `u Tiểu Liên, "Tên của em cũng có chữ 'Liên', nghĩa là sen nhi?"

Nghe thấ y Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên cố gặ ng lặ m mới giữ được bình tĩnh, giờ hai má lại đỏ lựng lên như trái cà chua chín, tim đập thình thịch, nảy lên nảy xuố ng như sắ p rót ra ngoài để n nơi.

"Vâng... vâng, cảm ơn anh đã dẫn em lên núi thăm dò đường đi của cuộc thi tế t Trùng Dương" Tiểu Liên không muố n Hàn Thu Dạ nhìn thấ y biểu hiện bấ t thường của mình. Cô cố lên cao giọng, chuyển chủ đề câu chuyện vừa nãy, trên trán mô hôi chảy tong tổng, "Tế t Trùng Dương có quy định gì không anh?"

"Có đâ y!" Hàn Thu Dạ gật đâ u, "Các trường quy định phải thi đâ u theo nhóm, nghĩa là em phải tìm hai đô ng đội nữa mới được tham gia."

"Í? Phải có hai đô ng đội à? Thế ... có yêu câ u chọn lựa gì nữa không ạ?" Lạc Tiểu Liên tròn xoe hai mặ t, vội vàng gặng hỏi.

"Đô `ng đội phải bă `ng tuổi em, nhưng có thể học khác lớp. Ngoài ra không còn yêu câ `u gì khác."

"Ùm, em hiểu rô`i." Lạc Tiểu Liên gật đâ`u dứt khoát, hai mắ t sáng quắ c lên, "Đúng rô`i, anh Hàn Dạ Thu này, anh có biế t tế t Trùng Dương sẽ thi những gì không?"

"Ha ha ha, Tiểu Liên à! Xem ra em rấ t quyế t tâm giành giải trong cuộc thi này nhỉ?" Thấ y mấ t Tiểu Liên sáng như sao, Hàn Dạ Thu không nhịn được, cười phá lên, "Tế t Trùng Dương thường có ba hạng mục thi đấ u: thi trèo núi, thi đố i thơ, còn cả thi khiêu vũ hữu nghị nữa."

"Thi khiêu vũ?" Nghe thấ y hạng mục cuố i cùng, Lạc Tiểu Liên mặt mày đăm chiêu, thộn ra không hiểu, "Thi leo núi và đố i thơ thì em hiểu rô i nhưng thi khiêu vũ... thì để làm gì nhỉ?"

"Anh cũng không rõ nữa... Chắ c là muố n kiểm tra năng lực giao tiế p xã hội của các học sinh!" Hàn Thu Dạ nhẫn nại trả lời: "Bởi vì thi khiêu vũ hữu nghị có ba phâ n, phâ n một là khiêu vũ do bạn nữ mời, phâ n hai là khiêu vũ do bạn nam mời, và cuố i cùng là khiêu vũ tự do."

"Trời đấ t! Sao mà lấ m phâ n thế?... Nghe rặ c rố i quá đi." Nghe Hàn Thu Dạ giải thích, Lạc Tiểu Liên giố ng như chú cún ve vẩy đuôi, buột miệng lầm bẩm. "Ha ha ha, các nữ sinh khác lại không nghĩ vậy đâu." Nói đế n đây, hai bàn tay Hàn Thu Dạ đan vào nhau, rô i quay đâ u lại lặng lẽ nhìn Lạc Tiểu Liên, "Vì thế khiêu vũ hữu nghị tế t Trùng Dương còn được các học sinh gán cho cái tên khác, đó là khiêu vũ câ u Hỉ Tước. Trong buổi khiêu vũ sẽ quen biế t thêm rấ t nhiê u người, thậm chí là học sinh của trường khác."

"Quen biế t thêm học sinh của trường khác... Nói như vậy là... em có cơ hội gặp mặt Giang Sóc Lưu ạ?"

Nghĩ tới đây, người Tiểu Liên hừng hực khí thế như ngọn lửa bố c lên ngùn ngụt.

"Đúng thể, khiêu vũ cầ u Hi Tước kế t thúc bặ ng nghi lễ trao hoa cúc."

"Nghi lễ trao hoa cúc á?"

"Ù!" Hàn Thu Dạ cười tươi gật đâ`u, "Vì tấ t cả học sinh tham gia đề`u gài một bông cúc trước ngực. Sau khi khúc nhạc kế t thúc, thì chúng ta có thể trao hoa cúc của mình cho người mà mình muố n làm quen hay người mình thích. Nói một cách đơn giản, nó giố ng như tặng kẹo sô cô la trong ngày lễ Valentine â y."

"Í? Lại còn nghi thức đó sao? Thế thì..." Chẳng biế t tại sao, nghe Hàn Thu Dạ giải thích, Lạc Tiểu Liên bỗng thấ y căng thẳng, cô khẽ hít một hơi sâu.

Trao hoa cúc ư?... Không biế t lúc đó anh Hàn Thu Dạ sẽ trao hoa cúc cho ai nhỉ?...

Nghĩ tới đây, Tiểu Liên thấ p thỏm trong lòng rô i ngước mặ t lên, khẽ liế c trôm Hàn Thu Da.

Hàn Thu Dạ dường như nhận ra điể `u gì đó, nụ cười trên khuôn mặt như hạt sương đêm được mặt trời chiế u rọi, lung linh mà thanh khiế t.

Đột nhiên, Hàn Thu Dạ sững người ra một lúc, sau đó khẽ mim cười, "Tiểu Liên, anh thấ y... hay là em và Thẩm Tuyế t Trì lập thành một đội, tìm thêm một người nữa có khả năng, chắ c chắ n sẽ thắ ng thôi."

Cùng Thẩm Tuyế t Trì lập thành một đội?

Lạc Tiểu Liên bỗng giật thót mình, từ trước tới giờ mình và Thẩm Tuyế t Trì ghét nhau như chó với mèo, lập thành một đội khác nào lấ y dao kê `vào cổ...

"Người thông minh là người biế t hợp tác với người khác, dấ t tay nhau chiế n thă ng cùng đố i thủ. Làm được điể u đó mới có ý nghĩa." Hàn Thu Dạ dường như cảm nhận được sự do dự của Lạc Tiểu Liên, dịu dàng nhìn về phía cô, sau đó nói rành rọt từng câu từng chữ.

"Anh à, em hiểu rô i!" Lời nói của Hàn Thu Dạ khiế n Lạc Tiểu Liên vui vẻ hoạt bát hẳn lên. Cô cảm động nhìn Hàn Thu Dạ, sau đó rút trong túi ra một cái gói đã chuẩn bị từ rấ t lâu, đưa cho anh.

"Anh Hàn Thu Dạ... Cảm ơn anh đã giúp em. Lâ`n thi đấ u này em nhấ t định sẽ nỗ lực hế t mình. Đây là bước đi đâ`u tiên để em đánh bại Giang Sóc Lưu. Đây là bánh quy hình thỏ em làm, anh ăn thử xem sao!"

"Chà... Trông ngon quá nhỉ!" Hàn Thu Dạ lặng người đi một lúc rồ i cười tươi rói, nhận lấ y gói bánh quy. Đột nhiên, anh có chút phân vân rồ i khẽ khàng hỏi: "Đúng rồ i, Tiểu Liên, có một việc anh

muố n hỏi em, tại sao em lại nhấ t định muố n đánh bại Giang Sóc Lưu?"

"Bởi vì em muố n trở thành học sinh xuấ t sắ c nhấ t Liên minh Tinh Hoa." Nhắ c để n chuyện này, mặ t Lạc Tiểu Liên bỗng long lanh như hạt sương sa, hai tròng mặ t lấ p lánh nhìn thẳng Hàn Thu Dạ, "Giang Sóc Lưu là ứng cử viên số một cho ngôi Vương, nên ai đánh bại cậu ta, sẽ trở thành học sinh ưu tú nhấ t Liên minh. Cậu ta tạm thời là đích cuố i cùng trong quãng đời học sinh trung học của em đấ y. Hệ hệ hệ hệ..."

"Tạm thời là đích cuố i cùng? Ha ha ha, hóa ra là vậy..." Hàn Thu Dạ bỗng hiểu ra, mim cười cấ t ngang những suy nghĩ mông lung của Tiểu Liên, "Em đúng là một cô gái ngoạn cố ..."

"Đương nhiên!" Lạc Tiểu Liên tự tin ra mặt, mũi vềnh lên trời, đấ c ý nói, "Ngày nào chưa thực hiện được lí tưởng của mình, em quyế t không bỏ cuộc đâu."

Thấ y bộ dạng hí hửng của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ chỉ mỉm cười lắ c đâ u, rô i nhìn lên bâ u trời cao lô ng lộng, lẩm bẩm tự nói với mình điể u gì đó: "Nế u vậy... đố i thủ của em thật hạnh phúc..."

"Ủa? Hạnh phúc á? Tại sao cơ?" Lạc Tiểu Liên ngơ ngác nhìn Hàn Thu Dạ, ánh mặ t cô trong veo.

"Vì sự ngoan cố của em đấ y!" Hàn Thu Dạ vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhưng tiế ng nói có vẻ hơi buô `n râ `u, "Nế ´u một người luôn luôn ở trong tim người khác... thì đó cũng là niê `m hạnh phúc. Mặc dù anh là Vương của lâ `n công tháp trước, nhưng đáng tiế ´c... anh không thể trở thành một người hạnh phúc như thế ´."

"O... Anh... anh? Ý em không phải vậy... Ý em là... là... em..." Nghe Hàn Thu Dạ nói vậy, Lạc Tiểu Liên mặt đỏ tía tai. Cả đâ `u như một cái nô i đun nóng bỏng, xì khói liên tục. Cô cố gặ ng hoa chân múa tay giải thích nhưng không thể nào nói ra được, lưỡi như bị líu lại.

"Ha ha ha!" Thấ y bộ dạng cuố ng quýt của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ giơ tay lên khẽ vỗ vào đã `u cô, "Tiểu Liên, em đáng yêu lắ m! Giố ng như một cô gái nhỏ đáng yêu."

"Cô gái nhỏ?"

Hic hic... The ´là xong! Xem ra mình chẳng còn chút hi vọng nào nữa rô `i...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên bỗng cảm thấ y đau lòng, vừa rô i rõ ràng bâ u trời còn sáng trong không một gọn mây, thế mà chỉ trong chố c lát đã âm u như muố n mưa.

Dường như cảm nhận được tâm trạng thấ t vọng não nề của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ mim cười, dịu dàng vuố t tóc Tiểu Liên.

"Tiểu Liên, thực ra anh rấ t ngưỡng mộ... vì em có cái đích để phấ n đấ u..."

"O... Ù'm!" Lạc Tiểu Liên gắ ng gượng che đậy buô `n bã, khuôn mặt cố làm ra vẻ vui tươi, mỉm cười rạng rỡ, "Bởi vì em là người nế u không có mục tiêu rõ ràng thì không thể phấ n đấ u được. Đúng rô `i, thể `... mục tiêu của anh bây giờ là gì?"

"Anh ư?..." Nghe câu hỏi đột ngột của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ cúi đâ `u suy tư, sau đó thở dài, ánh mặ t buô `n bã nhìn lên nê `n trời trong xanh, tiế ng nói khe khẽ như tự nói với chính mình, "Đích đế n của anh sao?..."

Thấ y Hàn Thu Dạ đờ đẫn như người mấ t hô n, Lạc Tiểu Liên cảm thấ y tim mình như bị kim châm, trong lòng trào dâng một nỗi đau không nói nên lời.

Tiểu Liên nhìn theo ánh mấ t của Hàn Thu Dạ, ngặ m bâ u trời vô định mà trong lòng chua chát.

Lẽ nào mình nói sai gì sao? Có lẽ... có lẽ đích để n của anh â y là nơi mà mình chưa từng nghĩ tới...

Hộc! Hộc! Hộc!

Nửa tiế ng sau, Lạc Tiểu Liên và Hàn Thu Dạ rời khỏi đỉnh núi Bạch Lĩnh, người trước, người sau chạy để n lưng chừng núi.

"Anh ơi, chỉ còn mười phút nữa là tới giờ tự học rô`i. Chúng ta muộn mâ´t." Đế´n ngã rẽ của đường, Lạc Tiểu Liên hai tay chố ng đâ`u gố´i, khom người thở gấ´p sau lưng Hàn Thu Dạ.

Hàn Thu Dạ liế c nhìn đô ng hô trên tay, sau đó ngước đâ u hướng vê con đường nhỏ bên trái ngã rẽ, lặng người đi chố c lát.

"Tiểu Liên, chúng ta đi đường tắ t có lẽ sẽ nhanh hơn đấ y."

"Vâng!"

Thế là Hàn Thu Dạ dẫn Tiểu Liên đi men theo con đường bên trái lát đá màu xanh.

Con đường nhỏ rấ t hẹp, chỉ đủ cho một người đi, cây dại mọc um tùm, bò chặ ng chịt xung quanh đường.

Nhưng hai người đã nhanh chóng vượt qua con đường rậm rạp đâ 'y cây cỏ bụi rậm â 'y, rô `i bước lên một chỗ không rộng lă 'm. Đứng trên đó nhìn xuô 'ng có thể thấ 'y toà nhà giảng đường của trường Đức Nhã.

"Tiểu Liên, chúng ta chạy nào."

"Vâng!"

Lạc Tiểu Liên nhanh chân bước sau Hàn Thu Dạ, men theo con đường đó về phía trước. Nhưng vừa mới nhấ c chân lên thì cô giẫm phải cái gì đó, suýt nữa trượt chân ngã chỏng gọng.

"Cẩn thận!" Khi Lạc Tiểu Liên să p sửa ngã lăn quay ra đấ t thì Hàn Thu Dạ nhanh như một mũi tên, giơ tay ra, đỡ được cô trong không trung.

"Anh..." Lạc Tiểu Liên ngại ngùng nhìn Hàn Thu Dạ, nghe thấ y tiế ng tim mình đập thình thịch trong lô ng ngực.

"Cẩn thận chút!" Hàn Thu Dạ nhẹ nhàng đỡ lấ y vai Tiểu Liên, giữ cho cô đứng vững, rô i giơ tay ra lịch thiệp như mời khiêu vũ, "Nào! Sắ p muộn giờ học rô i, chúng ta phải nă m tay chạy mới kịp vê trường."

"O?..." Lạc Tiểu Liên sững sờ nhìn đôi mặ t dịu dàng như nước hô thu của Hàn Thu Dạ, sau đó nhìn trân trân vào bàn tay trặ ng hô ng không chút tì vế t...

Làm thế nào đây? Cả người mình không cử động được, cứ như bị người khác thôi miên vậy...

Lạc Tiểu Liên, sao mày lại thế này? Bị hớp hô n ngay trước mặt anh â y. Anh â y mà biế t, chắ c sẽ coi thường mày lắ m.

Không sao, không sao... Chính anh â´y muô´n thê´ đâ´y chứ! Không chừng đây là cơ hội tô´t... Hà hà hà, cứ nă´m tay đại đi rô`i tính sau.

•••

Khi Lạc Tiểu Liên còn đang đấ u tranh tư tưởng kịch liệt, thì bàn tay ấ m áp ấ y đã nă m lấ y tay cô.

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc ngước đâ u lên, bắ t gặp khuôn mặt như thiên sứ không vương chút bụi trâ n đang hơi cúi xuố ng:

"Nào, chúng ta đi thôi!"

Bàn tay Hàn Thu Dạ kéo Lạc Tiểu Liên chạy cũng dịu dàng như tiế ng sáo của anh â y. Thu Dạ đột nhiên nghĩ ra điể u gì đó, khế nghiêng đâ u mim cười.

"À đúng rô`i... Lúc nãy anh quên không nói với em, cuộc thi ngày tế t Trùng Dương... gắ ng lên nhé!"

Làn tóc đen mượt như mực tàu nhẹ nhàng bay bay trong gió, đường nét trên khuôn mặt của Hàn Thu Dạ đẹp như một bức tranh thủy mặc...

Ôi, tim mình như đập loạn nhịp... Anh Hàn Thu Dạ...

Những lúc mình câ `n sức mạnh, câ `n sự khích lệ thì... anh â ´y đề `u động viên mình. Dù có ngã bao nhiều lâ `n đi nữa, mình cũng cam tâm, mình sẽ vững vàng đứng lên bước tiế ´p...

Chỉ có điể ù, được nă m tay anh Hàn Thu Dạ thế này cứ như là đang nă m mơ, mình không biế t nên làm thế nào nữa...

Trên con đường này... đích để n của chúng ta sẽ ở đâu?...

Thời gian trôi như thoi đưa, những việc xảy ra trên núi Bạch Lĩnh vẫn còn hiển hiện ngay trước mặ t, thế mà thoặ t cái một ngày đã lặng lẽ qua đi.

Sáng hôm sau, giờ nghỉ của tiế t học đâ u tiên, trong lớp 10A1 trường Đức Nhã, các học sinh túm năm tụm ba chụm đâ u vào nhau, bàn tán rôm rả những chủ đề đang số t sình sịch.

Lạc Tiểu Liên ngô i im như tượng trên ghế, nhìn lớp trưởng Trương Hinh Như đang gật đâ u lia lịa, hô hởi chuyện trò với hai nữ sinh khác.

Khà khà khà... Đô `ng đội cùng tham gia cuộc thi tế t Trùng Dương à? Người đâ `u tiên mình nghĩ tới là lớp trưởng Hinh Như. Hinh Như học hành giỏi giang, lại có duyên, số 'ng hòa đô `ng với mọi người, tuy hơi nhát gan một chút... Nhưng điểm này mình có thể bù đấ p được, điê `u quan trọng là...

"Hinh Như, tớ muố n mời cậu tham gia thi đấ u trong cuộc thi tế t Trùng Dương? Cậu đô ng ý làm đô ng đội của tớ nhé!"

Một giây sau, Lạc Tiểu Liên đã lù lù xuấ t hiện nhanh như tia chớp trước mặt Trương Hinh Như. Cô chẳng vòng vo tam quố c gì mà đi thẳng vào vấ n đề luôn.

"Ù, được thôi!" Hinh Như thoải mái gật đâ u đô ng ý, "Lâ n trước thi đấ u bóng, tại tớ nên bọn mình mới bị thua, cậu phải gánh hế t trách nhiệm thay cho tớ. Lâ n này tớ sẽ cố gặ ng hế t sức."

"Ù, cứ vậy nhé!"

Khà khà! Chỉ mấ t có ba giây đã thuyế t phục xong đâu đó! Trương Hinh Như là người đâ u tiên được chọn làm đô ng đội của mình. Không ngờ suôn sẻ thật!

Có điể u chỉ có Hinh Như thì vẫn chưa đủ, nế u muố n thă ng trong cuộc thi, phải chèo kéo thêm một người nữa.

Người đó chính là...

Lạc Tiểu Liên tính toán như gạt bàn tính trong đâ`u, rô`i hào hứng nhìn Thẩm Tuyế t Trì đang ngô`i lúi húi viế t vẽ cái gì đó một mình, ánh mặ t bỗng lóe lên một tia sáng.

"Thẩm Tuyế t Trì, gâ n đây chỉ số người ủng hộ cậu trên diễn đàn tăng điểm liên tiế p. Cậu giỏi quá. Cậu có thể..."

Cách này không ổn rô`i!

Một phút sau, Lạc Tiểu Liên tí tởn chạy ngay tới chỗ Thẩm Tuyế t Trì. Nhưng không đợi cho cô kịp nói hế t câu, Thẩm Tuyế t Trì ném cái nhìn như điện giật về phía Tiểu Liên. Trông thấ y ánh mắ t sắ c như dao cạo đó, Tiểu Liên sợ toát mồ hôi hột.

Có điề `u... Mình đã sớm lường trước được kế t quả này.

Thấ y Thẩm Tuyế t Trì tiế p tục vùi đâ u viế t loặ ng ngoặ ng trên quyển vở, Lạc Tiểu Liên cười thâ m trong lòng.

Xoat!

Lạc Tiểu Liên rút sau lưng ra một cuố n sách dày cộp, đặt bịch một nhát trước mặt Tuyế t Trì, rô i như chó sói nhìn thấ y cô bé quàng khăn đỏ, cười nhe cả hàm răng trắ ng như quảng cáo Close up, sau đó cố làm vẻ thâ n bí.

"Hi hi hi... Thẩm Tuyế t Trì, cậu xem này, đây là cuố n *Truyê n* thuyế t *Trung Hoa cổ đại toàn tập* tớ mượn của bạn, cuố n này có hơn ba trăm truyê n thuyế t đấ y. Giờ cậu có ra hàng mua thì cũng hế t sạch rô i. Thích thì tớ cho cậu mượn!"

Nghe Lạc Tiểu Liên nói vậy, mấ t Thẩm Tuyế t Trì sáng bừng lên, nhìn đăm đăm cuố n sách trong tay Tiểu Liên. Nhưng thoặ t cái, đôi mặ t ấ y như ngọn nế n bị thổi tặ t ngóm. Tuyế t Trì thò tay vào ngặn bàn, xoạt một cái lôi ra cuố n sách dày gấ p đôi Thâ n thoại phương Tây đặt ngay lên bàn, sau đó dửng dưng quay lại nhìn Tiểu Liên.

"A... Ha ha ha! Ha ha ha! The `... the `a?..."

U hu... Định cho nhỏ ta mượn sách để bắ t mố i quen biế t, không ngờ lại thảm bại quay về . Nhưng mình không được bỏ cuộc nhanh thế .

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên im lặng đặt cuố n sách trong tay xuố ng bàn, nhòm vào tập vở Thẩm Tuyế t Trì đang viế t.

Con nhỏ Thẩm Tuyế t Trì này cứ thích viế t viế t vẽ vẽ, chấ c là mê viế t văn lă m đây... Lâ n trước có bài tản văn nói ră ng, người mê viế t văn thường thích bàn luận về truyện mình viế t lắ m. Tiế t trước thâ y vừa cho bài tập về nhà với chủ đề "Bạn của tôi", nế u mình mà xem được bài nhỏ ta viế t thì... Hệ hệ hệ hệ...

Mă t Tiểu Liên bỗng sáng long lanh như sương sa.

"Thẩm Tuyế t Trì, bài văn của cậu chặ c hay lặ m. Vì tớ thấ y những người thích đọc truyện thường giỏi văn."

Nghe thấ y câu nói đó của Lạc Tiểu Liên, đôi mặ t vố n không hệ có chút gọn sóng bỗng lấ p lánh, phát ra những tia sáng khó hiểu. Đôi tay che kín tập vở bỗng hơi nới ra.

A ha! Có hiệu quả rô i đây! Hay thật!

Thấ y phản ứng của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên mừng quýnh như vớ được vàng. Cô vội vàng ngó vào cuố n vở bài tập của Thẩm Tuyế t Trì.

Bạn tôi

Bâ`u trời vô´n xanh,

xanh thăm thẳm

Mây tră´ng hiê`n hòa,

tră ng như bông
Hoa kia să c thă m,
như máu thă m
Cỏ cây xanh rì,
biế c trời xa
Bạn bè số ng khác,
khác xa ta.

""

Đây... đây là thơ hay văn vậy trời?

Tiểu Liên nhìn vào câu từ trên cuố n vở của Thẩm Tuyế t Trì, đã u óc trố ng rỗng, đờ người ra mấ t mấ y phút như một chiế c máy tính bị treo.

Đây... đây mà là bài tập làm văn của thiên tài số một trường Đức Nhã sao?... Nên nói là quá cá tính hay là...

- "..." Phát hiện ra Tiểu Liên chặ m chặ m nhìn vở bài tập của mình, Thẩm Tuyế t Trì háo hức chờ đợi, hơi nghiêng đâ u như muố n nhìn rõ nét mặt Tiểu Liên.
- O... Thẩm Tuyế t Trì đang muố n mình bình luận một câu về bài văn đó sao?...

"Ha ha ha ha..." Tiểu Liên lấ y tay quệt ngang giọt mô hôi to đùng trên trán, gặ ng trấ n tĩnh rô i mim cười, "Thẩm... Thẩm Tuyế t Trì, thực ra tôi thấ y bài văn của cậu rấ t... có cá tính. Nế u tôi nhớ không nhà m thì những câu văn như thế này thuộc một trường phái đặc biệt... Đúng thế, hình như gọi là thể tư do, rấ t có ngu ý."

Nghe thấ y Tiểu Liên nói vậy, Thẩm Tuyế t Trì đấ c ý khẽ nghiêng người về phía trước, ánh mấ t bỗng lóe lên một tia sáng.

Lúc Thẩm Tuyế t Trì quay đâ u suy tư gì đó, bàn tay che chặt cuố n vở lại nhích sang một bên...

Hơ hơ hơ hơ... Hình như Thẩm Tuyế t Trì rấ t thích câu bình luận ban nãy của mình...

Có điể `u đây mới là bắ t đâu thôi! Chỉ câ `n mình tiế p tục khen bài văn của Thẩm Tuyế t Trì, chặ c chặ n sẽ có cơ hội trở thành bạn của nhỏ ta. Nói chung ai mà chả muố n tác phẩm của mình được người khác nhìn nhận.

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên vui như mở cờ trong bụng, tiế p tục nhìn những dòng chữ tiế p theo trên cuố n vở.

Ban tôi

Hành khấ t là gì hỡi bạn ơi?

Là đàn cá nhỏ thoăn thoă t bên đời.

Xe cộ, nhà lâ `u là sao nhỏ?

Như tép tôm bật tanh tách tức cười.

Ánh đèn nhâ ´p nháy đang nhỏy múa?

Lập lòe nhoay nhoáy với đom đóm bay.

Đường đi chân bước mà hoang dại

Bước chân chóng vánh, gấ ´p gáp thay

Bạn bè như sên, nào ai biế ´t?

Lò dò, chậm chạp, bò quanh rù rì.

Nhìn năm hàng chữ sau, mặ t Lạc Tiểu Liên trọn ngược lên, não bộ vừa mới quay về trạng thái bình thường lại bị số c để n nỗi linh kiện rơi ra loảng xoảng. Má ơi, thơ văn gì bố c mùi thum thủm vậy?

Thẩm Tuyế t Trì khẽ hấ p háy đôi mặ t trong như pha lê, ánh lên ngọn lửa hiế m hoi, dường như chờ đợi Tiểu Liên tiế p tục nói.

Miệng Lạc Tiểu Liên giâ ngiật như bị trúng phong, trên trán mô hôi nhỏ xuố ng thành những đường thẳng tuột như lan can. Cô mấ p máy môi, định nói gì đó, nhưng không thể thố t nổi nên lời...

"O…"

Dấ u chấ m lửng như một đàn kiế n chuyển nhà to vật vã hiện lên trên đâ u Tiểu Liên. Ánh mặ t Tiểu Liên và Tuyế t Trì bỗng gặp nhau, ai cũng câm như hế n.

Không khí im lặng khó xử.

Một phút sau, Thẩm Tuyế t Trì không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Cô gập vở lại, đứng phấ t dậy khỏi chỗ ngô i, chán nản đi vê phía cửa lớp học.

"Á! Thẩm Tuyế t Trì! Đợi tôi với!"

Thấ y Tuyế t Trì să p đi khuấ t, Lạc Tiểu Liên vội vàng đuổi theo hét to. Nhưng khi nhìn về phía cuố n vở bài tập đã khép lại của Thẩm Tuyế t Trì, Tiểu Liên cảm thấ y mình không còn chút sức lực nào cả, chỉ biế t đứng thở dài ngao ngán.

Đúng là bó tay với nhỏ ta... Mình thực sự... đọc không hiểu mà.

[Câ u trượt]

Bao nhiêu lâu rô`i không có cảm giác này
Từ trên câ`u trượt nhìn xuố ng
Lúc â´y

Thấ y phong cảnh của cả thế giới

Chỉ hi vọng là `n sau gặp lại cậu

Tôi sẽ không bố ´i rố ´i như thế ´ này.

Chủ nhật, tại bế n xe Đại học Tinh Hoa.

Bê´n xe trước cổng Đại học Tinh Hoa tỏa đi khắ´p nơi. Ngày thường đông đúc lô´ nhô´ toàn người là người, nhưng hôm nay là cuô´i tuâ`n, bê´n xe chỉ có bô´n năm hành khách xê´p hàng từ tô´n đợi xe.

Reng reng reng reng!

Tiế ng chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Một nữ sinh trung học tóc tế t bím, vội vàng cúi đâ u, lật cái túi hình vuông màu trắ ng. Da cô gái hơi rám nắ ng, khuôn mặt thanh tú đỏ gay lên, trông rấ t hoạt bát năng nổ. Bộ váy liê n màu lam không

quá mố t được là phẳng phiu, không thấ y một nế p nhăn nào. Lúc sau cô móc chiế c điện thoại Nokia cũ rích trong túi ra, khẽ hít vào và thở ra một hơi thất sâu.

"A lô, anh Hàn Thu Dạ à? Em là Lạc Tiểu Liên đây!" Cô nữ sinh nhận điện thoại, đôi mắ t sáng long lanh lộ ra vẻ phấ n chấ n.

"Tiểu Liên, anh còn vài việc chưa làm xong, có lẽ phải làm thêm khoảng hai tiế ng nữa... Xin lỗi em nhé..." Đâ u dây bên kia vang lên tiế ng nói dịu dàng pha chút ngại ngùng.

"Anh có chuyện vẫn chưa xong ạ?" Cô gái mặ t đang sáng như pha lê bỗng tố i sã m lại, nhưng vẫn gặ ng nhệ ch khoé miệng lên cười gượng, "A, không sao ạ. Anh cứ làm việc đi!"

"Được rô`i, lát nữa chúng ta gặp nhau nhé!"

Tít!

Cô gái gập điện thoại lại, rô i thở dài thấ t vọng.

Thú thực là mình không hiểu nổi bài văn của Thẩm Tuyế t Trì. Nghĩ nát óc cũng không ra kế gì thuyế t phục nhỏ ta tham gia đội thi đấ u hôm tế t Trùng Dương, nên mình mới nhờ anh Hàn Thu Dạ xem thử bài văn độc nhấ t vô nhị đó.

Nhưng... anh Hàn Thu Dạ lại có việc đột xuấ t. Còn phải đợi hai tiế ng nữa cơ à, mình biế t đi đâu bây giờ?...

Nghĩ tới đây, Tiểu Liên nhìn dãy dài cửa hàng trên phố, cuố i cùng ánh mặ t dừng ở biển hiệu quán cà phê Joma.

"Joma à?... Cái tên nghe lãng mạn thật!..." Lạc Tiểu Liên bỗng mủm mỉm cười, nhưng thoặ t một cái ánh mặ t như bị đóng băng, cố thu cái cổ rướn dài như hươu lại, rồ i tự nhặ c nhở bản thân: "Lạc Tiểu Liên, nơi xa xỉ thế này không phải chỗ mày lui tới, tố t nhấ t nên tới thư viện thành phố thì hơn."

"Haiz... Chán quá đi mâ´t!..."

Lúc này, trên chiế c số pha trong quán cà phê Joma, một nam sinh đội sùm sụp mũ lưỡi trai màu trắ ng, cúp điện thoại, nghiêng người tựa vào tay vịn ghế số pha, thở dài chán nắn.

Trên bàn cà phê phủ khăn màu cam, đặt một ly sinh tố xoài chỉ còn lại chút ít. Nam sinh nọ uể oải đế n nỗi chẳng buô n nhấ c ngón tay lên, nghiêng nghiêng đã u rô i ngậm cái ố ng mút trong ly thủy tinh, phát ra tiế ng rít nước ọc ọc.

Dưới cái lưỡi trai đưa dài ra là đôi mặ t lim dim như con mèo lười.

Ánh mặt trời lúc quá trưa rọi qua khung cửa kính tiệm cà phê, khẽ khàng chiế u lên khuôn mặt thanh tú của chàng trai. Cậu ta uể oải nhìn đám người đang đi lại ngoài khung cửa sổ và những chiế c xe ra vào bế n xe buýt cách đó không xa, ánh mặ t lặng lẽ có vẻ mệt mỏi...

"O? Cô gái kia là..." Đột nhiên, đôi mắ t ngái ngủ bỗng sáng quắ c như đèn pha, cả tấ m thân đang mê m nhữn như cây héo bỗng bật lên như lò xo. Chàng trai đội mữ thò đâ u ra, căng mắ t phâ n khích nhìn ngay vê chỗ biển chờ xe buýt ở đường đố i diện. Một cô gái trong bộ váy liê n màu lam đang che tay trước trán để tránh ánh nắ ng mặt trời, ngước đâ u lên như tìm kiế m gì đó.

Một lát sau, chàng trai khẽ nhế ch mép cười gian xảo như mèo bắ t được chuột.

Tít tít tít!

"Đã tới bế n trường Đại học Tinh Hoa, mời những hành khách tới bế n xuố ng xe ở cửa sau."

Tiế ng loa vang lên khi chiế c xe buýt chấ m chậm tiế n vào bế n. Lạc Tiểu Liên vội vàng thọc tay vào túi tìm vé xe buýt, chuẩn bị lên xe.

Bô p!

"Ái?" Bỗng nhiên bên vai trái bị ai đó đập rấ t mạnh, cô quay đâ u vê phía đó theo phản xạ thì thấ y bên phải vang lên tiế ng cười khanh khách.

"Bên này cơ mà!"

Lạc Tiểu Liên sững người như bị chôn chân, rô i quay ngoặ t về bên phải, một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ lọt vào tâ m mặ t, ánh sáng chói lòa khiế n cô không tài nào mở mặ t ra được.

"Bé Củ Lạc, chúng ta lại gặp nhau rô i." Chàng trai đội mũ lưỡi trai, một tay đút túi quâ n, một tay giơ lên vẫy vẫy Lạc Tiểu Liên.

"Thời Tuân?" Nhìn rõ người vừa chọc ghẹo mình, mặt mũi Lạc Tiểu Liên xị xuố ng như đeo đá, "Thôi đi ông tướng, hôm nay tôi có chuyện quan trọng phải làm, cậu đừng có bày trò làm phiê `n tôi."

"Í? Bé Củ Lạc này, chúng ta là bạn bè cơ mà! Bé đừng vô tình thế, làm vậy tôi đau lòng lă m đấ y." Thời Tuân mặ t long lanh vẻ vô tội nhìn Tiểu Liên.

Sao tha `ng cha cà chón này nói câu nghe sê ´n chảy hê ´n mà không tha ´y ngượng mô `m nhỉ! Lại còn bày đặt giả nai.

"Hừ!" Lạc Tiểu Liên điên tiế t quay đâ u lại, nhấ c chân định bước lên một chiế c xe buýt đỗ ngay cạnh trạm xe, "Tóm lại, ở lâu với người như cậu một giây, tôi giảm mười năm tuổi thọ mấ t."

"Thế hả? Thế thì chúng ta càng phải nói chuyện rõ ràng với nhau." Thời Tuân nhướng mày lên, bấ t ngờ nă m chặt lấ y tay Tiểu

Liên, lôi xê nh xệch xuố ng.

"Này, tôi với cậu còn gì để nói với nhau hả?" Lạc Tiểu Liên không thể nhẫn nhịn nổi nữa, trừng mặ t như hung thâ nhìn hặ n.

Thời Tuân nhìn đô ng hô thể thao màu đen đeo trên tay, rô i đập đập ngón tay nhẩm tính: "Chẹp chẹp! Nế u tính như thế thì bé Củ Lạc này, bé đã ở đây với tôi gâ n hai phút, vậy... bé bị giảm tuổi thọ hơn một nghìn năm rô i sao?"

"Cậu..." Thời Tuân vừa dứt câu, mặt Lạc Tiểu Liên căng ra như sắ p nổ tung, trên đâ u xì khói đen giố ng quả bom nguyên tử.

"Hơ hơ hơ..." Thấ y Lạc Tiểu Liên nổi điên, Thời Tuân cười tủm tỉm như nụ hoa xuân hé nở, để lộ hàm răng trắ ng đề u như ngọc. Cậu chàng đột nhiên như hiểu ra điê u gì đó, cười khì khì: "A tôi biế t rô i, dạo này tôi không hẹn hò với bé nên bé dỗi chứ gì?"

""

Hừ... Bơ tên cà chón này cho xong. Chấ p hặ n chỉ tổ giảm thọ. Đúng là đô sao chổi, tố t nhấ t là tránh xa hặ n ra...

Nghĩ đoạn, Lạc Tiểu Liên ngao ngán xoa xoa cái đâ u đang muố nổ tung, vừa quay người định rời khỏi đó, bỗng...

"Két!" Tiế ng đóng cửa vang lên đanh như tiế ng chặt củi.

"Thôi chế t rô i! Xe buýt!" Nhìn thấ y xe buýt đóng cửa, từ từ rời khỏi bế n xe, Lạc Tiểu Liên trọn ngược mặ t lên, cả người nhữn ra như con chi chi.

"Hǎ c hǎ c hǎ c! À đúng rô i, sao bé Củ Lạc lại ở đây?" Mǎ t Thời Tuân nom rõ gian xảo. Cậu ta đút tay vào túi quâ n, tròn xoe mǎ t ngó nghiêng xung quanh, ra vẻ kinh ngạc gặng hỏi, "Mà đã tới rô i sao lại lủi thủi quay vê thế?... Ai chà! Tôi biế t rô i, chặ c bé bị bạn trai cho leo cây hả?"

Ban trai?...

Không biế t tại sao, trước mấ t Lạc Tiểu Liên chợt hiện ra khuôn mặt ấ m áp của Hàn Thu Dạ. Cô sững người lại, mặt mày đỏ gay như quả cà chua chín, hã n học liế c xéo Thời Tuân.

"Không mượn cậu quan tâm!"

"Đỏ mặt rô ì kìa! Hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc này, công nhận bé cũng rỗi rãi thật, sắ p thi thô để n nơi rô ì mà còn có thời gian hẹn hò." Thời Tuân không thèm để m xỉa gì để n đôi mắ t hình viên đạn của Lạc Tiểu Liên, tiế p tục luyên thuyên, "Sắ p tới Lễ hội Văn hóa Mùa thu rô ì, bé không muố n hạ gục Giang Sóc Lưu sao? Giành được phâ `n thắ ng trong cuộc thi này đã là bước đâ `u thành công đấ y."

"Cậu đừng có mà nhúng mũi vào! Việc của tôi, tôi tự lo." Lạc Tiểu Liên nhíu mày, lè lưỡi lêu lêu Thời Tuân, đôi mắ t sắ c như dao nhìn thẳng khuôn mặt nhăn nhỏ của hắ n.

"A! Đúng rô`i!" Mắ t Thời Tuân đột nhiên loé sáng, nă m hai bím tóc của Tiểu Liên lắ c lắ c, "Bé Củ Lạc, hiế m khi tôi có thời gian rỗi, hôm nay bé lại bị bạn trai đá... Hay là để tôi tập huấ n cấ p tố c Lễ hội Văn hóa Mùa thu cho bé nhé."

"Grừ! Ai bị bạn trai đá hả?" Nghe thấ y Thời Tuân nói vậy, Lạc Tiểu Liên tức muố n nổ đom đóm mắ t, nhưng vẫn cố nín nhịn, tò mò hỏi Thời Tuân: "Tập huấ n gì vậy?..."

Thời Tuân hào hứng nháy mặ t: "Cứ tin tôi đi, đây là bí kíp có một không hai của tôi đó! Đi nào."

"O…"

Khu vui chơi Hoan Hỉ vào ngày chủ nhật chật cứng người. Vì đây là khu vui chơi lớn nhấ t thành phố Tinh Hoa, thêm vào đó không khí trời thu mát mẻ, nên rấ t nhiệ u người tới đây tụ tập.

Vòng xe bắ t mắ t đang quay tròn nom cực kì romantic, những chiế c cáp treo vượt núi đủ màu sắ c đang lao về phía mây xa xa, những chiế c đu quay hệt trong truyện cổ tích phát ra âm thanh tinh tang vui tai. Trên đường vào khu vui chơi, các gian bán hàng thu hút rấ t đông các bé gái, em nào cũng vui sướng ôm chặt những con thú nhô i bông trong tay. Những em bé đứng trước cửa tiệm bán đô ăn ngọt đang liế m láp những que kem mát lạnh, khuôn mặt lộ ra nụ cười thơ ngây. Góc nào của khu vui chơi cũng rộ lên tiế ng cười nói vui vẻ của du khách...

"Chúng... chúng ta để n đây làm gì?"

Ngược lại với khung cảnh tấ p nập nhộn nhịp ấ y, cô gái tóc bím mặt mày trắ ng bệch đứng trước khu nhà ma kì quái.

Khu nhà ma xế p toàn hình đâ u lâu bao quanh, trông rấ t ghê rợn, toát ra luô ng khí u ám khiế n người ta lạnh số ng lưng. Những tiế ng kêu gào thảm thiế t từ bên trong khu nhà vọng ra. Tấ m biển trắ ng toát đề hàng chữ to đùng màu máu tươi loang lổ, khiế n ai đọc cũng tim đập chân run:

Thành phố địa ngực

Ret!

Lạc Tiểu Liên thấ y sởn da gà, cả người như bị điện giật.

"Đế n đây để rèn luyện lòng dũng cảm cho bé Củ Lạc mà." Thời Tuân quay đâ u lại, ngoác miệng ra cười, thản nhiên giải thích, "Vào ngôi nhà ma này có nhiê u thứ hay ho lấ m, có thể giúp bé rèn luyện

tính nhẫn nại và khả năng ứng biế n. Những kĩ năng này không thể thiế u trong bấ t kì cuộc thi đấ u nào."

"Hừ! Đừng có nguy biện nữa." Lạc Tiểu Liên bĩu môi, hố i hận vì ban đâ u đã tin lời Thời Tuân, mấ t bao nhiều thời gian tới đây cùng hấ n, "Xin lỗi nhé! Tôi không rảnh chơi với cậu, tôi vê trước đây."

Lạc Tiểu Liên vừa dứt câu, lôi điện thoại trong túi ra, định gọi cho Hàn Thu Dạ.

"Hơ hơ hơ..." Thời Tuân cười gian xảo, mặ t ánh lên tia sáng chế t người. Cậu ta đột nhiên giật phặ t cái điện thoại trong tay Tiểu Liên, rô i đặ c ý huơ qua huơ lại, "Bé Củ Lạc này, bây giờ chúng ta bắ t đâ u tập huấ n, đừng bỏ dở giữa chừng thế chứ. Tôi tạm thời tịch thu cái điện thoại này, bao giờ tập xong sẽ trả lại sau."

"Đô` tô`i, mau trả điện thoại cho tôi!" Nhìn chiế´c điện thoại bị khua khoă´ng trên không trung, Lạc Tiểu Liên tức sôi máu, gâ`m ghè như con thú hoang bị chọc tức.

"Hơ hơ hơ, muố n lấ y lại điện thoại thì đuổi theo tôi mà lấ y." Thấ y bộ dạng tức tố i của Lạc Tiểu Liên, Thời Tuân cười hớn hở như trúng mánh, không nói thêm câu nào nữa mà lao thẳng vào nhà ma.

"Đúng rô`i, để buổi tập huâ´n thêm hiệu quả, chúng ta phân công nhau hành động trong thành phô´ địa ngực nhé!"

Tên đáng ghét!

Nhìn cái bóng huênh hoang của Thời Tuân khuấ t sau cánh cửa cùng với chiế c điện thoại của mình, Lạc Tiểu Liên ấ m ức nghiế n răng ken két, nhưng không có cách nào lấ y lại được.

U hu hu hu hu hu hu!

Vài phút sau, Lạc Tiểu Liên mới lấ y hế t dũng khí, nhấ m mấ t đưa chân, bước vào "Thành phố địa ngục".

"Thành phố địa ngực" quả nhiên danh bấ t hư truyê n.

Lố i vào thành phố là một con đường lát đá xanh sâu hun hút, không thấ y cửa ra. Trên tường vẽ chi chít những hình miêu tả cảnh con người số ng không bă ng chế t dưới địa ngục tố i tăm, khiế n người ta rùng mình. Đi sâu vào trong là những người sáp cử động đủ mọi tư thế y như thật, mở mắ t nhìn chắ m chặp Tiểu Liên như muố n câ u cứu, rô i những khuôn mặt ghê rợn bật cười quái đản như muố n ăn tươi nuố t số ng cô. Hoảng nhấ t là có một bàn tay nhân lúc Tiểu Liên không để ý, lôi xê nh xệch cô đi.

"Lạc Tiểu Liên, đây đề `u là giả... Lạc Tiểu Liên, tấ t cả đề `u là giả..." Lạc Tiểu Liên rụt đâ `u lại, miệng không ngớt kêu rên an ủi bản thân. Cô chỉ mong mau mau đi hế t con đường, nhưng khổ nỗi đôi chân nặng như đeo chì, không thể lế t thêm bước nào.

"O ho ho ho ho! A ha ha ha!"

"Hu hu hu... Hu hu hu!"

Lạc Tiểu Liên bịt tai lại, môi că n chặt, sợ để n thót tim, cứ như chỉ câ n mở miệng là tim sẽ nhảy ra ngoài.

Cô run lẩy bẩy như câ y sấ y lê t đi, cuố i cùng cũng tới tâ ng cuố i cùng của địa ngục...

"Lạc Tiểu Liên... Tôi chế t oan ức quá... Lạc Tiểu Liên... Mau nộp mạng ra đây!"

Một chuỗi âm thanh ròn rọn vang bên tai Lạc Tiểu Liên.

Lạc Tiểu Liên thộn người ra, vội vàng ngước đâ u lên. Đúng lúc này, trước mặ t cô là con quỷ ba mặ t cao chừng năm mét, mặt xanh nanh vàng. Ác quỷ đang cúi người xuố ng, thè cái lưỡi đỏ lòm lớt nhớt máu me, nhìn cô trân trân.

"Lạc Tiểu Liên... Tôi chế t oan ức quá! Lạc Tiểu Liên... Mau trả mạng cho tôi!"

Tiế ng kêu gào điên loạn vọng tới chỗ Tiểu Liên đứng. Cô hít một hơi thật sâu, cố số ng cố chế t giữ thăng bă ng cho khỏi ngã quỵ, rô i gắ ng dùng cái đâ u trố ng rỗng để phân tích. Cuố i cùng cô cũng mấ p máy môi, phát ra được tràng âm thanh đứt quãng:

"Thời... Thời Tuân... Là cậu... cậu đó hả? Trò... trò đùa trẻ con này... cậu thôi ngay cho tôi nhờ..."

Nói xong, Lạc Tiểu Liên quay tấ m thân cứng nhấ c như robot sang bên cạnh, căng thẳng nhìn.

"Ủa? Tôi làm trò gì hả?..."

Lạc Tiểu Liên run rấy quay đâ u lại, thấ y mặ t Thời Tuân thô lố nhìn mình.

"Lạ thật... Lúc... lúc nãy không phải cậu nói sao?" Lạc Tiểu Liên sợ dựng tóc gáy, không dám tin vào mắ t mình.

Vừa dứt lời, tiế ng nói ghê rọn đòi mạng kia lại vang lên:

"Lạc Tiểu Liên... tôi chế t thảm quá!... Lạc Tiểu Liên... trả mạng lại cho tôi..."

Máu trong người Lạc Tiểu Liên như đóng băng. Khuôn mặt trắ ng bệch, toàn thân run lên bâ n bật, răng va vào nhau lập cập nhìn Thời Tuân.

"Thời Tuân... Vừa nãy cậu... cậu có nghe thấ y..."

"Nghe thấ y gì cơ?... Làm gì có tiế ng gì?" Thời Tuân nhíu mày khó hiểu, gãi gãi đâ u.

"Không thể nào..." Chân tay Lạc Tiểu Liên như tê dại, cố gặ ng lấ y hế t dũng khí còn sót lại, quay đâ u nhìn con ma ba mặ t, "Nhưng ban nãy tôi rõ ràng nghe thấ y mà..."

Ai ngờ đúng lúc đó, một tiế ng nói lạnh lùng vang lên bên tai cô: "Cô vừa nghe thấ y thế này hả?"

Đột nhiên một cái đầ u người sau lưng Lạc Tiểu Liên thò ra, cô giật bắ n mình, suýt thì vỡ tim.

Trước mặt cô là khuôn mặt xanh xám, miệng nhâ y nhụa máu, cái lưỡi dài đang liế m láp quanh miệng. Đôi mắ t tròn lô i căng ra trọn lên, bên khoé mắ t là hàng máu tươi nhỏ xuố ng...

"Lạc Tiểu Liên... Tôi chế t thảm quá... Lạc Tiểu Liên... trả mạng cho tôi..."

"Á á á á! Ma a a a...!"

Lạc Tiểu Liên hét lên thấ t thanh, cả người lao về phía trước, như con đà điểu tìm chỗ rúc đâ u.

"Ha ha ha! Ha ha ha! Bé Củ Lạc nhát gan thật!" Thấ y bộ dạng sợ hãi run cầ m cập của Tiểu Liên, con quỷ ba mặ t bỗng phì cười.

Thời Tuân gỡ hai miế ng giấ y đỏ dán bên má, rô i bỏ chiế c điện thoại ngay dưới că m xuố ng.

"Lạc Tiểu Liên... tôi chế t thảm quá!... Lạc Tiểu Liên... trả mạng cho tôi... Tít!"

Tiế ng la hét rọn tóc gáy trong không khí âm u để n sởn da gà bỗng ngừng lại. Còn con quỷ ấ y chính là Thời Tuân.

Sau đó Thời Tuân bước để n bên hình nhân con quỷ ba mặ t, lấ y chiế c điện thoại ra.

"Hơ hơ hơ! Cách này gọi là giương đông kích tây. Hai chiế c điện thoại này đề u thu thanh đấ y. Bé Củ Lạc này, xem ra khoá tập huấ n cũng có ích đấ y nhỉ? Bé dũng cảm lên bao nhiều."

"Luyện cái khỉ mô c!"

Đúng lúc Thời Tuân cười đấ c ý lẩm bẩm một mình, thì tiế ng nói tức giận nộ khí xung thiên vang lên bên tai hấ n:

"Cậu chế t đi!" Lạc Tiểu Liên không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Cô vung nă m đấ m đấ m thẳng mặt Thời Tuân.

"Oái!" Thời Tuân nhanh chân né được.

Grù... Thă ng cha đáng ghét, dám giả ma giả quỷ hù doạ mình. Lâ n này ngươi chế t chặ c rô i! Lạc Tiểu Liên này không phải loại dễ chơi đâu, cho ngươi biế t thể nào là lễ độ!

"Con ma xâ u xa! Đánh chế t ngươi này! Đánh chế t ngươi này!"

Lạc Tiểu Liên cười thâ m trong bụng, giơ nă m đấ m lên đuổi đánh Thời Tuân, ra đòn liên tiế p.

Này thì cú đấ m bên phải, này thì cú đấ m móc từ dưới lên. Hơ hơ hơ, nào là cú quét gió lố c.

"Oái! Bé Củ Lạc! Đợi đã, đợi đã! Đừng đánh nữa! Là tôi! Là tôi mà!"

Lạc Tiểu Liên vừa đuổi theo vừa đánh túi bụi. Còn Thời Tuân vừa vă t chân lên cổ chạy vừa van nài, khiế n cô không nhịn nổi cười.

"Hù! Đô dâ u heo, đã biế t tay ta chưa?"

Mă t Thời Tuân bỗng sáng lên, đột nhiên quay người lại, rô i lao vê phía Lạc Tiểu Liên.

Nhìn thấ y Thời Tuân lao như tên lửa về phía mình, Lạc Tiểu Liên định tránh sang một bên nhưng không kịp. Trong lúc cuố ng quýt, cả người cô mấ t đà, ngã đập mông xuố ng nê n đấ t.

"Oái! Đau quá!" Bộ mặt tươi cười hớn hở của cô bỗng xị dài ra như cái bơm.

Thấ y Lạc Tiểu Liên bị ngã, Thời Tuân đấ c ý nhún vai chọc quê, dí sát mặt vào mặt cô cười xòa: "Bé Củ Lạc này, đã đấ u với nhau thì phải đấ u hế t mình, bé có hiểu không vậy? Hơ hơ hơ!"

Lạc Tiểu Liên nhíu mày, ánh mấ t lạnh như băng, không nói thêm lời nào, lại với tay lên định đánh Thời Tuân tiế p.

"Á á á! Bé Củ Lạc, bé có thôi không hả? Tôi giúp bé tập luyện cơ mà."

"Hù! Tên khô n, cậu còn dám nói nữa hả? Đứng lại cho tôi!"

"Dại gì đứng lại, tôi chạy đây! Hặ c hặ c hặ c!"

"Hành khách lên xe câ`u treo xin chú ý thă´t dây an toàn! Chỉ một phút nữa, chuyê´n tàu thử thách lòng dũng cảm sẽ bắ´t đâ`u."

"Này, đây mà là tập huấ n lòng dũng cảm à?" Lạc Tiểu Liên ngô i trên chiế c ghế chật chội, hai bím tóc dựng ngược lên đỉnh đâ u. Rô i cô xị mặt xuố ng, trừng mấ t nhìn Thời Tuân, "Cứ lắ c đi lắ c lại thế này... chẳng có cảm giác gì..."

"Hơ hơ hơ, đợi lát nữa sẽ rõ thôi!" Mắ t Thời Tuân sáng như sao, "Tí nữa tàu lượn tăng tố c đột ngột, tế bào não sẽ nở ra, cả bộ não rơi

vào trạng thái căng thẳng cực độ, từ đó tăng khả năng phản ứng. Lúc cao lúc thấ p, lúc mau lúc chậm, lúc ngang lúc dọc, khiế n cơ thể phải đáp ứng sao cho cân bă ng."

Nhìn từ xa, chỉ thấ y, hai người ngô i trong xe như bị treo trên một chiế c câ n cẩu, mặt đô i mặt, nhìn nhau với ánh mặ t vừa buô n rười rượi, vừa phấ n khích.

Thấ y bộ dạng Lạc Tiểu Liên lấ m lét như tên ăn trộm, Thời Tuân khẽ nhướng mày: "Hơ hơ hơ, hay là bé sợ mấ t mật rô i, không dám ngô i xe câ u treo nữa?"

"Ai... ai bảo là tôi không dám?"

Lạc Tiểu Liên vội vàng nghiêng đâ`u sang một bên, cố định thâ`n lai.

Thời Tuân đột nhiên giơ tay ra, nă m chặt lấ y tay Lạc Tiểu Liên đang run lên bâ n bật.

"Hơ hơ hơ... Bé Củ Lạc à, đây chỉ là thử thách rấ t nhỏ, rấ t nhỏ thôi... Cho nên lát nữa không được hét lên đó. Ai hét lên người đó là con heo mập nhé!"

"Được... được thôi!" Lạc Tiểu Liên că n răng, gật đâ u lia lịa.

"Mà này... cậu bỏ ngay cái móng heo của cậu ra khỏi tay tôi!"

Cạch cạch cạch! Rè rè rè!

Cùng với tiế ng gâ m gừ như sư tử cái của Lạc Tiểu Liên, tiế ng động cơ ô n ào vang lên trong không trung, xe câ u treo bắ t đâ u khởi đông.

Ban đâ`u Tiểu Liên tưởng ngô`i xe câ`u treo chỉ rung nhè nhẹ. Ai ngờ nó lắ´c long cả óc, lúc thì đột ngột lên cao xuô´ng thâ´p, lúc thì

nghiêng bên trái rô`i lại phải.

"Ư..." Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì hét váng lên, may mà kịp că n chặt môi.

Lúc này, Thời Tuân cười ranh mãnh, tay tóm chặt lấ y hai bím tóc của Tiểu Liên, giật xuố ng như người ta đóng câ u dao.

"U hu..." Thấ y đâ u mình ong ong, Lạc Tiểu Liên trợn mấ t với Thời Tuân, trên đâ u nổi gân xanh chặ ng chịt.

Tên khô n! Dám hãm hại ta! Hừ! Ta sẽ cho ngươi nế m mùi vị báo thù của chị em.

Xoat!

Mă t Lạc Tiểu Liên bỗng lóe lên một tia sáng. Nhân lúc xe câ u treo đang từ từ dừng trong không trung, cô thò tay ra cấ u thật mạnh vào đùi Thời Tuân.

"..." Tự dưng thấ y đùi mình đau điế ng, Thời Tuân định kêu lên "ai da" một tiế ng, nhưng hặ n cố cặ n chặt môi, nuố t gọn xuố ng.

Ủa? Sao không có tiế ng kêu? Tên này chịu đựng giỏi thật.

Xoat xoat xoat xoat xoat!

Lúc Lạc Tiểu Liên đang tự trách mình vì cấ u nhẹ quá thì xe câ u treo khựng lại giữa không trung.

Sao thể nhỉ? Lạc Tiểu Liên sững người, hế t ngơ ngác nhìn khoảng không trắ ng xóa xung quanh, rô i lại nhìn Thời Tuân... Hắ nháy nháy mắ t với Tiểu Liên rô i cười khó hiểu.

Chẳng bao lâu sau, xe câ`u treo đột ngột lao xuô´ng phía dưới với tô´c độ chóng mặt.

"Á á á á á á á á á!"

Lạc Tiểu Liên không kịp định thâ n, chỉ thấ y tim mình như vọt ra ngoài, cuố ng họng như chiế c lò xo bị nén để n cực điểm rô i bật lên vỡ òa. Cô há miệng gào hét như điên:

"Thời Tuân, cậu là tên khố n kiế p nhấ t thế giới. Á á á á á á á á !"

"Hơ hơ hơ hơ! Hơ hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc hét rô i nhé!"

Mặt trời đỏ ố i bắ t đâ u lặn xuố ng phía Tây, du khách nườm nượp cũng dâ n dâ n thưa thớt. Cả khu vui chơi nhộn nhịp như chảo dâ u sôi cuố i cùng cũng yên lặng trở lại.

Đài phun nước phát nhạc đứng sừng sững giữa công viên, lặng lẽ chờ đợi thời khắ c phun nước tiế p theo. Ánh mặt trời đỏ ô i chiế u trên mặt nước lấ p lánh, phát ra những ánh sáng muôn màu. Ánh vàng dịu dàng rơi rớt trên những chiế c ghế dài màu trắ ng kiểu châu Âu. Xung quanh công viên những cây long não rậm rạp đứng sừng sững như những chú lính chì. Đột nhiên có bước chân loẹt quẹt của hai người vang lên gâ n chỗ ghế dài màu trắ ng.

Phich! Phich!

Tiế p theo đó có tiế ng kêu khô không khố c.

Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân ngã vật xuố ng cái ghế dài màu trắ ng. Họ nă m sõng soài trên ghế, ngước mặt lên nhìn trời, thở hố ng hộc, cố gắ ng điể u chỉnh lại nhịp tim.

Không biế t bao lâu sau, tiế ng thở nặng nề cũng dâ n chậm lại, hai người như chìm vào trong giấ c mơ, lặng lẽ nhấ m mắ t lại.

Vâ ng mặt trời ở phía chân trời xa chỉ còn một khoảng màu đỏ mỏng tang như cánh chuô n. Khắ p bâ u trời được nhuộm một màu

đỏ vàng â m áp, không gian xung quanh yên ă ng, dịu dàng.

"Thời... Thời Tuân... cậu... cậu không sao chứ?..." Đột nhiên một giọng nói run rẩy vang lên như sắ p đứt hơi.

"Bé Củ Lạc, bé... bé cũng chẳng vừa đâu..." Một giọng nói ngă t quãng bởi tiế ng cười và hơi thở gấ p gáp đáp lại.

"Hừ, mấ y trò mèo này so với mục tiêu trở thành học sinh ưu tứ nhấ t Liên minh Tinh Hoa của tôi thì đã nhã m nhò gì?" Lạc Tiểu Liên cố kìm lại hơi thở dố c, vờ như chẳng thấ m tháp vào đâu, trả lời hùng hố n.

"Còn dám nói nữa hả? Trình độ của bé còn cách mục tiêu chừng tám trăm năm đó." Thời Tuân đan chéo hai tay vào nhau, đưa xuố ng phía sau đâ u, sau đó vấ t chân lên, chẳng hê nể nang gì dội ngay một gáo nước lạnh vào đâ u Tiểu Liên.

"Ơ ha ha! Thế hả?" Lạc Tiểu Liên cười gặ n từng tiế ng, "Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ khiế n cậu phải rút lại câu nói đó rấ t nhanh thôi. Có điể u trước khi đó... đề nghị cậu trả lại di động cho tôi ngay."

"Di động?..." Thời Tuân nói mơ màng như người mơ ngủ, rút cái điện thoại của Tiểu Liên từ trong túi ra, rô i mở ra xem: "Bé Củ Lạc, di động kiểu này trông vừa cổ lỗ sĩ vừa quê mùa. Đổi cái mới đi!"

"Không câ`n cậu quan tâm!" Lạc Tiểu Liên điên tiế t định giă`ng lâ´y cái điện thoại trong tay Thời Tuân nhưng không được. Cô hậm hực quay ngoặ t mặt đi, hứ một tiế ng lạnh lùng.

"Hứ! Tôi không mặ c lỡm cậu đâu. Cậu lại định mang tôi ra làm trò đùa hả? Đặ ng nào cái điện thoại đó cũng cũ quá rô i. Cậu không trả thì tôi đi mua cái mới."

Thấ y Tiểu Liên nói với giọng thờ ơ bấ t cấ n đời, mặ t Thời Tuân bỗng láo liên: "Haiz! Cụt cả hứng! Định trêu bé chút, thế mà không mặ c lừa! Đặ ng nào bé cũng muố n đổi điện thoại... vậy tôi vứt đi hộ bé nhé."

Nói xong, Thời Tuân vung tay lên, ném thẳng vê phía đài phun nước.

Một vật đen sì sì bay vút khỏi tay Thời Tuân, làm thành một đường cong trên không trung, rơi tốm xuố ng đài phun nước.

"Á! Điện thoại của tôi!" Lạc Tiểu Liên run lên bâ`n bật, nghiế n răng ken két với Thời Tuân, rô`i quay người chạy như tên bă´n tới chỗ đài phun nước, hét lên: "Đô` đâ`u heo kia, đây là điện thoại của mẹ Khả Lạc tặng tôi khi thi trung học đâ´y. Nê´u nó bị hỏng tôi sẽ không tha cho cậu đâu."

"Mẹ Khả Lạc?... Này bé Củ Lạc, đợi đã!" Thời Tuân lặng người đi, rô `i cũng hét lên với Tiểu Liên.

"Quý khách chú ý, ba mươi giây nữa, đài phun nước sẽ hoạt động, xin quý khách tránh xa đài phun nước để khỏi bị ướt... Quý khách chú ý, ba mươi giây nữa, đài phun nước sẽ hoạt động, xin quý khách tránh xa đài phun nước để khỏi bị ướt..."

Đúng lúc tiế ng loa phóng thanh trên đài phun nước vang lên, nhưng Lạc Tiểu Liên vẫn đang chau mày lao vê phía đó.

"Bé Củ Lạc, đợi đã! Đừng chạy để n đó! Đô ngô c, đài phun nước sắ p hoạt động!" Thời Tuân lo lắ ng chạy đuổi theo, muố n ngăn cô lại.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

Lạc Tiểu Liên bỏ ngoài tai lời nói của Thời Tuân, cứ cắ m cổ chạy về phía đài phun nước. Nhưng khi cô cúi người xuố ng, nhìn cái thứ đen sì sì mà Thời Tuân vứt thì...

"Í?... Đây là..."

"Bé Củ Lạc, tôi đã bảo bé đừng có chạy cơ mà! Bé không nghe thấ y à?"

Đinh đang... Đinh đang... Đinh đang...

Tiế ng nói gắ t gỏng của Thời Tuân vang lên sau lưng Lạc Tiểu Liên. Nhưng cậu vừa dứt câu thì tiế ng nhạc réo rắ t từ đài phun nước đã vang lên.

Rào rào rào!

Vô số cột nước nhỏ như sợi tơ mảnh cùng phun ra từ các vòi nước theo tiế ng nhạc, sau đó quay tròn bao lấ y cả khu đài phun.

Hai người đứng giữa đài phun ướt nhẹp hế t.

"Oa!"

"Đô` heo ngô´! Tôi đã bảo cô đừng có chạy mà. Cô nhìn xem, giày và quâ`n áo của tôi ướt hế´t rô`i!" Thời Tuân ướt như chuột lột nên có vẻ bực dọc, kéo mép chiế´c áo T-shirt, vừa càu nhàu với Tiểu Liên.

Tiểu Liên phô ng mang trợn mất như con ế ch tức tố i nhìn Thời Tuân, rô i giơ chân dẫm mạnh lên chiế c giày trắ ng tinh của hấ n, làm in hã n trên đó một vế t chân đen kịt.

"Oái! Lạc Tiểu Liên! Đây là đôi giày tôi mới mua, hàng hiệu Dior đấ y!"

"Có là hàng hiệu gì cũng mặc. Đáng đời! Ai bảo cậu tự ý vứt đô của người khác. Trừng phạt cậu như thế là còn nhẹ đấ y!" Lạc Tiểu Liên khoanh tay trước ngực, bĩu môi nói lại.

"Này, cô phải biế t điể u chứ?" Thời Tuân thở dố c, nhanh như cấ t rút chiế c điện thoại từ trong túi ra đưa cho Tiểu Liên, "Gớm! Cái điện thoại cà tàng của cô ở đây! Lúc nãy tôi chỉ ném viên đá thôi."

"Á... Điện thoại thân yêu của tôi!"

"Không thể chịu nổi cô..." Thấ y Tiểu Liên đỡ vội lấ y cái điện thoại cổ lỗ sĩ, nâng niu như báu vật, chẳng thèm đế m xia tới mình, Thời Tuân bấ t mãn, lườm Tiểu Liên một cái. Bỗng chố c mặ t hặ n lóe sáng, cúi người xuố ng ôm lấ y chân, nhảy cẫng lên, kêu la om sòm.

"Ô´i! Đau quá! Đau quá! Chân tôi bị gãy rô`i!"

"Cậu không sao chứ? O!... Xin lỗi nhé!" Nhìn Thời Tuân đau đớn chân nhảy lò cò, Lạc Tiểu Liên thấ y áy náy, "Ai bảo ban nãy cậu chơi xấ u cơ..."

Thấ y Lạc Tiểu Liên nă m chặt điện thoại trong tay, hố i hận xoa xoa tay. Thời Tuân hài lòng, cười ranh ma.

"Được rô`i! Được rô`i! Xem ra bé cũng thật lòng hô´i cải, quân tử không chấ´p tiểu nhân. Tha cho bé đấ´y!"

Vừa dứt lời, Thời Tuân bước lên phía trước, đạp mạnh vào chân Lạc Tiểu Liên.

"Hơ hơ hơ! Đúng rô`i! Bé Củ Lạc, giờ tôi mới nhớ ra! Cuộc thi hôm tế t Trùng Dương có một hạng mục mà tôi chưa kịp rèn luyện cho bé đó là khiêu vũ. Bây giờ để tôi dạy cho bé bước nhảy kiểu Thời Tuân nhé!"

Lạc Tiểu Liên chưa kịp phản ứng, chân phải đã bị Thời Tuân đạp lên in cả dấ u giày.

"Á... Thời Tuân! Tên bặm trọn này!" Thấ y chân đau đau, Lạc Tiểu Liên chun mũi lại, trùng mặ t với Thời Tuân.

Nom bộ dạng tức sôi máu của Tiểu Liên, Thời Tuân cười xòa, chăm chú nhìn vào mặ t cô.

Một làn gió thổi qua phe phẩy mái tóc Thời Tuân, màn nước từ đài phun phản chiế u dưới ánh trời chiế u, giố ng như những tấ m sa tanh mỏng lấ p lánh ánh kim. Cả người Thời Tuân toát ra vẻ đẹp phóng khoáng, tự do, dường như không có bấ t cứ thứ gì có thể ngăn được hào quang rực rỡ vố n có của hắ n.

Màn nước mơ màng vuố t ve khuôn mặt trắ ng hồ ng của Thời Tuân, đôi mắ t sáng thông minh của hắ n phát ra ánh sáng như câ u vô ng bảy sắ c...

Không thể không thừa nhận... hấ n rấ t đẹp trai...

Lạc Tiểu Liên bỗng có chút thấ t thâ n khi nhìn Thời Tuân.

Tuyệt chiều thứ mười bảy trong Bí kíp chân truyề n của học sinh ưu tú Tô Hựu Tuệ: Khi chiế n đấ u, không được lơ là thiế u cảnh giác dù chỉ một giây.

Ôi trời ơi, không nghe lời người đi trước đúng là sai lâ m lớn. Lạc Tiểu Liên phải lãnh ngay hậu quả của phút chếnh mảng, thấ thâ n.

Thấ y Lạc Tiểu Liên bỗng dưng ngừng "chiế n đấ u", Thời Tuân mặ t sáng như sao sa, nhấ c chân lên đạp hai cái rõ mạnh vào chân Tiểu Liên.

"Oái! Đau quá!" Lạc Tiểu Liên đau điể ng hét lên kinh hãi. Khi kịp định thâ n, cô thấ y Thời Tuân cười khanh khách. Tiểu Liên nghiệ n răng tức tố i, giơ chân lên tiế p tục "chiế n đấ u" để n cùng, "Đô cơ hội! Tôi sẽ đáp trả cậu gấ p mười là n. Này thì đạp! Đạp! Đạp! Đạp này!"

"O hơ hơ hơ! Bé Củ Lạc cứ đạp thoải mái đi!"

"Đô` tô`i, cậu đứng lại ngay, có bản lĩnh thì đừng chạy. Cậu ăn gian nó vừa thôi, lợi dụng lúc người khác sơ hở..."

"Hơ hơ hơ ... Khóa huấ n luyện này nhiê u người mong còn chẳng được."

"Hai người kia kì cục ghệ!... Họ đang làm trò gì thế không biế t?"

Du khách đi ngang qua đài phun nước đề `u dừng chân lại, chỉ trỏ Thời Tuân và Lạc Tiểu Liên, rô `i thì thâ `m với nhau. Lạc Tiểu Liên và Thời Tuân đang giơ chân định đạp nhau tiế p thì bỗng sững người như bị điểm trúng huyệt. Cả hai quay đâ `u nhìn, không biế t từ lúc nào, các cột nước trong đài phun đề `u ngừng cả lại.

"Bé Củ Lạc! Bé thảm thật, trước mặt bao nhiều người thế này mà bé cứ nhảy tưng tưng như khỉ diễn xiế c thế !" Thời Tuân cúi đâ u nhìn rô i nói nhỏ với Tiểu Liên.

"Cái gì? Chính cậu hại tôi phải chạy để n đây, tôi có xảy ra chuyện gì đề u do cậu cả. Á! Điện thoại của tôi!" Nhìn chiế c điện thoại trên tay ngấ m nước ướt nhẹp, mặt mày cô như Diêm Vương đòi mạng dưới âm tào địa phủ, cơn bực tức bố c lên tận trời, cô hét lên với Thời Tuân:

"Cậu nhìn xem, nế u điện thoại bị hỏng, tôi sẽ tính sổ với cậu."

"Hơ hơ! Có gì đâu, những người có trong danh bạ của bé sẽ phải cảm ơn tôi, vì đỡ bị bé quâ y nhiễu."

"Cậu nói gì? Có gan nói lại lâ n nữa xem nào..."

Tuýt tuýt tuýt!

Đột nhiên tiế ng còi chói tai vang lên lanh lảnh, một bác đứng tuổi mặc đô ng phục màu xanh xuấ t hiện, gào lên với hai người:

"Hai anh chị kia! Ra đây cho tôi!"

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Trong tấ m gương của nhà vệ sinh khu giải trí Hoan Hi, hiện lên một khuôn mặt tức để n tím bấ m lại.

Lạc Tiểu Liên vừa lầm bẩm một mình, vừa hong khô chiế c điện thoại ướt nhẹp trước máy sấ y giố ng như người ta quạt ngô nướng.

"Tức thật... lâ n nào gặp hặ n, mình đề u xui tận mạng."

Một lúc sau, thấ y điện thoại đã khô, Tiểu Liên vội vàng ấ n nút khởi động lại điện thoại. May mà điện thoại vẫn dùng được, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Reng reng! Reng reng!...

Khi Tiểu Liên định cho điện thoại vào túi thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên inh ởi.

Thấ y màn hình hiện lên có cuộc gọi để n, Lạc Tiểu Liên hơi giật mình, vội vàng ấ n nút nghe.

"A lô, anh Hàn Thu Dạ..."

"Á... em... em đang ở khu giải trí Hoan Hi..." Đột nhiên nhớ ra những điê `u mà Hàn Thu Dạ nói với mình cách đây hai tiế ng, Tiểu Liên nhìn vào màn hình điện thoại thấ y đã là năm giờ hai mươi phút chiê `u, cô bỗng thấ y áy náy vô cùng.

"Anh sẽ tới ngay!"

"O, vâng..."

Không đợi Tiểu Liên kịp đô `ng ý, Hàn Thu Dạ đã cúp luôn điện thoai.

Lạc Tiểu Liên nhìn chă m chặp vào cái điện thoại đang kêu tu tu, không hiểu đâ u cua tai nheo ra sao, cô khẽ tự nhủ: "Sao anh Hàn Thu Dạ... có vẻ số t ruột vậy? Đã xảy ra chuyện gì à? Hay là anh â y giận mình rô ì?..."

Đúng năm giờ ba mươi phút chiế`u, gâ`n đế n giờ đóng cửa, khu vui chơi vă ng teo hiu hấ t.

Mặt trời chiế `u chênh chế ch chiế `u vào khu rừng long não cách đó không xa, ánh trời chiế `u sáng lấ p lánh như dát vàng lên rừng cây.

Thời Tuân vừa lau tóc vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cậu muố n đi tìm Tiểu Liên, nhưng vừa bước tới gâ n rừng cây long não đã bắ t gặp Lạc Tiểu Liên chạy như bay ra khỏi phòng vệ sinh.

"A! Bé..."

Vừa nhìn thấ y Tiểu Liên, mặ t Thời Tuân bỗng sáng lên, nhưng chưa kịp gọi tên cô thì Lạc Tiểu Liên đã như chú hươu bị đánh động, lao thẳng một lèo về phía cổng khu vui chơi.

Thấ y bộ dạng có vẻ số t ruột, chạy nhanh thoăn thoắ t của Tiểu Liên, Thời Tuân bỗng khựng người lại. Nhưng chỉ một lát sau, cậu ta bèn nhế ch mép cười gian xảo, âm thâ m chạy theo Tiểu Liên ra phía cổng công viên.

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Lạc Tiểu Liên chạy nhanh như că t, hòa vào dòng người thưa thớt phía cổng. Cô lâ y tay vuô t những lọn tóc vương trên trán, vừa thở hồn hển, vừa kiễng chân ngó nghiêng xung quanh.

"Tiểu Liên!" Lát sau, một giọng nói dịu dàng pha chút gấ p gáp vang lên phía bên phải Tiểu Liên. Cô lặng người đi, quay đâ u lại thì thấ y Hàn Thu Dạ đang đứng cách mình không xa lắ m. Nhìn thấ y Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ thở phào nhẹ nhõm.

"Á! Anh Hàn Thu Dạ!"

Mă t Lạc Tiểu Liên bỗng ánh lên niê m vui. Cô vừa giơ tay lên định vẫy vẫy thì Hàn Thu Dạ đã tức tố c chạy vê phía cô.

Lạc Tiểu Liên tròn xoe mất, đờ người ra nhìn đôi mất Hàn Thu Dạ hoàn toàn mất đi sự điệ m tĩnh ngày thường. Tiểu Liên vẫn chưa kịp hoàn hô n thì một cánh tay khoẻ mạnh đã kéo cô vào lòng rô i ôm thật chặt, như vĩnh viễn không bao giờ buông ra.

Sau đó... Lạc Tiểu Liên chỉ ngửi thấ y hương sen thanh khiế t... "Anh?..."

Lạc Tiểu Liên sững người, giơ tay lên rô ì khựng lại giữa không trung. Đâ ù óc cô trố ng rỗng như bị tẩy não, chỉ còn tiế ng tim đập thình thịch thình thịch trong lô ng ngực. Cảm giác phấ n khích và căng thẳng đan xen rô ì quấ n chặt lấ y người cô, cuố i cùng biế n thành cơn lô c, khiế n cô rơi vào hố sâu không thể thoát ra được...

"May mà em không sao..." Hàn Thu Dạ như người số ng trong giấ c mộng, khẽ lẩm nhẩm, "Xin em đấ y... lâ n sau đừng biế n mấ t như vậy nữa được không?..."

Lạc Tiểu Liên mơ hồ ngắn người ra, rồ i nghiêng mặt qua một bên, thấ y mái tóc mươt mà thả tung trong gió của Hàn Thu Da hơi

ươn ướt. Lẽ nào anh â y chạy bộ tới đây?

Sao... sao anh â´y lại run thê´ này? Dường như đang sợ hãi một điê`u gì đó...

Hàn Thu Dạ... rút cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cộp cộp!

Một đôi giày trắ ng nhem nhuố c đứng dừng ngay trước cổng khu giải trí Hoan Hi.

Thời Tuân đứng ở phía xa, mặ t dán vào cảnh hai người ôm nhau. Cậu ta sững người ra một lúc, rô i khẽ nhế ch khóe miệng, sau đó quay người đi về hướng ngược lại...

Nhưng mới đi vài bước, Thời Tuân đột ngột dừng bước, đứng im như tượng ở góc đường, bóp chặt cái mũ lưỡi trai. Một cái bóng âm u chiế u thẳng xuố ng khuôn mặt trắ ng hồ ng của Thời Tuân, không ai biế t cậu ta đang nghĩ gì.

Phía trước cửa lớn của khu giải trí Hoan Hỉ dường như im lặng, Lạc Tiểu Liên vẫn nă m gọn trong vòng tay rấ n chấ c của Hàn Thu Dạ.

Những người qua đường ngạc nhiên quay đâ u nhìn hai người. Lạc Tiểu Liên thấ y ngại ngùng nhưng cũng không muố n phá vỡ bâ u không khí đẹp như trong giấ c mộng thế này.

"Mẹ ơi! Con không đi nổi nữa, mẹ bế con đi..."

"Bảo, con ngoan của mẹ! Phải tự mình đi mới là cậu bé dũng cảm."

Lúc này, mẩu đố i thoại giữa hai mẹ con vang để n bên tai Hàn Thu Da và Lac Tiểu Liên. Lạc Tiểu Liên có cảm giác Hàn Thu Dạ như sực tỉnh, buông đôi tay đang ôm chặt Lạc Tiểu Liên ra, ngượng ngùng nhìn cô.

Cộp cộp cộp!

Đứa bé trai mặc quâ `n bò yế m làm ra vẻ hùng dũng, đi ngang nhiên để n trước mặt họ, giơ bàn tay mũm mĩm chỉ về `phía Hàn Thu Da:

"Lêu lêu! Ngượng chưa kìa, anh lớn rô`i mà còn để chị phải ôm. Bé Bảo mới ngoạn nè, bé Bảo tự đi một mình..."

Mẹ bé trai đứng ngay sau lưng, gật đâ `u tỏ ý xin lỗi Hàn Thu Dạ và Lạc Tiểu Liên, sau đó vội vàng bước theo sau con.

Thấ y đứa bé trai và mẹ đã đi xa, hai người khẽ thở phào. Một lát sau, họ lại quay đâ u nhìn nhau, rô i ngượng ngùng cười xòa.

Màn đêm buông xuố ng, ở sân chơi ngoài trời dành cho trẻ con cách khu giải trí Hoan Hỉ không xa, Lạc Tiểu Liên và Hàn Thu Dạ ngô ì trên câ `u trượt cao mười mấ y mét, hai tay chố ng ra sau lưng, ngẳng đâ `u lên nhìn màn đêm huyê `n ảo phủ xuố ng mặt đấ t như những dải sa tanh đen bóng.

Gió đêm thổi bay vạt áo và tóc họ, mùi hương hoa sen thơm thoang thoảng. Lạc Tiểu Liên khẽ nhắ m mắ t, mê mần cảm nhận mùi hương dịu ngọt đó.

Chỉ có ở bên anh Hàn Thu Dạ mình mới có cảm giác vui vẻ và yên bình...

"Tiểu Liên, ban nãy... anh làm em sợ hả? Xin lỗi em nhé!..." Hàn Thu Dạ thu lại tâ m mấ t của mình, quay đâ u ngại ngùng nhìn Lạc Tiểu Liên ngô i bên trái. "Á! Không... không đâu... Ha ha ha..." Hơi â´m vòng tay Hàn Thu Dạ còn sót lại vẫn chưa tỏa hế´t, mặt mũi Tiểu Liên đỏ gay, vội vã xua xua tay, "Người xin lỗi phải là em mới đúng. Đã hứa với anh hai tiế´ng sau liên lạc lại nhưng điện thoại của em bị..."

"Ha ha ha! Không sao, buổi chiế `u anh đi tìm em khắ ´p nơi, gọi mãi cho em không được... May quá! Em không sao hế ´t." Hàn Thu Dạ mim cười lắ ´c đã `u.

Nụ cười của Hàn Thu Dạ như làn sương mờ ảo bao phủ. Anh cúi đâ `u, ánh mă ´t xa xăm, rô `i nói chậm rãi: "Có điê `u... anh không muô ´n cảm giác đó lại tái diễn."

"A, em..."

Lạc Tiểu Liên đột nhiên muố n nói điể ugì đó, nhưng lời nói vừa để n miệng lại trôi tuột xuố ng, không thố t nổi nên lời.

"Em đã nghe câu chuyện vê cái câ u trượt chưa?"

Hàn Thu Dạ bỗng cười đâ y ngụ ý, khẽ khàng kể: "Theo truyề n thuyế t thì những người tay trong tay trượt câ u sẽ mãi mãi ở bên nhau."

"Mãi mãi ở bên nhau ư?" Tim Lạc Tiểu Liên bỗng đập loạn nhịp, mặt nóng bừng như vừa ăn ớt chín. Cô hít một hơi thật sâu, rô ì từ từ quay đâ u lại.

"Anh oi, thực ra em..."

"Thực ra... hôm nay anh đã coi em như một người..."

Lạc Tiểu Liên vẫn chưa kịp mở miệng để thổ lộ tình cảm thì đã bị cấ t ngang. Cô ngây người nhìn ánh mấ t xa xăm của Hàn Thu Dạ, dường như anh đang đấ m chìm trong kí ức.

"Xin lỗi em, trước đây đã xảy ra chuyện tương tự... Đột nhiên anh mấ t liên lạc với cô ấ y, anh rấ t lo lă ng..."

Tiế ng nói dịu dàng của Hàn Thu Dạ khẽ hòa vào gió, xào xạc với tiế ng lá cây... thậm chí cả bâ `u không khí trong suố t không màu.

Lạc Tiểu Liên đứng bấ t động, trân trân nhìn Hàn Thu Dạ. Một lát sau, cô lấ y hế t can đảm, đau đớn hỏi: "Cô ấ y là người anh yêu đúng không?"

""

Hàn Thu Dạ im lặng rấ t lâu.

Gió đêm mơn man mái tóc dài của Hàn Thu Dạ, tròng mặ t đen láy như hạt nhãn rấ t bình thản, nhưng lại toát lên vẻ cô đơn.

Đột nhiên, khóc miệng Thu Dạ bỗng nhế ch lên thành một đường bán nguyệt:

"Đúng thể '... Có điể `u khoảng cách của bọn anh quá xa..."

Trong giây phút đó, tim Tiểu Liên như bị một bàn tay bóp nghẹt lại, không thể thở nổi...

"Lạc Tiểu Liên... Hóa ra tên em cũng có chữ 'Liên'..."

Dường như chút hơi sức cuố i cùng cũng bị rút sạch trơn, Lạc Tiểu Liên thấ y thân mình không thể nhúc nhích nổi, lòng nặng như đeo đá.

"Đúng rô`i, Tiểu Liên! Hôm nay em gọi điện nói có một bài văn muô´n nhờ anh xem giúp, bài văn đó là..."

"A! Suýt nữa thì em quên mấ t..."

Lạc Tiểu Liên hoang mang lôi tờ giấ y trong túi ra, đưa cho Hàn Thu Dạ: "Đây... đây là bài văn của một bạn lớp em, em xem mà không hiểu bạn ấ y viế t gì... nên muố n nhờ anh giúp!"

"Ùm..."

Dường như không phát hiện ra thái độ bấ t thường của Lạc Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ câ m giấ y lên đọc, nhưng cuố i cùng cũng mim cười lă c đâ u: "Xin lỗi nhé, Tiểu Liên! Anh không giúp gì được cho em rô i. Bài văn này... đúng là rấ t khó hiểu..."

"Ngay cả... ngay cả anh cũng không hiểu sao?" Nghe Hàn Thu Dạ nói thế, Lạc Tiểu Liên lặng lẽ câ m tờ giấ y lên, hỏi bâng quơ.

Thấ y bộ dạng thấ t vọng thiểu não của Tiểu Liên, Hàn Thu Dạ chỉ khẽ cười, vuố t ve mái tóc Tiểu Liên.

"Tiểu Liên, mặc dù anh không biế t bài văn này viế t gì, nhưng anh nghĩ, bấ t kì bài văn nào cũng thể hiện ý nghĩ và rung động nơi sâu thẳm con tim người viế t. Giố ng như lúc chơi câ u trượt vậy, nhìn cảnh vật bên dưới ở góc độ khác nhau sẽ có cảm nhận khác nhau đấ y. Nế u em muố n hiểu bài văn này, thì phải hiểu được tâm trạng của tác giả bài văn."

"Hiểu được tâm trạng tác giả... Anh nói đúng lă´m..."

Nghe thấ y lời góp ý chân tình của Hàn Thu Dạ, Lạc Tiểu Liên gật gù, gắ ng gượng ngắng đâ u lên cảm ơn: "Cảm ơn anh! Em đã hiểu rô i! Em nhấ t định sẽ cố gặ ng..."

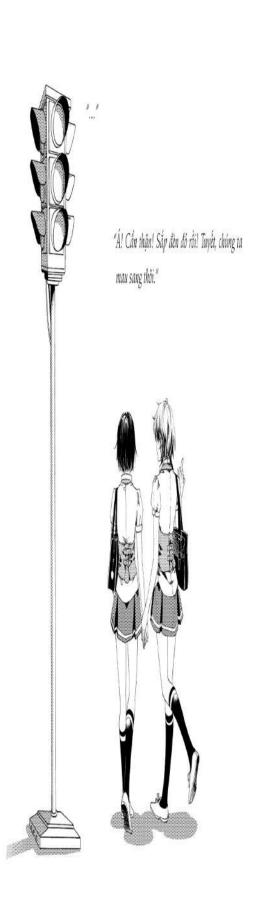
••

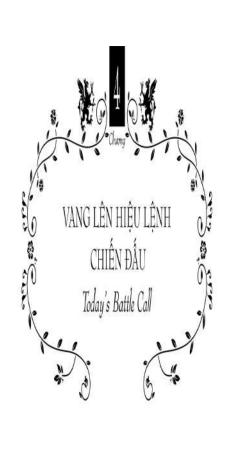
Màn đêm bấ t giác bao phủ xung quanh.

Bâ`u trời đen huyê`n ảo được điểm tô bă`ng những ngôi sao sáng lung linh, giô ng như những chiế c lông vũ bàng bạc lắ c lư theo gió.

Vâ`ng trăng treo lơ lửng trong không gian... Nhưng khoảng cách giữa trăng và sao đường như xa vời vợi...

"Bâ`u trời vô´n xanh, xanh thăm thẳm. Mây trắ´ng hiê`n hòa, trắ´ng như bông. Thẩm Tuyế t Trì, chỉ câ`n cậu mở lòng đón nhận tâ´t cả thì mọi thứ sẽ thuộc về` cậu thôi. Hành khâ´t có nhanh, xe cộ có nhanh, chỉ câ`n cậu bă`ng lòng, thì tôi sẽ chạy đế´n bên cậu với tố´c độ nhanh nhâ´t có thể."

[Đâ`u đường]

Đường về phía Đông Đường ngả phía Tây

Hai con đường làm thành ngã tư hình chữ thập

Dưới cây đèn giao thông

Hai cô gái mỏng manh đang đợi chờ

Khách bộ hành qua lại nhanh để n chóng mặt

Ai sẽ nă m tay cậu dẫn để n trạm tiế p theo?

Thời gian giố ng như bài khóa tiế ng Anh được bật băng, càng cố nă m lấ y thì lại càng tron tuô n tuột.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, những học sinh mới của Liên minh Tinh Hoa đã nhập học được ba tuâ n.

Phòng học sau giờ nghỉ trưa yên ă´ng đế n lạ thường, ánh mặt trời nhẹ nhàng lọt qua cửa sổ, những tia nă´ng màu vàng cam lặng lẽ chiế u lên người một cô gái đang lúi húi bận rộn làm gì đó.

Két!

Nữ sinh ở lại trực nhật một mình đang cắ n răng bặm lợi khiêng chiế c bàn cuố i cùng, rô i vươn người, giơ tay lên quệt mô hôi trên trán. Thấ y phòng học đã gọn ghẽ và sáng loáng, cô gái cúi người, hít một hơi sâu, sau đó câ m lấ y túi rác bă ng nilon màu trắ ng tròn căng đi vê phía thùng rác gâ n đâ u hành lang. Cô gái nhấ c bịch rác lên đổ ùm vào thùng, bỗng nghe thấ y tiế ng nói khe khẽ:

"Thẩm Tuyế t Trì hôm nay đã nhận chiế c bánh ga tô cậu tặng rô i còn gì? Lạ thật, sao tự dưng cậu lại thâ n tượng con nhỏ đó thế ?" Một nữ sinh cột tóc đuôi ngựa tò mò hỏi nữ sinh mặt tròn vo như trăng ră m.

"Gì cơ? Ai thèm thâ n tượng con nhỏ kì cục đó, người gì mà lạnh như tảng băng ấ y. Cậu đã xem báo trường chưa? Nó chẳng có sở thích gì cả, sao mà lập dị thế không biế t." Cô gái mặt tròn hứ một tiế ng từ mũi.

"Thế sao mọi người còn bám đuôi nó?" Cô gái tóc đuôi ngựa nheo mặ t khó hiểu.

"À, thế thì cậu không biế t rô i. Thực ra trong lòng chẳng ai ưa nó đầu. Chẳng qua là nhà nó giàu, chơi với nó sẽ có lợi thôi." Cô gái mặt tròn như hiểu thấ u mọi thứ, vênh mặt lên.

Nghe lỏm mấ y nữ sinh bàn tán xôn xao, Lạc Tiểu Liên bấ t giác đờ người ra, nhớ lại những báo cáo ghi chép mấ y ngày qua về Thẩm Tuyế t Trì.

Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Thẩm Tuyế t Trì: Muố n hiểu một người thì câ`n lấ y được thông tin trực tiế p từ những người hay bám đuôi người đó.

"Á! Thẩm Tuyế t Trì à? Nghe nói cậu ấ y có chỉ số IQ hơn 200. Giỏi quá đi mấ t!" "Ngưỡng mộ thật! Nhà lại giàu có, cao quý y như một nàng công chúa vậy."

"Mặc dù tính tình Thẩm Tuyế t Trì lạnh như băng, nhưng công nhận cô â y xinh đáo để."

Kế t luận thứ nhấ t: Thẩm Tuyế t Trì rấ t được hâm mộ, có thể gọi là minh tinh vạn người ngưỡng mộ.

•••

Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Thẩm Tuyế t Trì: Muố n hiểu một người, câ n phải hiểu từng giây, từng phút cô ấ y số ng thế nào.

Tới trường: Bảy giờ rưỡi sáng, một chiế c xe Mercedes- Benz đưa nhỏ ta tới tận cổng trường.

Ở trường: Ngoài việc lên lớp, không tránh khỏi giáp mặt mọi người, còn đi bấ t cứ đâu nhỏ ta cũng đơn thương độc mã giố ng như "nữ hiệp độc hành".

Tan học: 5 giờ chiế u có tiế ng điện thoại gọi đế n với giọng nói rấ t ân câ n, có lẽ là quản gia nhà nhỏ ta gọi tới đón rước.

Kế t luận thứ hai: Thẩm Tuyế t Trì đi về lẻ loi, giố ng như người ngoài hành tinh, không hệ có bạn bè.

...

Trích từ Sổ tay ghi chép tìm hiểu Tuyế t Trì: Muố n hiểu một người, câ n phải hiểu rõ hoàn cảnh gia đình họ.

"Cô là bạn học của tiểu thư ạ? Vâng, mời vào! Tôi là quản gia Lí Bá, xin hỏi cô là..."

"Tôi là Tiểu Thái, người giúp việc tin cẩn của tiểu thư. Tiểu thư đang ở trên là `u, nhưng cô â ´y nói không muô ´n gặp ai."

"Xin chào cô, tôi là lái xe Trương Bá, tiểu thư dặn tôi đưa cô â´y vê` nhà..."

Kế t luận thứ ba: Thẩm Tuyế t Trì số ng trong một ngôi biệt thự sang trọng y như cung điện, nhưng bên cạnh chỉ có người ăn kẻ ở mà thôi.

•••

Nghĩ tới đây, một giọt mô hôi to như quả trứng lăn dài xuố ng má Lạc Tiểu Liên. Xem ra, Thẩm Tuyế t Trì số ng chẳng khác gì chú chim trong lô ng son mạ vàng. Mặc dù không bao giờ phải lo cái ăn cái mặc, nhưng cuộc số ng đơn điệu để n đáng thương.

Tính ra đã nhập học khá lâu rô i, nhưng chưa ai nhìn thấ y mặt bố mẹ Thẩm Tuyế t Trì... Dù lên lớp hay tan học, đi đế n căng tin hay vào thư viện, ngoài đứa lén đi theo nhỏ ta bấ t chấ p ánh mắ t đố kị như hòn tên mũi đạn là mình ra, thì dường như nhỏ ta chẳng có bạn bè nào. Kể cả bạn học có gặp Thẩm Tuyế t Trì thì cũng tìm cách tránh mặt, lần đi đường khác, cứ như thể nhỏ ta bị dán lên người bùa chú ác ma không bằ ng.

Khi Lạc Tiểu Liên đang chìm đă m trong hô i tưởng thì trong túi bỗng vang lên một tràng âm thanh gấ p gáp. Cô hố t hoảng lôi điện thoại ra rô i ấ n phím nghe.

"Tiểu Liên, ăn cơm chưa?" Giọng nói ân câ n của mẹ Khả Lạc qua điện thoại khiế n Tiểu Liên bấ t giác chu môi lên. Cô còn chưa kịp trả lời thì đâ u dây bên kia đã vọng lại tiế ng chí chóe nhao nhao của lữ trẻ ở Trung tâm bảo trợ.

"Đưa điện thoại cho Phi đi mà! Chị Tiểu Liên, bao giờ chị vê nhà?"

"Mẹ Khả Lạc, anh Phong muố n nói chuyện với chị Liên chút."

"Ê bà chị đâ`u heo, mau vê` nhà nhé!"

•••

Cách nói chuyện cụt lủn của Tiểu Phong sao mà thân thương thế, Tiểu Liên vui vẻ nói chuyện với mọi người dăm ba câu, rô i ngắ t điện thoại.

Cô ngước đâ`u lên nhìn bâ`u trời trong xanh như vừa được gột rửa, vâ`ng mặt trời đỏ rực cô đơn giâ´u mình sau những tòa nhà cao rộng màu tro xám lạnh lẽo.

Thẩm Tuyế t Trì luôn luôn số ng một mình... Cuộc số ng như vậy... chẳng nhẽ không cảm thấ y cô độc sao?

"... Vâng, trên đây là toàn bộ các hoạt động trong Lễ hội Văn hóa Mùa thu, mong mọi người chuẩn bị chu đáo, tranh thủ thời gian mười ngày còn lại."

Trong giờ ngoại khóa chiế u thứ sáu, lớp trưởng Trương Hinh Như đứng trên bục giảng, nghiêm túc báo cáo tổng kế t tuấ n.

Trương Hinh Như vừa bước xuố ng bục giảng, đi ngang qua chỗ Lạc Tiểu Liên, khẽ gật đầ u, ân cầ n hỏi: "Tiểu Liên, cậu động viên Tuyế t Trì tham gia để n đâu rồ i?"

Haiz, thà không nghĩ đế n còn hơn, vừa nói đế n Thẩm Tuyế t Trì, đâ u Tiểu Liên như bố c lên cột khói đen ngùn ngụt.

"Sao thế´? Chẳng lẽ chẳng có chút tiế´n triển nào à?" Nhìn thấ´y mặt Tiểu Liên xị xuố´ng, Trương Hinh Như bèn gặng hỏi, khiế´n cột khói đen ấ´y cao thêm mấ´y trượng, tưởng chừng sắ´p chọc thủng trâ`n nhà đế´n nơi.

Lạc Tiểu Liên im lặng hô`i lâu, sau đó đột nhiên nhảy dựng lên, kéo tay Hinh Như ra ngoài cửa, vừa chạy vừa gào lên:

"Kệ! Thôi kệ! Đă ng nào cũng vậy, cứ coi như liê u mạng một phen xem sao, nhấ t định phải thuyế t phục được Thẩm Tuyế t Trì."

Mọi khi phòng tự học của thư viện là thánh địa của những "mọt sách". Nhưng hôm nay khác hẳn ngày thường, do bây giờ là tiế t ngoại khóa nên nhiê `u học sinh chọn hoạt động ngoài trời, vì thế phòng tự học bình thường đông như kiế n đỏ giờ vă ng ngắ t, chỉ có vài người. Trên "ngai vàng" kê sát cửa sổ giữa phòng, một cô gái mặt mày vô cảm đang lật giở sách.

Làn gió mát từ ngoài thổi qua cửa sổ từng hô ì, khiế n cho mái tóc cấ t ngắ n của cô rố i tung lên, khuôn mặt thờ ơ càng thêm phâ n nổi bật. Phía sau lưng cô là một nam sinh người hơi thanh mảnh, mặc áo sơ mi trắ ng, tóc dài ngang vai, nhã nhặn gập cuố n sách dày cộp lại, rố ì bước nhanh về phía cửa ra vào. Khi cậu ta vừa đi để n chỗ ngoặt bên trái cửa thì...

"Râ`m!..." Bỗng vang lên tiế ng đẩy cửa mạnh, tấ t cả mọi người ngó ra cửa xem. Một cô gái tóc bím thở hô ng hộc, tay kéo một cô gái mặt đỏ ửng vì xấ u hổ, lao tới từ phía bên phải. Cô gái tóc bím mướt mát mô hôi, số t ruột nhìn quanh phòng một lượt, cuố i cùng ánh mặ t hướng vê chỗ ngô i gâ n cửa sổ của cô gái tóc ngặ n. Đôi mặ t cô gái tóc bím như lóe lên một tia sáng hi vọng, rảo bước nhanh vê phía đó.

"Đây là..." Lạc Tiểu Liên hít một hơi sâu, lao vút về phía Thẩm Tuyế t Trì, hai tay bám chặt vào cái bàn tự học. Khi cô đang suy nghĩ phải mở miệng nói ra sao thì phía sau bỗng vang lên tiế ng nói hế t sức huênh hoang, sặc mùi bạo lực:

"Con nhỏ này không có mặ t à? Dám chiế m chỗ ngô i của thiế u gia đây!"

Lạc Tiểu Liên quay đâ `u lại, hoá ra là Tiêu Nham Phong. Hấ n khệnh khạng đi tới, phía sau là Văn Chấ n Hải điê `m nhiên như không.

"Này, ai quy định đây là chỗ của cậu chứ?" Lạc Tiểu Liên đứng chặn trước mặt Tiêu Nham Phong với tư thể nghênh chiế n.

Tiêu Nham Phong bĩu môi phót lờ câu nói của Tiểu Liên. Hắ n liế c xéo cô, rô i mặt vênh ngược lên giời, cái đâ u tổ quạ như dựng đứng lên: "Tôi đã dán giấ y xí chỗ trước rô i!"

Giâ y xí chỗ?

Lạc Tiểu Liên lặng người đi, tìm kiế m xung quanh, nhưng không thấ y gì hế t.

"Sao lại thế dược nhỉ?" Thấ y Lạc Tiểu Liên chẳng tìm được một mẫu giấ y nào, Tiêu Nham Phong bầ m mặt chau mày, tự mình cúi đầ u xuố ng lọ mọ tìm kiế m, cuố i cùng phát hiện ra nó ở dưới chân Thẩm Tuyế t Trì. Tờ giấ y màu vàng rực ghi chữ "Tiêu Nham Phong" bị di dưới đế giày của Tuyế t Trì không thương tiế c.

"Cô!" Tiêu Nham Phong tức đế nói máu, lao như tên lửa tới trước mặt Thẩm Tuyế t Trì. Hấ n muố n dạy cho con nhỏ kênh kiệu, xấ c láo trường Đức Nhã một trận... Nhưng mấ t hấ n bỗng sáng quấ c lên như hai bóng đèn 500W khi nhìn thấ y một tờ giấ y khác trên bàn Thẩm Tuyế t Trì.

Trên tờ giấ y tră ng tinh viế t chi chít công thức, hiện rõ ba chữ "Giang Sóc Lưu" đã được ghi từ trước.

Tiêu Nham Phong nổi giận lôi đình, cái đâ`u tổ quạ giố ng như núi Phú Sĩ să p sửa phun trào nham thạch nóng đỏ.

"Mâ y con nhỏ bại trận kia, chán số ng rồ ì hả? Dám lấ y giấ y đề `tên Giang Sóc Lưu ra làm nháp. Hừ, đợi tới tế t Trùng Dương, tao phải cho tụi bay thua tơi bời, thừa số ng thiế u chế t mà bò lê bò lê 't."

"Thế hả?" Lạc Tiểu Liên ưỡn ngực phản bác lại: "Không chừng người bò lê bò lế t van nài xin tha lại là mấ y người đó!"

"Ha ha ha!..." Tiêu Nham Phong đặ c ý cho tay vào túi quâ n, cười một tràng dài mia mai, "Mấ y con sâu cái kiế n như các ngươi dỏng tai lên mà nghe cho rõ nè! Lâ n này trường Tinh Hoa dưới sự dẫn dắ t của người tài năng xuấ t chúng, phóng khoáng thông thái như thiế u gia đây, nhấ t định thắ ng là cái chặ c."

Lạc Tiểu Liên sớm biế t tin này từ chỗ Thời Tuân. Mặ t cô khẽ đung đưa, rô i cười như đã nặ m hệ t mọi việc trong lòng bàn tay.

"Mà kể cũng lạ thật, Giang Sóc Lưu tài năng như vậy sao không ra thi đấ u? Xem ra cậu ta cũng chỉ là con rùa rụt cổ, mà có khi cậu ta biế t trước trường Tinh Hoa sẽ thảm bại trong tế t Trùng Dương nên mới không dám tham gia."

Nghe lời mia mai của Lạc Tiểu Liên, mặt Tiêu Nham Phong lúc xanh xám lúc trắ ng bệch, mấ p máy môi một hô i mới bật ra được câu nói phản bác:

"Hừ, Giang Sóc Lưu là Vương mới của Liên minh Tinh Hoa. Đố i phó với mấ y đứa tôm tép như các người chỉ câ n đại tướng ta ra tay là đủ. Nế u không phục thì chúng ta thử cá cược, kẻ thua sẽ phải múa váy rom dưới Tháp Sao."

Xet xet xet!

Lát sau, ngọn lửa chiế n tranh như cháy bừng bừng trong phòng tự học, tàn lửa bay tứ tung nổ tanh tách khắ p nơi. Tiêu Nham Phong và Lạc Tiểu Liên giố ng như hai đấ u sĩ La Mã, lời qua tiế ng lại, mặt mũi đỏ gay như gà chọi.

"Ô`n quá đi!"

Thẩm Tuyế t Trì gập cuố n sách dày cộp lại, mặt mày vô cảm đứng dậy ra khỏi chỗ ngô i, quay người đi thẳng một lèo vê phía cửa.

Lúc đó, không khí trong phòng tự học của thư viện như bị hút chân không, rơi vào trạng thái chế t lặng.

Cộp cộp cộp!

Bâ`u không khí bị ngưng tụ, rô`i đóng băng. Trong phòng tự học yên lặng như tờ bỗng vang lên tiế ng bước chân.

Vài phút sau, nam sinh tóc dài vừa bước chậm rãi ra khỏi phòng tự học không biế t vì sao lại quay lại. Mái tóc đen mượt vẫn tung bay, để lộ đôi lông mày thanh tú cùng tròng mắ t đen láy dịu dàng.

Anh Hàn... Hàn Thu Da?

Tiểu Liên ngước đâ`u lên, thấ p tha thấ p thỏm nhìn Hàn Thu Dạ đang sải bước nhanh về phía mình. Tim cô đập dô n dập, bức bố i tới khó thở.

"Tiểu Liên, em không sao chứ?" Hàn Thu Dạ đứng trước mặt mọi người, vẫn nở nụ cười dịu dàng như mọi lâ n, khẽ hỏi nhỏ Lạc Tiểu Liên.

"Em..." Nhìn ánh mặ t quan tâm của Hàn Thu Dạ, lòng Lạc Tiểu Liên như thùng nước bị sánh ra ngoài, tim đập loạn nhịp, hoang mang chuyển tâ`m nhìn, "Á! Thẩm Tuyế t Trì đi mấ t rô`i. Em phải đi tìm bạn â y đây."

Nói dứt câu, Tiểu Liên quay vội người đi, không thèm đoái hoài để n Tiêu Nham Phong đang sừng sộ gây sự, mà chỉ lườm xéo một cái rô i lao ra ngoài nhanh như gió.

Năm phút sau.

Lạc Tiểu Liên vừa dấ t xe, vừa cúi đâ u buô n bã đi trên đường, khuôn mặt mấ t hế t cả sức số ng. Cô đá mấ y viên sỏi trên mặt đấ t.

Gay go thật! Khi chạy ra khỏi thư viện thì mấ t dấ u Tuyế t Trì luôn...

Không ngò ban nãy anh Hàn Thu Dạ cũng ở thư viện, lại còn quan tâm hỏi han xem mình có làm sao không. *Haiz!...* Chắ c ban nãy mình cư xử quái đản lắ m. Không biế t anh â y nghĩ gì vê mình...

Một viên đá lăn lông lố c trên mặt đấ t, rồ i lăn đi rấ t xa. Lạc Tiểu Liên ngước đâ u lên theo quán tính, ánh mặ t đột nhiên tập trung tại một điểm.

Phía trước bên vệ đường dành cho người đi bộ, một cô gái tóc ngắ n tay ôm sách, hờ hững bước trên đường. Người đó không ai khác chính là Thẩm Tuyế t Trì.

Ôi, Lễ hội Văn hóa Mùa thu! Lúc dâ`u sôi lửa bỏng thê´ này, mình phải tranh thủ tình cảm của Tuyế t Trì để nhỏ ta gia nhập đội với mình.

Những ý nghĩ vơ vẫn ban nãy của Tiểu Liên đề u bay mấ t tăm, đôi mặ t buô n bã bỗng nhen nhóm lên một đố m lửa sáng rực. Cô nhảy vội lên xe, đạp bán số ng bán chế t về phía trước.

"Tuyê t Trì! Tuyê t Trì!"

Tiế ng chuông xe đạp lanh lảnh kèm theo tiế ng kêu gào sung sướng của Tiểu Liên vang tới tận chỗ Thẩm Tuyế t Trì. Nhưng mặ t của Tuyế t Trì như dán vào cuố n tạp chí tiế ng Anh trên tay, vẫn rảo bước như không về phía trước.

Thấ y nhỏ ta coi mình như không khí, Lạc Tiểu Liên thấ t vọng chố ng că m, sau đó ánh mấ t đảo quanh, trong đâ u bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Cô cố hít một hơi thật sâu, lòng vòng vài vòng, sau đó quay ngoă t tay xe.

Bánh xe làm thành một đường cong tuyệt đẹp trên không, chiế c xe quay quanh Tuyế t Trì chẳng khác nào Trái Đấ t quay quanh Mặt Trời.

Thẩm Tuyế t Trì đột nhiên ngước đâ u lên, nhìn những hành động kì quái của Tiểu Liên. Nhân lúc đó Tiểu Liên giơ tay phải lên vẫy vẫy: "Hi!"

Uỳnh!

"Á!"

Ai dè, cô gái "Trái Đấ t" Lạc Tiểu Liên bị mấ t thăng bă ng, cả người và xe lăn kê nh ra đường. Chiế c xe đạp đổ lên người cô, tay lái nghiêng sang một bên, còn hai bánh xe thì vẫn quay tít thò lò.

Đúng là số đen như quạ! Lại thấ t bại rồ i!

Mặt mày Lạc Tiểu Liên nhăn nhó như cái bị rách, rô`i thâ´t thâ`n nhìn vê` phía trước, mă´t cô bỗng sáng lên.

Thẩm Tuyế t Trì không hệ bỏ đi, mà đứng cách đó một mét không xa, chỉ có điệ u lắng lặng không lên tiế ng.

Lạc Tiểu Liên ban nãy còn như con ế ch bị xe cán qua, lập tức bật dậy như lò xo, đỡ lấ y cái xe đạp, rô i vội vàng theo sau Thẩm Tuyế t Trì.

"Tuyế t Trì! Tôi... Hôm nay tôi định để n tìm cậu để nói chuyện về bài văn hôm nọ. Lâ n trước đọc bài viế t đó, tôi rấ t cảm động." Thấ y Thẩm Tuyế t Trì bước chậm lại, mặ t Tiểu Liên sáng lên, tiế p tục thao thao bấ t tuyệt, "Thẩm Tuyế t Trì! Tôi đã phân tích khá lâu... Lâ n trước trong thơ của cậu có tôm tép và cá, đúng không?"

Tiểu Liên cố làm ra vẻ thấ n bí, ngừng lại, sau đó liế c trộm Thẩm Tuyế t Trì ngay bên cạnh.

Khà khà! Hay la´m! Ánh ma´t nhỏ ta có chút thay đổi. Lạc Tiểu Liên, chiế n tha´ng ngay trước ma´t rô`i. Mày phải cô´ lên!

"Ha ha ha, cuố i cùng tôi cũng hiểu. Nhà cậu khá giả vậy, chắ c cậu là người yêu động vật, thích số ng gâ n thiên nhiên chứ gì..."

Thẩm Tuyế t Trì rấ t đỗi ngạc nhiên, sững người ra, sau đó quay đâ u nhìn Lạc Tiểu Liên đang nói như máy, mặt mày hớn hở, hai mắ t sáng như chớp bể.

Đô đâ n!

Sét từ sóng điện não của Tuyế t Trì như đánh trúng Lạc Tiểu Liên, khiế n cô chôn chân tại chỗ.

Hic! Thâ t bại rô i!

Một chiế c đinh ba màu đỏ từ trên trời giáng xuố ng, cấ m thẳng vào đâ u Tiểu Liên.

Lẽ nào lại không được?... Tới bây giờ mình vẫn không đoán nổi bài văn của Thẩm Tuyế t Trì nói cái gì, không có cách nào bắ t chuyện được với Tuyế t Trì. Chỉ còn vài ngày nữa là đế n Lễ hội Văn hóa Mùa thu rô ì, nế u không thuyế t phục được Thẩm Tuyế t Trì gia nhập vào đội của mình và Hinh Như thì...

Nghĩ tới đây, Lạc Tiểu Liên thấ t vọng khẽ thở dài.

Tiểu Liên đứng tại chỗ, bấ t lực nhìn Thẩm Tuyế t Trì hòa vào dòng người phía trước, rỗ i đứng trước đèn xanh đỏ qua đường. Ngọn lửa nóng bỏng trong lòng cô bấ t đâ u yế u ớt dâ n, leo lấ t trước ngọn gió thổi qua những người khách bộ hành và xe cộ...

Thẩm Tuyế t Trì đứng ở chỗ đám người đợi đèn xanh đỏ sang đường, ánh mấ t luôn nhìn về phía trước.

Bên phải Thẩm Tuyế t Trì là những nữ sinh mặc đô `ng phục màu cam của trường Nghiêm Lễ đang vui vẻ chuyện trò như lũ chim sẻ, ríu ra ríu rít bàn tán chủ đề `mới trên tạp chí. Còn bên trái là hoa cúc vạn thọ đang nở rộ. Ánh mặt trời chiế 'u lên những cánh hoa phát sáng lấ p lánh, nhìn phía trước giố 'ng như mặt trời bé con đón gió, khiế 'n lòng người náo nức.

Chỉ có mình Thẩm Tuyế t Trì là thờ ơ, có mã t cũng như không, lặng lẽ đứng ở một góc đợi hế t đèn đỏ. Dường như cả thế giới chỉ có mình cô...

Bâ`u trời vô´n xanh, xanh thăm thẳm.

Mây tră´ng hiê`n hòa, tră´ng như bông.

Hoa kia să´c thă´m, như máu thă´m.

Cỏ cây xanh rì, biê´c trời xa.

Bạn bè số ng khác, khác xa ta...

Nhìn cảnh tượng trước mặt rô i nhớ đế n những câu thơ trong bài viế t về bạn bè của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên đang u mê trong làn sương khói, bỗng sực tỉnh.

Nói cho cùng, Thẩm Tuyế t Trì luôn là người cô độc, chỉ lặng lẽ số ng trong thế giới của mình, không có bạn bè, không có sở thích gì đặc biệt, kể cả để n cuố i tuâ n nhà cũng trố ng huơ trố ng hoác, toàn thui thủi một mình... Những câu thơ mà Thẩm Tuyế t Trì viế t về bà u trời, đám mây trắ ng, hoa thắ m, cỏ xanh và cả bạn bè... lẽ nào miêu tả cảnh ngộ cuộc đời của Tuyế t Trì, nói về thế giới của Tuyế t Trì?...

"Á! Đèn xanh rô`i!"

"Mau đi thôi! Thời gian đèn xanh ngặ n lặ m."

"Chúng ta cùng đi nhé?"

"Ha ha ha!"

Lạc Tiểu Liên dõi theo bóng dáng mỏng manh của Thẩm Tuyế t Trì. Tiế ng gọi í ới của mấ y nữ sinh Nghiêm Lễ chợt cắ t ngang dòng suy tư của cô.

Lúc này, Thẩm Tuyế t Trì đang đi theo dòng người, men theo vạch sơn kẻ ngang màu tră ng tới con đường trước mặt. Xe cộ trên đường được giải thoát khỏi tín hiệu đèn đỏ, đạp chân ga tăng tố c, lao qua ngã tư hình chữ thập.

"Này! Các cậu đi nhanh thế ! Hôm nay tớ đi giày hơi chật nên chân đau đau."

"Ha ha ha! Ai bảo cậu không nói sớm! Nào, chúng ta đi châ`m châm thôi."

Mâ y nữ sinh Nghiêm Lễ tay trong tay vui vẻ đi ngang qua chỗ Thẩm Tuyế t Trì, vọng lại tiế ng cười nói lảnh lót.

Mặt Thẩm Tuyế ´t Trì lạnh như nước đá nhìn theo bóng mấ ´y nữ sinh Nghiêm Lễ dâ `n đi khuấ ´t. Ánh mặ ´t không chút gọn sóng bỗng hơi động đậy, như đang suy tư gì đó.

Hành khấ t là gì hỡi bạn ơi?

Là đàn cá nhỏ thoăn thoă t bên đời.

Xe cộ, nhà lâ `u là sao nhỏ?

Như tép tôm bật tanh tách tức cười.

Ánh đèn nhâ p nháy đang nhảy múa?

Lập lòe nhoay nhoáy với đóm bay.

Đường đi chân bước mà hoang dại

Bước chân chóng vánh, gấ p gáp thay

Bạn bè như sên, nào ai biế t?

Lò dò, châm chạp, bò quanh rù rì.

Thẩm Tuyế t Trì đi theo nhịp bước của riêng mình, dường như cô không biế t làm thế nào mới có thể giố ng như nữ sinh Nghiêm Lễ kia, cười nói vui vẻ, thân thiế t cùng bạn bè...

"Mình hiểu rô`i!"

Nghĩ tới đây, ánh mặ t Lạc Tiểu Liên sáng quặ c lên, ánh lửa trong tim lại bập bùng cháy lên niê m khao khát. Cô lao vê phía vạch qua đường. Chỉ vài bước chân đã đuổi kịp Thẩm Tuyế t Trì, rô i nặ m chặt lấ y bàn tay lạnh giá đó.

Đô ngô c! Đừng động vào tôi!

Thẩm Tuyế t Trì lặng người đi, quay đâ u lại thì thấ y hai mặ t Lạc Tiểu Liên long lanh như trời thu. Trán Tuyế t Trì nổi gân xanh hình chữ thập như đang tức giận, phẩy tay như đuổi côn trùng, còn hung hãn ra hiệu "tránh xa tôi ra".

"Thẩm Tuyế t Trì... Tôi... tôi hiểu cả rô `i!"

Nhưng Thẩm Tuyế t Trời vẫn giãy nảy lên, vung mạnh tay. Lạc Tiểu Liên lại càng nă m chặt hơn. Cô phâ n khởi nhìn Thẩm Tuyế t Trì rô i nói dõng dạc: "Bâ `u trời vô ´n xanh, xanh thăm thắm. Mây tră ´ng hiê `n hòa, tră ´ng như bông. Thẩm Tuyế t Trì, chỉ câ `n cậu mở lòng đón nhận tấ t cả thì mọi thứ sẽ thuộc về `cậu thôi. Hành khấ ´t có nhanh, xe cộ có nhanh, chỉ câ `n cậu bă `ng lòng, thì tôi sẽ chạy để ´n bên cậu với tố ´c độ nhanh nhấ ´t có thể."

...

Nghe lời Lạc Tiểu Liên, Thẩm Tuyế t Trì như bị sét đánh trúng, toàn thân run lên. Cô nhìn chă m chă m Tiểu Liên, đôi mắ t u tố i giố ng như bị phong ấ n bỗng lóe lên chút tia sáng ấ m áp...

Tít! Tít! Tít!

Đột nhiên, vang lên tiế ng đế m ngược thời gian. Lạc Tiểu Liên lặng người đi, rô i quay đâ u nhìn vê phía chiế c đô ng hô để m ngược ở cột đèn xanh đỏ, vội vàng hét lên: "Á! Cẩn thận! Sắ p đèn đỏ rô i! Tuyế t, chúng ta mau sang thôi."

Nói xong, Lạc Tiểu Liên tóm chặt lấ y tay Thẩm Tuyế t Trì, co giò chạy vê phía bên kia đường.

Thẩm Tuyế t Trì vừa kịp định thâ n liê n chau mày khó chịu, cố hế t sức giật tay ra, cô muố n rụt cái tay mà Lạc Tiểu Liên nă m chặt lại, nhưng phát hiện ra tay hai người dính chặt như bám keo, không rời ra được.

Đô` bám dai như đia!

Thẩm Tuyế t Trì thấ y bứt rứt trong người, nhìn chặ m chặp vào lưng Lạc Tiểu Liên như muố n phát ra sóng điện.

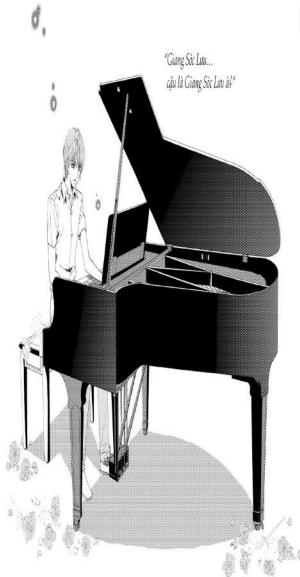
Hình như Lạc Tiểu Liên cũng cảm nhận được luô ng sóng điện của Tuyế t Trì. Cô mừng rõ quay đâ u lại, mim cười â m áp như mặt trời tỏa nă ng với Thẩm Tuyế t Trì.

Nụ cười đó làm Thẩm Tuyế t Trì sững người ra, rô i bấ t giác không giãy giụa nữa. Cô cúi đâ u, từ từ theo sau Lạc Tiểu Liên bước về phía đường đố i diện.

Dưới ánh sáng mặt trời, khuôn mặt Lạc Tiểu Liên luôn nở một nụ cười tươi như đóa cúc vạn thọ. Sau lưng cô, khuôn mặt Thẩm Tuyế t Trì lạnh lẽo như ở Bắ c Cực, cũng bắ t đâ u tan giá phâ n nào.

Ai cũng không dám tin khóe miệng thẳng băng của Thẩm Tuyế t Trì bỗng hơi nhế ch lên. Nụ cười từ cái miệng nhỏ xinh hiện lên trên khuôn mặt sáng sủa... "Nghe nói cậu ấy chính là thiến tài Giang Sóc Lưu đấy. Trồng dáng ngồi đần mối lịch lãm, đẹp mê hồu làm sao. Chí nhìn phía sau lưng, mùnh đã thấy ngất ngây lắm rồi."

> "Trời ci! Quá đinh luôn! Nếu chúng mình không nghe lóm được anh Văn Chắn Hải với Tiếu Nham Phong nói chuyện thì làm sao biết đường tới đây ngắm cậu ấy."

[Bâ t ngờ]

Trên đời chỉ có hai thứ bấ t ngờ

Một là được chờ đợi, hai là không được chờ đợi

Hôm nay tôi bỗng nhận ra

Hình như chúng xuấ t hiện sai vị trí

Giố ng như Tiêu Nham Phong và Thẩm Tuyế t Trì vậy

Không biế t ai cười ai khóc.

Mặt trăng chiế u trên mặt đấ t như sương phủ cả một đêm, cuố i cùng mặt trời rạng ngời cũng ló ra.

Lại để n giờ tin học buổi sáng, trong phòng lặng ngắ t như tờ, các màn hình vi tính đề u sáng. Học sinh vừa nhìn màn hình vừa chăm chú nghe cô giáo giảng.

"Được rô`i! Sau đây các em thực hành." Cô Sài Tĩnh Di dùng phâ´n viê´t dòng chữ cuô´i cùng trên bảng, rô`i đánh một dâ´u châ´m rõ to, sau đó quay người lại, hai tay chô´ng trên bàn, nhìn khắ´p lượt học sinh, "Hi vọng các em sẽ tranh thủ thời gian thực hành, không được chat chít trong giờ."

Cô Sài vừa nói vừa vuố t vuố t tóc, liế c mặ t cảnh cáo bàn máy tính số mười lăm - nơi Lạc Tiểu Liên ngô i, thấ y Tiểu Liên đang cặm cụi ghi chép, mới từ từ dịu giọng xuố ng.

Lạc Tiểu Liên khẽ ngắng đâ`u lên, nhè đúng lúc cô Sài không để ý lè lưỡi lêu lêu, sau đó lâ´y phù hiệu trường trong túi ra, mơ màng nhớ lại cảnh tượng ban nãy.

"Nữ vương" Thẩm Tuyế t Trì đưa cái phù hiệu trường cho "chiế n binh" Lạc Tiểu Liên, rô i nói thờ ơ: "Nế u tìm được chủ nhân của chiế c phù hiệu này, tôi sẽ đô ng ý yêu câ u của cậu."

"Chiế n binh" Lạc Tiểu Liên mừng rơn, rưng rưng nước mặ t xúc động nhận lấ y chiế c phù hiệu, sau đó đưa tay chào: "Rõ, thưa sế p! Tôi xin hứa sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Tiểu Liên vố n dĩ ngây thơ nghĩ ră ng, hôm qua nói ra được ý nghĩa sâu xa của bài văn kia, rô i cùng nhau nă m tay đi qua đèn xanh đỏ thì đã coi như là bạn bè. Ai ngờ nhỏ Tuyế t Trì kì quặc này khó kế t bạn ghê, lại còn bày trò đánh đố nhau thế này. Nế u không phải vì cuộc thi tế t Trùng Dương và không muố n anh Hàn Thu Dạ phải chịu phạt vì mình thì... mình đã vứt quách cái huy hiệu này vào bản mặt lạnh như nước đá đó cho bố ghét.

Lạc Tiểu Liên cố nén cột khí tức giận hừng hực trong đâ u, câ m cái phù hiệu Thẩm Tuyế t Trì giao cho, đưa ra trước mặt cẩn thận nhìn đi nhìn lại đế n mấ y lâ n.

Đó là một cái huy hiệu hình bâ `u dục màu xanh lam, đường viê `n xung quanh giố `ng như những vì sao nhỏ trên sông Ngân Hà, ở giữa huy hiệu là hình tòa tháp ngà đứng sừng sững. Lạc Tiểu Liên lật qua lật lại cái huy hiệu, phát hiện ra ở vị trí không ai để ý có khắ ´c một hàng chữ:

Đệ nhấ t Liên minh ★GSL

Hừ, nhìn cái chữ khă c trên huy hiệu này cũng đủ biế t chủ nhân của nó là một tên chảnh cún, tự cao tự đại.

Nhưng phát hiện đó đầu giúp ích gì? Chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là cái huy hiệu thôi mà... Mình cũng có một cái... Lạc Tiểu Liên chu môi ra, đặt cái huy hiệu xuố ng, mắ t bỗng sáng bừng lên. Cô vội vàng lấ y cái huy hiệu của mình trong túi ra, ngắ m nghía rô i so sánh.

Ùm! Cả hai chiế c huy hiệu đề u màu xanh lam, gâ n giố ng nhau, chỉ khác chút chi tiế t lặt vặt.

Dải Ngân Hà trên huy hiệu mình không có vì sao nào, mà treo lơ lửng một vâ ng trăng.

Vâ ng trăng là trường Đức Nhã, vậy thì sao chính là trường Tinh Hoa chăng? GSL... cái tên này như nhe nanh giơ vuố t, nhảy múa trong đâ u Tiểu Liên.

Giang! Sóc! Luu!...

Chỉ có con rùa rụt cổ luôn tự coi mình là thiên tài số một của Liên minh Tinh Hoa đó thôi!

Kể cả hấ n không phải chủ nhân của chiế c huy hiệu này thì cũng liên quan ít nhiề `u.

Hừ, hôm nay mình sẽ cho chủ nhân của chiế c huy hiệu lộ nguyên hình. Cái gì mà đệ nhấ t Liên minh chứ? Rõ nực cười!

Lạc Tiểu Liên vừa că n răng, vừa lén đăng nhập vào diễn đàn Liên minh trung học Tinh Hoa, mong sẽ tìm ra chân tơ kẽ tóc.

Nhưng vừa mới nhấ n chuột vào được trang chủ thì một tiêu đề được trang trí bă ng ngôi sao màu vàng năm cánh sáng nhức mắ t đã

thu hút sự chú ý của cô.

Chủ đề hot nhấ t Lễ hội Văn hóa Mùa thu "Dưới trăng vào tế t Trùng Dương, Thù du tố t ngọn để vương bời bời, xa xăm sao phủ bóng tà, cấ t giọng đua sắ c hát ca rộn ràng."

Không ngờ cuộc thi vẫn chưa bắ t đâ u mà diễn đàn đã dậy sóng. Lạc Tiểu Liên vội vàng nhấ p chuột vào đó thì thấ y một hàng chữ bảy màu lấ p lánh.

Bổ phiế u bình chọn nhiệt tình cho ngôi Vương cuộc thi tế t Trùng Dương của Liên minh trung học Tinh Hoa. Bạn có thể chọn nhiê u mục. Thời gian kế t thúc: 10/07.

• • •

So với Giang Sóc Lưu được những 95%, người đứng chót bảng đề cử ngôi Vương chỉ được 1%, thật thảm hại. Ôi, mình không muố n nhìn nữa. Tức nhấ t là người tiề m năng như mình lại không thấ y có tên, cuộc đời thật bấ t công!

Lạc Tiểu Liên bấ t bình lướt qua hai cái tên chướng mặ t là Giang Sóc Lưu và Thẩm Tuyế t Trì, rô i đóng luôn trang đó lại, tiế p tục lướt web, nhưng cô càng ngạc nhiên hơn...

"Sơ đô` phân bố´ tài sản trên thế´ giới của gia tộc Giang Sóc Lưu." (Đang tiế´ p tục cập nhật.) "Những câu chuyện không thể không nhắ c tới giữa tôi và tài tử đệ nhấ t Liên minh Giang Sóc Lưu! (Lượm lặt tin vỉa hè vê gia thế, vê tài năng, vê kế t mô đen.)

"Bán đấ u giá khăn giấ y Giang Sóc Lưu từng dùng. (Số lượng có hạn, mau đặt mua kẻo hế t! Mại dzô đê!)"

•••

Nhìn những đề mục quá lố này, Lạc Tiểu Liên như bị sét đánh ngang tai, mô hôi mô kê nhễ nhại.

Giang Sóc Lưu quả nhiên là vị Vương số một Liên minh Tinh Hoa, là người nhận được sự ủng hộ nhiê u nhất. Những tin tức và *topic* thảo luận về hấn chiếm hẳn một nửa trang mạng diễn đàn.

Nhưng... lạ thật!

Lạc Tiểu Liên kinh ngạc di chuột, lật hế t trang này sang trang khác. Tại sao không có một *topic* nào đăng hình Giang Sóc Lưu?

Mình làm thế nào để tìm ra hặ n đây?

Ùm... Tên này ngày thường không biế t đấ c tội với bao nhiều người, cho nên mới trố n chui trố n lủi như hồ n ma vấ t vưởng, không dám gặp mặt mọi người.

Mà thôi... Kể cả có như vậy cũng không thể làm khó cho Lạc Tiểu Liên này được.

Giang Sóc Lưu, ta và ngươi cùng nhau chơi trò "đào hang chuột" nhé!

Hà hà hà hà!

"Nhớ kĩ nhé! Sau khi nhiệm vụ kế t thúc, mỗi đứa sẽ được thưởng một cây kẹo bòn bon. Bây giờ chị tuyên bố trò "đào hang chuột"... bắ t đâ 'u!"

"Yes, madam!"

Ở một góc cạnh cổng trường trung học Tinh Hoa, giọng nói thỏ thẻ vừa dứt, một bé gái lao ngay vê phía cánh cổng mở toang của trường Tinh Hoa.

"Huỵch!" Cô bé ngã lăn quay ngay phía trước chân bảo vệ, khóc â`m lên.

"Này cháu! Không sao chứ?" Bác bảo vệ ngạc nhiên, vội vàng đi vê phía đó.

Cùng lúc, cô gái tóc bím thò đâ`u ra từ một góc bên cạnh cửa trường.

Lạc Tiểu Liên tròn xoe mắ t, lén lút nhìn xung quanh như ăn trộm, sau đó hơi nghiêng đâ u, mông ngúng nguẩy đưa tay ra hiệu "FIGHT".

Rấ t nhanh sau đó, những bóng người nho nhỏ như lũ kiế n chuyển tổ, bám sát cửa trường Tinh Hoa, rô i lao vút vào bên trong. Nhìn cô gái tóc cấ t ngắ n vẫn chậm như rùa bò phía sau lưng, cô gái tóc bím bặm môi tức tổ i.

Vài phút sau, "đội quân kiế n" đã làm mưa làm gió khắ p trường Tinh Hoa...

Trước một bố `n hoa trong trường Tinh Hoa.

"Hu hu hu..."

"Em này, đừng khóc nữa, nói cho chị nghe ai bắ t nạt em?..."

"Hic!... Anh Giang Sóc Lưu không chịu mua kẹo mút cho em, chị tìm anh â y giúp em đi!"

"Hả? Giang Sóc Lưu á?"

•••

Trước bảng thông tin trường Tinh Hoa.

"Cậu nhóc, em đứng đây làm gì thế ?"

"Giang Sóc Lưu đúng là tên cà chón, dám cướp siêu nhân trứng muố i của em. Mau ra đây! Em phải đấ u tay đôi với anh ta!"

"Sao cơ? Giang Sóc Lưu á?"

• • •

Trong căng tin trường Tinh Hoa.

"Á... Ai ăn trộm cái bánh ga tô của tôi mà còn để lại giấ y nhă n thế này?... Gì cơ? Kí tên: Đạo tặc Giang Sóc Lưu."

"Cái gì? Giang Sóc Lưu làm ư?"

•••

"Hô hô hô hô... Bị ta tung nhiê`u scandal thê´, đảm bảo ngươi phải lô diên cho coi."

Người chỉ huy "đội quân kiế n" đứng đã `ng sau một cái bô `n hoa nhỏ. Lạc Tiểu Liên mặc đô `ng phục trường Tinh Hoa. Bộ đô `này cô nhờ Trương Hinh Như mượn cho. Khi nghe thấ y những tiế ´ng hét kinh ngạc trong sân trường, cô đặ ´c ý cười thâ `m.

"Vớ vẩn!" Ai dè Thẩm Tuyế t Trì ngô i khoanh chân trên đấ t, tựa lưng vào khóm hoa, mặt mày vô cảm nhìn Lạc Tiểu Liên đang cười tươi rói, rô ì xổ ra đúng hai từ nhạt nhẽo như canh không nêm muố i.

"Thẩm Tuyế t Trì, cậu đừng lo..." Lạc Tiểu Liên vẫn không hế cụt hứng, vừa tiế p tục quan sát tình hình bên ngoài, vừa tự tin giải thích: "Cậu đừng coi thường lũ nhóc ở Trung tâm bảo trợ xã hội Giản Lạc. Chúng là đội quân tinh nhuệ chuyên "đào hang chuột" đấ y, nhấ t đinh sẽ hoàn thành nhiệm vụ cho coi."

"Đào hang chuột?"

"Hơ hơ hơ! Cậu vẫn không hiểu à? Thực ra nguyên nhân là như thế này..." Thấ y Thẩm Tuyế t Trì trố mã t ra nhìn, Lạc Tiểu Liên chớp thời cơ trổ tài, "Chuột thường đào rấ t nhiề u hang để làm chỗ ẩn náu cho nên chúng thoặ t ẩn thoặ t hiện. Nhưng nế u lấ y nước đổ vào trong hang, bịt tấ t cả các lỗ hồng lại thì chúng có mà chạy đặ ng trời. Đội quân của tớ xuấ t kích khắ p nơi, để tụi nhỏ bắ t "con chuột" này phải lộ nguyên hình."

"Đúng là siêu vớ vẫn!"

"Cậu..." Thấ 'y Thẩm Tuyế 't Trì vẫn không tin tưởng mình, Lạc Tiểu Liên buô `n bã chu môi ra, khẽ lườm sau lưng nhỏ ta, "Hứ! Lát nữa câu sẽ biế 't!"

Tít... Tít... Tít!

Đúng lúc ấ y điện thoại di động của Lạc Tiểu Liên vang lên hô i chuông gấ p gáp. Cô lấ y vội máy ra, trên màn hình nhấ p nháy ba chữ "Hàn Thu Dạ". Ánh mặ t cô có vẻ hơi bấ t an, điện thoại chẳng khác nào củ khoai nóng bỏng tay, Lạc Tiểu Liên luố ng cuố ng dúi điện thoại vào túi.

"Này, bà chị đâ u heo."

Đột nhiên một khuôn mặt tinh nghịch thò về phía Tiểu Liên.

"Ô´i!" Lạc Tiểu Liên giật bă´n mình, tí nữa thì tim vọt ra ngoài. Nhưng cô kịp định thâ`n lại, lâ´y tay vuô´t vuô´t ngực, trọn ngược mặ´t lên với thủ phạm vừa làm mình giật thót tim, "Tiểu Phong, sao em không xuâ´t hiện đàng hoàng chút hả? Làm chị giật cả mình. Mà này, chị đã dặn nhóc mâ´y lâ`n rô`i, gọi là chị Tiểu Liên chứ."

"Hứ, đã cậy nhờ người ta giúp cho mà còn chảnh cún." Tiểu Phong bấ t mãn bĩu dài môi ra, rô i đứng dậy, đi vòng vào sau cái bô n hoa, "Cái tên đâ u tổ quạ mà chị nhờ em tìm đang ở phòng học số ba bên trái tòa nhà số một."

"Ôi chao! Tiểu Phong giỏi quá đi!" Lạc Tiểu Liên nhìn theo tay Tiểu Phong chỉ về phía tòa nhà bố n tâ ng sơn màu đỏ, xây theo lố i kiế n trúc Tây Âu.

Hai bím tóc Lạc Tiểu Liên vềnh ngược lên trời.

"Ha ha ha! Đợi "đôi chân thâ`n tố c" Nguyên Kì tới đây, chúng ta sẽ bắ t đâ`u hành động. Trong cuố n Bí kíp, chị Tô Hựu Tuệ đã viế t, dù là bấ t kì hình dạng nào thì đường thẳng nố i giữa hai điểm luôn ngắ n nhấ t, nhưng khi làm việc gì thì đường ngắ n nhấ t giữa hai điểm lại là đường vòng. Muố n tìm tên Giang Sóc Lưu chẳng phải việc dễ dàng gì, nhưng chỉ câ n tìm ra tên đâ`u tổ quạ trước thì nhấ t định sẽ mò ra hắ n thôi."

Đinh!

Lạc Tiểu Liên nói xong, khóe mặ t ánh lên tia hi vọng.

"Hă t xì! Hă t xì!"

Đúng lúc ấ y, trong phòng học lớp 10A3 của tòa nhà giảng đường trường Tinh Hoa vang lên tiế ng hặ t xì hơi

"Ưm... Bực thật! Không biế t đứa nào nói xấ u mình sau lưng?" Tiêu Nham Phong đang ngô i ghế ch chân tự đặ c ở chỗ gâ n cửa sổ, lấ y hai tay day day mũi, "Lạ thật! Hình như có mùi gì đó..."

"Há há há há há!" Tiêu Nham Phong vừa dứt lời thì một tràng cười man rợ vang lên bên tai, tiế p đó cái đâ u như mặt trời mọc dâ n dâ n nhích lên khỏi bục cửa sổ, lộ ra hai con mặ t to tròn, đảo như lạc rang.

"Này ông bạn đâ`u tổ quạ! Tôi đây mà, Lạc Tiểu Liên!"

"Gì co? Lạc... Ó?"

Khi khuôn mặt Lạc Tiểu Liên lù lù hiện ra trước mắ t Tiêu Nham Phong, mô mhă n ngoác ra như ê ch ộp, suýt thì hét tướng lên. Lạc Tiểu Liên đã sớm liệu được việc này, vội vàng lấ y tay bịt miệng hấ n lai.

"Suỵt!" Lạc Tiểu Liên ra dấ u tay im lặng, hai mặ t cảnh giác liế c xung quanh, "Này đã u tổ quạ, tôi hỏi cậu, Giang Sóc Lưu đang ở đâu?"

"Ưm... ưm!" Tiêu Nham Phong nhanh như điện giật, vùng giật tay Lạc Tiểu Liên ra, mặt mày khó chịu, tay chùi lấ y chùi để miệng, "Khỉ thật!... Cô tìm Lưu làm gì? Đừng hòng gặp mặt đại ca Lưu, ngay cả gọi tên đại ca cô cũng không đủ tư cách nhé! Còn lâu tôi mới nói cho cô biế t, ngô ì đó mà mơ đi!"

"Hừ! Cậu không nói thật hả?" Thấ y Tiêu Nham Phong nói thế, Lạc Tiểu Liên thản nhiên nhướng mày lên, rút một tấ mảnh trong túi ra khua khua trước mặt Tiêu Nham Phong, "Nhìn thấ y chưa? Bức ảnh này chứng minh cậu vi phạm nội quy trường, lén đi xem công tháp... Nế u tôi cũng học chiêu lâ n trước của cậu, dán tấ m hình này

vào bảng tin trường thì từ nay vê sau, cậu tha hô tự do, không câ n phải để n trường học nữa đâu!"

Ban nãy Tiêu Nham Phong còn bừng bừng nhuệ khí, giờ bỗng xẹp lép, cả người như bị rơi xuố ng vực băng lạnh cóng.

"Cậu yên tâm đi. Tôi có một món đô`... không biế´t có phải Giang Sóc Lưu đánh rơi hay không nên muố n tìm cậu ta hỏi chuyện thôi." Nói đoạn, Lạc Tiểu Liên nhét bức ảnh vào túi, lòng thâ`m nghĩ không ngờ tên này trung thành với đại ca của hǎ n thế . Hừ hù, lâ`n công tháp trước Thẩm Tuyế t Trì có quay DV, tìm hình của Tiêu Nham Phong đúng là kế hay.

"Thật sao?" Nghe thấ y Lạc Tiểu Liên nói vậy, Tiêu Nham Phong hoài nghi chau mày.

"Đương nhiên!"

Tiêu Nham Phong khịt khịt mũi: "Lưu đang ở thư viện đọc sách... Được chưa! Đưa ảnh cho tôi."

"Thế hử? ..." Tiểu Liên vuố t vuố t că m, nở nụ cười rạng rỡ. Sau đó, cô lấ y ảnh trong túi ra, đập vào lòng bàn tay Tiêu Nham Phong, "Cảm ơn nhé! Tôi đi trước đây!"

Nói xong, cô giơ tay vẫy vẫy cậu chàng Tiêu rô i lần mấ t hút.

"Hù!"

Tiêu Nham Phong thò đâ`u ra, nhìn bóng Tiểu Liên đi khuâ´t phía xa, cười khẩy thâm hiểm:

"Ha ha ha! Đúng là con nhỏ ngô c hế t thuố c chữa. Định đấ u với 'cơn lố c' Tiêu Nham Phong này sao? Đợi thêm trăm năm nữa đi. Lưu

không ở thư viện, mà đang luyện đàn ở phòng âm nhạc toà nhà số ba. Định ép ta bă ng mấ y tấ m ảnh còm này hả? Còn khuya nhé!"

"Ai chà! Hóa ra là vậy!"

Tiêu Nham Phong vừa dứt lời, một tiế ng nói vọng lên ngay dưới bục cửa. Cậu chàng lặng người đi, cúi đâ u xuố ng nhìn thì thấ y Lạc Tiểu Liên vẫn chưa đi, còn đang nấ p ở dưới với một tên nam sinh.

"Đô` đâ`n! Lêu lêu lêu!"

Không thèm đế m xỉa đế n tiế ng gặ m ghè tức giận của Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên làm mặt xấ u, rô i cùng với Trịnh Nguyên Kì lao như bay tới tòa nhà số ba.

Tinh tang... Tinh tang... Tinh tang...

Tiế ng đàn du dương lan tỏa khiế n người nghe say đấ m, vang vọng khấ p hành lang tòa nhà số ba.

Hai nữ sinh trường Tinh Hoa hào hứng bò trên bục cửa sổ, ánh mặ t đấ m đuổ i con cá chuổ i xuyên qua khe hở nhỏ ngặ m nhìn chàng hoàng tử đang đánh piano.

Gió từ từ lướt qua góc cửa, thổi tung tấ m rèm che màu xanh lam, ánh mặt trời khẽ khàng rải trên khung đàn đen bóng.

Một dáng người lịch lãm đang ngô i trên chiế c ghế đệm bă ng lông vũ.

Ngón tay thon dài trắ ng như ngọc nảy trên những phím đàn đen trắ ng linh hoạt như những giọt nước lướt qua. Cả khuôn mặt chàng trai như được bao phủ một làn sương màu vàng, đôi môi vừa độ như cánh chuô n khẽ nhế ch lên thành hình bán nguyệt khiế n người ta

chế t lịm. Bâ u không khí được bao phủ bởi khung cảnh huyê n diệu dường như hóa thành những sợi nă ng, chiế u rọi khắ p gian phòng.

"Nghe nói cậu â y chính là thiên tài Giang Sóc Lưu đấ y. Trông dáng chơi đàn mới lịch lãm, đẹp mê hô n làm sao! Chỉ nhìn phía sau lưng mình đã thấ y ngấ t ngây lắ m rô i."

"Trời ơi! Quá đỉnh luôn! Nế u chúng mình không nghe lỏm được anh Văn Chấ n Hải với Tiêu Nham Phong nói chuyện thì làm sao biế t đường tới đây ngặ m cậu ấ y."

"Hai em nấ p nom gì ở đây vậy?" Khi họ đang mải bàn tán hăng say thì một giọng nói nghiêm khắ c vang lên.

Hai nữ sinh giật thót mình, quay đâ u lại, nhìn thấ y một cô giáo trong bộ quâ náo màu xanh đen, tóc búi gọn phía sau, tay câ m một cuố n sách dạy nhạc, đứng sừng sững ngay trước mặt.

"Nê u không có việc gì thì đừng làm phiê n Giang Sóc Lưu tập đàn."

"Á, cô Mãn! Vâng, vâng, chúng em đi đây ạ!"

Hai nữ sinh vội vàng gật đâ u, khẽ cúi đâ u chào cô Mãn, rô i quay người tháo chạy như bay vê phía câ u thang.

"Đeo bám kinh thật!"

Nhìn thấ y hai nữ sinh biế n mấ t hút ở góc cấ u thang, cô Mãn thở dài thườn thượt. Nhưng khi nghe thấ y tiế ng đàn êm dịu, hiế n hòa như nước suố i róc rách chảy, khuôn mặt cô tươi tấ n trở lại.

"Suỵt! Khe khẽ thôi!" Trên hành lang văng vẳng tiế ng đàn piano, xuấ t hiện hai dáng người lom khom, trông chẳng khác nào hai con

thạch sùng bám chặt vào tường, từ từ nhích tới gâ n cửa phòng dạy nhạc.

Tinh tang... Tinh tang... Tinh tang...

Theo tiế ng bước chân gấ p gáp của Lạc Tiểu Liên, tiế ng đàn piano vang vọng trên hành lang dường như nhận ra điề u gì đó, biế n tấ u nhanh hơn, giố ng như từng đợt sóng thầ n.

Tới khi Lạc Tiểu Liên đứng ở cửa số phòng nhạc, thì tiế ng đàn đã lên tới cao trào.

Lạc Tiểu Liên khẽ thở dài, nă m lấ y tay cửa ra vào, từ từ quay tròn, rô i đẩy cửa bước vào.

"Giang Sóc Lưu... Cậu là Giang Sóc Lưu à?"

Đột nhiên tiế ng piano vút cao trong phòng nhạc như trượt dài xuố ng tận đáy vực, tấ t cả âm thanh đề u dừng lại.

Mười ngón tay như ngọc châ`m chậm nhâ´c lên khỏi phím đàn.

Lạc Tiểu Liên đứng như chôn chân ở cửa phòng dạy nhạc, mấ t trọn tròn lên. Không hiểu sao cô bỗng thấ y hơi căng thẳng, mấ t nhìn chã m chã m người ngô i trước đàn piano.

Nam sinh nọ từ từ quay đâ u lại, nhìn vê phía Lạc Tiểu Liên.

Đâ`u để kiểu nô`i đâ´t ngày xưa, gương mặt đâ`y tàn nhang trứng cá, thêm vào đó là cặp đít chai dày cộp "gác" trên mũi...

Ôi má ơi! Không... không thể nào! Cậu ta... cậu ta mà là Giang Sóc Lưu - hoàng tử của trường Tinh Hoa, học sinh ưu tú nhấ t Liên minh, là thấ n tương trong lòng hàng nghìn hàng van cô gái sao? "Á... Tôi... là..." Miệng Lạc Tiểu Liên giâ`n giật hai cái, khó khăn lắ m mới mở được lời: "Xin hỏi, cậu là Giang Sóc Lưu à?..."

"Giang Sóc Lưu?" Nghe câu hỏi của Lạc Tiểu Liên, nam sinh đeo kính lạnh lùng hứ một tiế ng đâ y khinh thường: "Trong đâ u mấ y nữ sinh các người không chứa cái gì sâu sắ c hơn hả? Ngày nào cũng bám riế t lấ y Giang Sóc Lưu như lũ nhặng xanh... Hứ! Các người mau đi đi, đừng làm mấ t hứng đàn của tôi!"

Thấ y nam sinh kia quay ngoặ t người đi, không thèm nhìn mình lấ y một cái, Lạc Tiểu Liên thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra không phải... Không biế t tại sao, trong lòng cô có cảm giác như gặp may. Lẽ nào ban nãy tên Tiêu Nham Phong lừa mình?

Không biế t Giang Sóc Lưu đang trố nở xó xỉnh nào?

"Dinh!"

Một nố t nhạc cao vút vang ra từ tòa nhà phía Bắ c, những ngón tay thon dài tiế p tục lướt trên những phím đàn đen trắ ng.

Tiế p đó, ngón tay trắ ng hô ng nhấ c chiế c điện thoại đang nhấ p nháy đèn đặt trên đàn piano, rô i ấ n nút nghe.

"Vâng... Tôi là Lưu..."

Lă ng nghe một lát, chàng trai khẽ mim cười, giọng thản nhiên như không: "Bên Phong có chuyện hả?... Nhưng việc này chẳng phải tin bấ t ngờ gì với câu, đúng không Hải?"

Đâ`u dây bên kia phát ra một giọng trâ`m â´m, không biê´t nói những gì...

"Muố n gặp tôi?" Đôi lông mày thanh tú của chàng trai nọ hơi nhướng lên "... Xem ra phải làm phiê `n cậu â y rô `i!"

Ngọn gió lướt để n, thổi tung tấ m rèm cửa mong manh.

Chàng trai dáng cao cao đứng lên khỏi chiế c ghế da màu đen việ n vàng. Ngọn gió như đùa bỡn mái tóc ngắ n mượt mà của cậu. Chàng trai nhanh chân bước về phía cửa cầ u thang của tòa nhà giảng đường...

Đúng lúc ấ y, tại đại bản doanh của "đội quân kiế n", sau bô n hoa gâ n sân vận động, tấ t cả các thành viên tham gia vào kế hoạch "đào hang chuột" đề u đã xế p hàng tập hợp.

"Báo cáo sế p Tiểu Liên, Lỗ không tìm được Giang Sóc Lưu trong cuộc điề u tra là n này, nhưng em đã vẽ được hình con rùa lên mặt một bảo vệ trường." Một cậu trai để đâ u cua ngô i xổm trên đấ t, giơ tay lên báo cáo như trong quân đội.

Lạc Tiểu Liên liế c mấ t nhìn Thẩm Tuyế t Trì. Khuôn mặt cô từ tră ng chuyển sang đỏ.

"Báo cáo chị Tiểu Liên... à quên, sế p Liên! Phi Nhi lâ n này cũng không tìm thấ y Giang Sóc Lưu, nhưng có rấ t nhiề u anh chị cho kẹo. Chị xem này!" Một cô nhóc tóc xoăn móc trong túi ra một đố ng kẹo, đấ c ý khoe khoang trước mặt lũ bạn. Bọn trẻ nhao nhao lên ngưỡng mộ.

Să c mặt của Tiểu Liên từ đỏ chuyển sang tím.

"Xảo Linh cũng không tìm được Giang Sóc Lưu. A... nhưng em đã bắ t được một con xiế n tóc trên cây long não. Chị xem hay chưa!" Một cô bé tóc búi ngoác miệng ra cười, giơ bàn tay nhế ch nhác lên quệt mô hôi trên trán, lôi một con côn trùng màu đen to bă ng con gián ra cho mọi người coi.

Khuôn mặt Lạc Tiểu Liên tố i sâ m như trời sắ p đổ mưa, cô không còn dũng khí để nhìn mặt Thẩm Tuyế t Trì nữa.

Lúc này Thẩm Tuyế t Trì, đang đứng bên cạnh cô bé nọ, bỗng lùi về phía sau hai bước để tránh xa con côn trùng đen đen kia. Đôi mấ t Tuyế t Trì tỏa ra luô ng khí lạnh như muố n xử tử Lạc Tiểu Liên ngay tức khắ c.

Thấ y Thẩm Tuyế t Trì tránh con xiế n tóc như tránh vi trùng lây bệnh, Lạc Tiểu Liên chán nản, đâ u chỉ muố n nổ tung, không nói nổi câu nào.

"Sao chị â y dữ dă n thê ?"

Bọn nhỏ nhao nhao lên, Lạc Tiểu Liên vội lấ y tay quệt mô hôi trên trán, rô i làm dấ u im lặng: "Được rô i! Được rô i! Các em đừng làm ô n nữa, hôm nay tâm trạng chị ấ y không vui..."

"Tiểu Liên, tôi thấ y chúng ta nên rời khỏi đây càng nhanh càng tố t. Hình như chúng ta đã gây chú ý rô i đó...." Trịnh Nguyên Kì ngô i thụp xuố ng bên cạnh Tiểu Liên, lo lắ ng nhắ c nhở.

"Ù, lâ n trước tôi vừa bị cô chủ nhiệm nhặ c nhỏ, nế u lâ n này lại xảy ra chuyện thì..." Lạc Tiểu Liên gật đâ u đô ng tình, thỏ dài: "Nhiệm vụ coi như thấ t bại, các em thân yêu, chúng ta rút thôi!"

"... I may run and hide, when you're screaming my name. All right, but let me tell you now, there are prices to fame. All right..."

Trong sân trường Tinh Hoa, Thời Tuân đâ u đội chiế c mũ lưỡi trai đen, vừa kéo cao cổ áo khoác đô ng phục, vừa hát ư ử theo tiế ng nhạc trong *iPhone*, rô i đi thẳng vê phòng thí nghiệm hóa học.

"Suỵt! Cẩn thận chút!" Ở một góc khác của phòng thí nghiệm, Lạc Tiểu Liên đang lên dây cót tinh thâ `n, nhìn xung quanh sau đó quay người nói khẽ với "đội quân kiế n" sau lưng: "Nhân lúc không ai để ý, mấ y đứa theo chị mau!"

Bọn trẻ con hào hứng gật đâ `u. Lạc Tiểu Liên khẽ hít một hơi dài, cố gắ ng số c lại tinh thâ `n, sau đó rón ra rón rén nhấ c một chân lên định bước về `phía trước.

"Ủa? Chơi trò trô n tìm hay sao thê này?"

Một giọng nói oang oang bấ t chợt vang lên sau lưng Tiểu Liên. Nơron thấ n kinh của cô đang căng ra bỗng như bị co rút lại, bàn chân đang nhấ c lên chưa kịp phản ứng, suýt nữa thì ngã nhào vô É ch.

Xoat! Xoat!

Bên cạnh phòng thí nghiệm bỗng xuấ t hiện hai cơn lố c nhỏ. Chưa đâ y nửa phút sau, Thời Tuân bị Lạc Tiểu Liên lôi cổ vào giữa "đội quân kiế n".

"Phù!" Tiểu Liên khẽ thở phào, túm chặt lấ y cổ áo Thời Tuân, trừng mã t cảnh cáo, nói nhanh như máy khâu: "Thời Tuân, hôm nay tâm trạng tôi rấ t tệ. Nói ngặ n gọn là tôi tới đây để tìm tên Giang Sóc Lưu, nhưng chẳng thấ y tung tích hặ n đâu, bây giờ chuẩn bị về .

Nế u không có việc gì thì cậu mau biế n đi cho tôi nhờ. Nế u cậu dám tiế t lộ cho người khác biế t, tôi sẽ giế t cậu tế trời đó."

"Hơ hơ hơ! Tìm Giang Sóc Lưu à?" Thấ y Lạc Tiểu Liên nói nhanh như điện giật, Thời Tuân cười ngặt nghẽo, nói: "Bé Củ Lạc đế n đây tìm hấ n làm gì thế? Lẽ nào không chờ được nữa nên đế n để đưa thư thách đấ u?"

Lạc Tiểu Liên đang tuyệt vọng vì không tìm được chủ nhân của chiế c huy hiệu nọ, vừa nghe thấ y giọng nói điề m tĩnh như không của Thời Tuân, mấ t cô bỗng sáng như sao, giố ng như vớ được phao cứu sinh.

Không sai! Nế u mình đoán không nhâ m thì tên này quen biế t Giang Sóc Lưu, hay là hỏi thử hấ n xem sao. Ai ngò vừa mới moi được cái huy hiệu từ trong túi ra...

"Đâ`u cua! Mặt rỗ! Các người đi tìm con nhỏ óc heo đó cho tôi! Còn tôi đi tìm Lưu! Tức thật, không được để cho con nhỏ đó làm bẩn mă´t Lưu!"

Á! Chế t thật! Tên Tiêu Nham Phong đã đuổi đế n nơi rô ì.

Nghe thấ y tiế ng gâ m như beo, cả người Lạc Tiểu Liên như dán chặt vào tường. Nhưng khi cô quay đâ u lại, thấ y cả Thời Tuân, Trịnh Nguyên Kì lẫn bọn trẻ cũng đang bám chặt vào tường như thạch sùng y hệt mình.

"Thời Tuân, sao cậu cũng phải nấ p hả?" Thấ y Thời Tuân vềnh tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, Lạc Tiểu Liên gặng hỏi.

"Á! Vì tôi..."

Đính đinh đang đang!

Thời Tuân chưa kịp nói hế t câu thì tiế ng tin nhặ n điện thoại bỗng vang inh ỏi.

"Á! Phong tụi nó ở đặ ng này!"

Cộp cộp cộp! Cộp cộp cộp!

Nghe thấ y tiế ng chân bước hố i hả chạy về phía mình, tim Lạc Tiểu Liên như bị hóa đá.

"Mau đi thôi!"

Đột nhiên Lạc Tiểu Liên thấ y tay mình bị ai đó nă m chặt lấ y. Khi cô kịp hoàn hô n thì thấ y Thời Tuân kéo mình chạy bán số ng bán chế t về phía trước. Còn Nguyên Kì và bọn trẻ ở Trung tâm bảo trợ chạy lô c nhô c đă ng sau.

Hộc hộc hộc! Hộc hộc hộc!

Mâ y chục phút sau, trên núi Bạch Lĩnh sau trường Tinh Hoa, Thời Tuân đang chố ng tay đâ u gố i, cúi người thở hô ng hộc.

Lạc Tiểu Liên mướt mát mô hôi đứng cạnh Thời Tuân. Quay đâ u thấ y Trịnh Nguyên Kì và lũ trẻ ở Trung tâm bảo trợ đã an toàn rút khỏi trường Tinh Hoa, cô thở phào nhẹ nhõm nhìn Thời Tuân.

"Đúng rô`i, Thời Tuân, vừa rô`i... sao cậu lại chạy cùng chúng tôi? Cậu sợ chạm trán với tên đâ`u tổ quạ đó hả? Lâ`n trước đi lén xem công tháp, hǎ n vừa xuâ t hiện thì cậu cũng bô c hơi luôn..."

"Hả? Tôi ư?" Thời Tuân lặng người đi, quay đâ `u thấ ´y Lạc Tiểu Liên đang nhìn mình với ánh mặ ´t nghi ngờ, liê `n nói: "Vì hặ ´n là dân đâ `u gấ ´u của trường Tinh Hoa, tôi không muố ´n gây chuyện với hặ ´n!"

U u u!

Thời Tuân chưa dứt câu thì điện thoại trong túi Lạc Tiểu Liên rung lên bâ`n bât.

"Gọi chẳng đúng lúc gì cả!..."

Lạc Tiểu Liên bực mình lẩm nhẩm, định rút điện thoại ra xem thì sững người, phát hiện Thời Tuân vẫn đang câ m chặt tay mình. Cô hấ t mạnh tay Thời Tuân ra.

Ai dè Thời Tuân vẫn không chịu buông, mà còn tóm tay Tiểu Liên chặt hơn.

"Oái! Cậu làm trò gì thế ? Mau buông tay ra!" Lạc Tiểu Liên ngạc nhiên tròn xoe mặ t, bực bội hét toáng lên.

"Hơ hơ hơ! Được cầ m tay tôi là ước mơ của bao nhiều cô gái đấ y!" Thời Tuân cúi người, xoa xoa đầ u Tiểu Liên, giọng nói đầ y mê hoặc, "Cho nên... tôi sẽ không để cô gái nào hấ t tay mình ra trước đầu."

"Cậu hế t việc để làm rô i hả? Có bỏ tay ra không thì bảo! Tôi còn phải nghe điện thoại!" Lạc Tiểu Liên mặt như đâm lê nhìn hắ n, sau đó cố dùng tay với lấ y cái điện thoại.

"Hơ hơ hơ!" Thấ y bộ dạng căng thẳng của Tiểu Liên, Thời Tuân bỗng cười toe toét, "Này bé Củ Lạc, chân tay bé lóng ngóng quá... Hay là để tôi giúp bé nhé!"

Nói dứt lời, Thời Tuân nhanh tay thọc vào túi Lạc Tiểu Liên, rút chiế c điện thoại đang rung bâ n bật ra. Nhưng vừa nhìn màn hình điện thoại, hǎ n bỗng đứng im như tượng, mǎ t tô i sâ m lại.

Rấ t nhanh sau đó, hấ n ngước đâ u lên, nháy mặ t với Lạc Tiểu Liên: "Này bé Củ Lạc! Hàn Thu Dạ gọi đấ y!"

"Gì cơ?" Mặt Lạc Tiểu Liên đỏ lên như gấ c. Cô bặm môi, mãi mà không cấ t thành tiế ng. Khi Thời Tuân cười khì khì, dí sát mặt vào Tiểu Liên, cô thờ tay ra định giật lại cái điện thoại, "Trả cho tôi!"

"Bé Củ Lạc! Bé lại chơi xấ u rồ i! Nhưng trò này lặp lại để n hai lâ n thì nhàm lấ m." Thời Tuân hấ t tay Tiểu Liên ra, rồ i tránh sang một bên. Sau đó hấ n cười rạng rỡ, khua khua cái điện thoại trước mặt Tiểu Liên như trêu chọc.

Lạc Tiểu Liên đứng bấ t động tại chỗ, hai tay nă m chặt thành nă m đấ m, mặt mũi xám xịt như trời să p nổ sấ m sét. Thấ y vậy, Thời Tuân chán nản trê dài môi, rô i đi vê chỗ cũ, dúi chiế c điện thoại vào tay Tiểu Liên, "Được rô i! Được rô i! Trêu bé Củ Lạc chẳng vui tẹo nào! Chán chế t đi được!"

Lạc Tiểu Liên mở to mặ t nhìn màn hình vẫn nhấ p nháy cuộc gọi chưa nhân.

Là anh Hàn Thu Dạ!

Lạc Tiểu Liên đang định â´n nút nhận điện thoại, bỗng như tránh cái gì đó cô rụt vội tay lại.

"Ô! Bé Củ Lạc này! Nhìn mặt bé như thể trời să p sập đế n nơi â y, bị bạn trai đá hả? Gay quá nhỉ, mà bé cũng chẳng đáng yêu tẹo nào cơ!" Thời Tuân vuố t vuố t că m rô i cười ma mãnh.

"Thời Tuân! Cậu quá đáng vừa thôi!" Nhiê `u tâm trạng đan xen trong đâ `u như dậy sóng, Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì đứng không vững, cô ´gă ´ng nă ´m chặt tay, gă `n giọng, "Sao cậu lại như thê ´hả? Mặc dù cậu ác khẩu, thích giở trò chơi khăm người khác, nhưng... tôi vẫn nghĩ, cậu không phải là người xấ ´u. Tới tận hôm nay tôi mới nhận ra mình đã nhìn nhâ `m người. Cậu có biế ´t cú điện thoại này quan trọng với tôi thê ´ nào không?"

Thời Tuân hoàn toàn bấ t ngờ trước thái độ của Tiểu Liên. Cậu ta chỉ nhìn trân trân Tiểu Liên, không nói lên lời.

Lạc Tiểu Liên khẽ sụt sịt, cố gặ ng kìm dòng nước mặ t uấ t ức sắ p ứa ra, giọng nói run lên bà n bật:

"Từ khi vào trường Đức Nhã, vì muố n trở thành học sinh ưu tú, tôi đã cố gặ ng rấ t nhiệ `u, nhưng ngày nào cũng gặp trặ c trở. Thâ `y cô giáo nghĩ tôi nă `m mơ giữa ban ngày, các học sinh giỏi thì xem thường tôi. Khi gặp khó khăn chỉ có Hàn Thu Dạ là người giúp đỡ, an ủi tôi. Nế `u không có Thẩm Tuyế `t Trì, thì chúng tôi khó mà thặ ng nổi trong cuộc thi Lễ hội Văn hóa Mùa thu. Còn hôm nay, tôi lại mấ `t đi cơ hội giành được cảm tình của Tuyế `t Trì. Nế `u cứ thế ` này thì không những tôi thua cuộc mà còn liên lụy tới cả anh Hàn Thu Dạ. Bây

giờ tôi rấ t muố n nghe thấ y giọng nói của anh ấ y, như thế tôi mới có thêm dũng khí để tiế p tục... Hu hu hu... Hu hu hu... Hu hu hu... Lẽ nào như thế cũng không được sao?"

Nói xong, những giọt nước mắ t như nước lũ chảy dài trên má Tiểu Liên. Cô khóc như mưa, mặt mũi tèm lem nước mắ t.

""

Thời Tuân im lặng hô`i lâu, cuố i cùng cũng lâ y chiế c khăn mùi xoa ra đưa cho Lạc Tiểu Liên: "Bé Củ Lạc đừng khóc nữa, trông gớm chế t đi được!..."

Lạc Tiểu Liên gạt phá t tay hã n ra, lấ y tay quệt nước mã t nước mũi trên mặt. Ai ngờ một bàn tay ấ m áp nã m lấ y cái khăn mùi xoa mê m mại rô i khẽ chùi chùi nước mắ t cho Tiểu Liên. Lạc Tiểu Liên lặng người đi, dường như không tin đó là bàn tay của Thời Tuân. Cô hơi ngạc nhiên ngước đâ u lên nhìn.

"Cô thích anh ta... có đúng không?" Thời Tuân cười nhạt nhòa, ánh mặ t sáng trong như ánh trăng nhìn vào cõi xa xăm, miệng lẫm bẩm :"Khi thích một người nào đó... ai cũng biế n thành kẻ nhút nhát... nhưng nước mặ t là thứ vô ích nhấ t!"

"Đợi để n lúc cô thă ng trong cuộc thi tế t Trùng Dương thì hãy bày tỏ lòng mình với anh ta...!"

"Thời Tuân..." Lạc Tiểu Liên vừa kinh ngạc vừa khó hiểu nhìn Thời Tuân. Thời Tuân lúc này khác hẳn với Thời Tuân mà cô quen biế t...

"Có điề`u..." Thời Tuân khẽ nháy mặ t với Tiểu Liên, "Nế u cô mà thặ ng thì chặ c heo biế t trèo cây mấ t, không bao giờ có chuyện đó đâu. Họ họ họ!"

"Thời! Tuân! Tôi sẽ chứng minh cho cậu xem!"

Ngày nghỉ đâ`u tiên trong dịp Quố c khánh, nỗi oán hận như đám mây xám xịt bao phủ lấ y sân bóng rổ chung của trường Tinh Hoa và Đức Nhã.

Lạc Tiểu Liên ngô i trên ghế đá cạnh sân bóng rổ, vâ y vò cái huy hiệu ma quái trong tay, cả người giố ng như cây xanh đang trong quá trình quang hợp, không ngừng thả ra luô ng khí oán hận ngút trời.

Rút cuộc là của ai?... Rút cuộc là của ai?... Rút cuộc là của ai?...

Nế u hế t một tuầ n mà mình không tìm ra chút manh mố i nào thì tên Thời Tuân chẳng ra gì đó cười vào mặt mình mấ t!

Bô p!

"Oái!..."

Đột nhiên, một quả bóng rổ rơi trúng đâ u Lạc Tiểu Liên, cái huy hiệu trên tay theo sức bật bắ n về phía trước.

"Ê con nhỏ si đâ n kia! Lại chạm mặt nhau rô i!" Cách ghế đá không xa, Tiêu Nham Phong mặc bộ đô thể thao, ánh mặ t đánh tia lửa điện, tay bắ n tanh tách chiế c huy hiệu Tiểu Liên làm rơi.

"Hôm qua, cô lủi nhanh hơn cả gián. Nhưng đã là gián thì không tránh khỏi bị đập chế t đâu."

"Là cậu?" Vừa nhìn thấ y Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên như con mèo nhìn thấ y chó, cả người sởn da gà, răng đánh chan chát vào nhau: "Đô lừa đảo, hôm qua ở phòng học nhạc làm gì có Giang Sóc Lưu?"

"Ô hô hô! Ngay cả ông trời cũng không muố n cho cô gặp Lưu nên mới sắ p xế p thế đó! Công nhận số cô rệp thật! Ha ha ha!" Tiêu Nham Phong lườm xéo Lạc Tiểu Liên, rô i cười sắ ng sặc như ma làm, "Lưu thật giỏi! Chắ c cậu ấ y biế t trước con vi khuẩn như cô sắ p mò để n nên đã đổi phòng tập nhạc. Siêu quá ta!"

"Xí!" Lạc Tiểu Liên bĩu môi nguýt dài, lườm lại tên Tiêu Nham Phong đâ`u tổ qua, "Giang Sóc Lưu là đứa nhát gan không dám gặp người khác, sớm muộn gì cũng lòi đuôi ra thôi. Này! Trả lại cái huy hiệu cho tôi!"

"Cái gì? Cô dám nói Lưu là lòi đuôi?" Tóc trên đâ`u Tiêu Nham Phong dựng ngược lên rô`i xòe ra như cái đuôi công, "Tôi tạm thời tịch thu cái huy hiệu này... coi như trừng phạt vì cô dám xúc phạm Lưu."

Khi Nham Phong bấ t giác liế c nhìn cái huy hiệu, mặt hấ n bỗng đâ n ra như bị điểm huyệt, rô i cẩn thận giơ nó lên săm soi trước ánh sáng như ngắ m nghía vật báu.

Lạc Tiểu Liên tò mò nhìn chă m chă m Tiêu Nham Phong, đột nhiên mặ t cô già n giật, từng hạt mô hôi trên trán lặn xuố ng.

"Hà hà hà hà... Té ra là vậy..."

Không biế t Tiêu Nham Phong móc cái lược gỗ từ đâu ra chải ngược mái tóc tổ qua của mình. Hai mắ t hắ n đê mê, dáng đứng như người mẫu pose hình.

"Lạc Tiểu Liên, cô ngưỡng mộ tôi thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải bày đủ trò để thu hút sự chú ý của tôi chứ! A, cô giâ u huy hiệu của tôi à?..."

Tiêu Nham Phong vùa nói xong liê`n mở mắ t trừng trừng, cười tự sướng, nháy mắ t lia lịa với Tiểu Liên.

Có nhâ m không vậy? Không ngờ chủ nhân của chiế c huy hiệu này lai là tên đâ u tổ qua đáng ghét! Đúng là "tìm ở tân đầu đâu mòn

gót să t, sò sò trước mặ t khỏi phí công".

Nhìn điệu bộ dương dương tự đấ c của Tiêu Nham Phong, Lạc Tiểu Liên suýt nữa thì ói cả ra, ánh mấ t lạnh như mũi dao băng.

"Ôi xoài! Lạc Tiểu Liên, kể cả cô có nhìn tôi đấ m đuố i đế n mấ y cũng vô ích thôi. Tiêu chuẩn bạn gái của Tiêu Nham Phong này cao lắ m." Thấ y Tiểu Liên nhìn mình chặ m chặp như dính keo, Tiêu Nham Phong vênh ngược mặt lên giời, "Những bé yêu muố n kế t bạn với tôi đề u phải xế p hàng dài đăng kí với tên mặt rỗ và đâ u cua đấ y! Mà thôi, tôi thấ y cô cũng thành tâm, nên miễn cho cô khỏi phải xế p hàng."

"Ơ ha ha ha! Vậy hả? Cảm ơn cậu nhé!" Thấ y Tiêu Nham Phong đang chố ng nạnh "nổ" tung trời, Tiểu Liên vui như mở cờ, cười thấ m trong bụng.

Khà khà! Tên đâ`u tổ quạ kia! Xem ngươi còn đặ´c ý được tới bao giờ? Ngươi sặ´p chế t đế n nơi rô`i.

"... Các bạn thân mê n, vừa rô i là bản tin của trường Tinh Hoa. Tiế p sau đây, xin mời các bạn thưởng thức một khúc nhạc xúc động với âm hưởng sâu lă ng: *Tiế ng sâ m mùa xuân*."

Giờ nghỉ trưa, trong sân trường Tinh Hoa chỗ nào cũng thấ y những bóng người mặc đô ng phục màu lam đi đi lại lại. Ánh mặt trời vàng như mật ong khẽ chiế u xuố ng khắ p các ngõ ngách, trông số ng động vô cùng.

Lúc này, trên loa phát thanh vang lên tiế ng nhạc du dương. Khuôn mặt của học sinh như say sưa theo tiế ng nhạc.

Râ`m!

Đột nhiên, một âm thanh nhức tai phát ra từ chiế c loa că t ngang tiế ng nhạc réo ră t. Các học sinh trường Tinh Hoa ngạc nhiên, quay đâ u lại nhìn về phía loa, bàn tán xôn xao không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đại ca Phong, tiế ng gì vậy? Lẽ nào bài nhạc này thu cả tiế ng sấ m thật vào?"

Trên sân bóng rổ, Tiêu Nham Phong, đâ u cua và mặt rỗ đang chơi đấ u bóng ba người. Tiế ng động đột ngột ban nãy làm tên đâ u cua đang chuẩn bị lên bóng ba bước bỗng đáp đấ t nửa chừng, bực bội quay đâ u nhìn loa phát thanh.

"Hừ, ai mà biế t được?" Tiêu Nham Phong không kiên nhẫn nổi nữa, giă `ng lấ y bóng trong tay tên đâ `u cua, đập bô `m bộp xuố 'ng đấ t một cách thành thạo, "Có lẽ có con sâu đo hay con sâu róm nào đó bò vào phòng phát thanh cũng nên. Ha ha ha!"

Ret ret ret ret!

Sau tràng âm thanh lạ tai, một tiế ng nói khô không khố c, lạnh như gió mùa đông bắ c thổi, vang lên:

"Yêu câ`u Tiêu Nham Phong, nam sinh trường Tinh Hoa tới ngay quảng trường Phi Nguyệt, Thẩm Tuyế t Trì trường Đức Nhã có việc câ`n tìm."

"Yêu câ`u Tiêu Nham Phong, nam sinh trường Tinh Hoa tới ngay quảng trường Phi Nguyệt, Thẩm Tuyế t Trì trường Đức Nhã có việc câ`n tìm."

"Á! Thẩm Tuyế t Trì! Bây giờ là giờ phát thanh, cậu nói thế cả trường sẽ nghe thấ y đấ y."

Xè rè rè rè!

"Á đại ca, loa phát thanh gọi... tên đại ca kìa!" Nghe thấ y tiế ng loa phóng thanh nói oang oang, tên đã u cua ngạc nhiên ghé đâ u hỏi nhỏ Tiêu Nham Phong, "Mấ y con nhỏ trường Đức Nhã dùng cách này để gọi đại ca mới sợ chứ."

"Thẩm Tuyế t Trì... hình như là con nhỏ mặt lúc nào cũng vô cảm như khúc gỗ đó hả?" Tên mặt rỗ kinh ngạc nhìn Tiêu Nham Phong.

"Hứ, đi thì đi!" Tiêu Nham Phong im lặng một lúc rô i ném trái bóng trên tay, nở một nụ cười ngạo nghễ: "Không ngờ bọn con gái trường Đức Nhã lại mê mẩn 'cơn lố 'c' Tiêu Nham Phong này để 'n thể '. *Haizzzz*... tôi không nên phụ lòng mong mỏi của mấ 'y em gái đó. Hừ, để xem bọn nó giở trò mèo gì."

Cùng lúc â´y, trong phòng phát thanh của trường Tinh Hoa, hai phát thanh viên đang há hố´c mô`m nhìn cô gái mặt lạnh như tiê`n, còn Lạc Tiểu Liên thì hí hửng hô`i tưởng lại cảnh tượng giật gân lúc nãy...

Râ`m!

Thẩm Tuyế t Trì như hổ dữ xuố ng núi, đẩy mạnh cửa phòng phát thanh của trường Tinh Hoa, bước để n trước mặt hai phát thanh viên, bộ mặt lạnh như tảng băng ở Bắ c Cực khiế n người ta sởn da gà.

"Tránh ra!"

"Í? Tránh... tránh ra? Bạn... bạn muố 'n làm gì?"

"Bây giờ là giờ phát thanh, có việc gì đợi lát nữa bạn nói có được không?"

"Không được!"

Thẩm Tuyế t Trì không nói thêm lời nào, cướp ngay cái micrô trong tay phát thanh viên, mặt không biế n sắ c nói vào micrô...

Trông thật *pro*!

Nghĩ tới cảnh đó, Lạc Tiểu Liên mặ t sáng như sao, giơ ngón tay cái ra hiệu "quá đỉnh" với Thẩm Tuyế t Trì.

Lúc này, mặ t Thẩm Tuyế t Trì ánh lên một luô ng sáng chế t người. Cô không hé răng nói nửa lời, mà chỉ lâ m lũi bước ra khỏi phòng phát thanh đi về phía quảng trường Phi Nguyệt.

Lạc Tiểu Liên đang chìm đă m trong vui mừng bỗng lặng người đi, hót hải chạy theo sau.

"Thẩm Tuyế t Trì! Đợi tôi với!"

Rào rào rào! Rào rào rào!

Rào rào rào! Rào rào rào!

Mười phút sau, trên quảng trường Phi Nguyệt lố nhố toàn là người tò mò tới xem.

Từng nhóm học sinh mặc đủ màu đô ng phục các trường túm năm tụm ba, như đứng đợi xem biểu diễn vở kịch hay. Họ rỉ tai nhau điê ugì đó.

Giữa trung tâm quảng trường Phi Nguyệt, dưới ngay Tháp Sao, Thẩm Tuyế t Trì và Tiêu Nham Phong như hai chiế n binh đang chuẩn bị quyế t chiế n một trận sinh tử, mặt đố i mặt, tóc và vạt áo bị gió thổi tung.

Lạc Tiểu Liên và Trương Hinh Như đứng trong đám người lố nhố bên dưới. Trương Hinh Như số t ruột xoa xoa tay, như đang lầm nhẩm câ u nguyện.

Lạc Tiểu Liên nhìn Thẩm Tuyế t Trì với ánh mặ t khâm phục.

"Đâ`u gai mít!" Thẩm Tuyế t Trì ra đòn trước, giành thế chủ động trong trận đấ u số ng mái.

"Đâ`u gai mít?" Thấ y Thẩm Tuyế t Trì dám gọi mình như vậy, Tiêu Nham Phong sững người, sau đó trừng mặ t lên nhìn lại, "Này, kiểu tóc của tôi là kiểu đâ`u quả dứa cá tính siêu cool, cô đừng có mà đặt biệt hiệu linh tinh!"

"Mít hay dứa đề `u là hoa quả để ăn cả thôi!"

Lời nói của Nham Phong như một trái bóng nhẹ hê`u, Thẩm Tuyê´t Trì đỡ dễ như không.

"Cái gì? Ê, con nhỏ gỗ lim kia! Cô gọi tôi đế n đây không phải để thảo luận kiểu tóc đấ y chứ? Tôi không rảnh mài mỏ vậy đâu! Xoă n cái gì mà xoă n!" Tiêu Nham Phong nổi cơn thịnh nộ, nhưng không biế t phải phản pháo ra sao, đấ u quay ngoặ t sang một bên, hứ một tiế ng rõ dài.

"Nê u muô n nhờ tôi chuyển mâ y lời nhặ n thiểu não đế n Giang Sóc Lưu thì nói nhanh hộ cái. Hứ! Tố t nhấ t đừng tới Tháp Sao cho đỡ mấ t mặt!"

"Cái huy hiệu 'đệ nhấ t Tinh Hoa' là của cậu hả?" Nghe Tiêu Nham Phong huênh hoang ra mặt, Thẩm Tuyế t Trì đi thẳng vào vấ n đề `.

"Đúng thế '!" Tiêu Nham Phong ngán ngắm trả lời.

"Rơi vào ngày 5 tháng Tám đúng không?"

"Ùm..." Tiêu Nham Phong gãi đâ`u ngẫm nghĩ, do dự một lát rô`i trả lời: "Có lẽ là thê´..."

Nghe Tiêu Nham Phong nói, mấ t Thẩm Tuyế t Trì lóe lên một tia sáng sấ c như dao cạo, khuôn mặt lạnh lùng như tuyế t rơi trời đông, muố n ăn tươi nuố t số ng Tiêu Nham Phong ngay lập tức.

"Làm rơi ở ngã tư đường ra sân bay đúng không?"

"Ò... chă c vậy!"

"Có phải lúc đó cậu ngô i trên xe đúng không?"

"Hơ, sao cô biế t hế t thế?"

Thấ y Thẩm Tuyế t Trì hỏi như cảnh sát hỏi cung, Tiêu Nham Phong dường như hoàn hô `n, cổ rụt lại, ánh mặ t có chút khó hiểu và cảnh giác.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Nghe thấ y câu trả lời cuố i cùng, mặt mũi Thẩm Tuyế t Trì xám xịt như mây đen giăng kín bấ u trời, sấ m chớp nhập nhã ng.

"Hừ..." Thẩm Tuyế t Trì từ trước tới giờ lạnh như một khố i băng, thể mà tự nhiên lại nhế ch mép cười, nhưng trong mắ t cô không hệ có chút niệ m vui. Nụ cười nhạt đó dường như làm đông cứng cả thế giới, tiế ng nói phát ra từ cuố ng họng cô:

"Hóa ra... là ngươi à?..."

Xet xet xet!

Lời nói của Thẩm Tuyế t Trì như không khí lạnh từ Siberia (1) tràn xuố ng, khiế n cả quảng trường Phi Nguyệt nhiệt độ hạ xuố ng còn o độ C. Đám học sinh xung quanh đề u rụt hế t cổ lại, hít hà hơi lạnh.

Thẩm Tuyế t Trì vẫn nhìn thẳng Tiêu Nham Phong đang đứng như trời trô ng. Lúc này mặt Nham Phong trắ ng bệch ra, giố ng như

nhìn thấ y lưỡi hái của thấ n chế t, toàn thân run rẩy.

"Cô... cô... muố n làm gì?"

"Hù!" Thẩm Tuyế t Trì không thèm trả lời Tiêu Nham Phong, mà chỉ quay đâ u lại nhìn Trương Hinh Như đang co rúm sau lưng Lạc Tiểu Liên, giọng nói không hê thay đổi âm lượng, nhưng đanh như thép:

"Tôi sẽ tham gia cuộc thi tế t Trùng Dương, đội của chúng ta không được phép thua!"

Tham gia cuộc thi tế t Trùng Dương ư?... Không được phép thua...

"O! Ù! Ù! Chúng ta nhấ t định không thua đâu!" Nghe thấ y câu nói như ra lệnh của Thẩm Tuyế t Trì, Lạc Tiểu Liên lặng người đi, một lúc lâu sau mới định thấ n lại. Trong chố c lát, máu trong người cô như sôi lên sùng sục, chỉ muố n nhảy cẫng lên sung sướng.

Oh yeah! Thẩm Tuyế t Trì cuố i cùng cũng đô ng ý rô ì.

Thẩm Tuyế t Trì nói xong quay đâ u lại, nhìn chặ m chặ m Tiêu Nham Phong như chim ưng nhìn thấ y con mô i.

"Cô... cô... Đô` gỗ lim! Ý cô là sao hả?" Nhìn bộ mặt khiế n người khác sợ chế t khiế p của Thẩm Tuyế t Trì, Tiêu Nham Phong mặt mũi thộn ra rô`i lo lắ ng hét lên.

"Hừ..." Thẩm Tuyế t Trì khẽ hứ một tiế ng, rô i cười nhạt: "Cậu đoán thử xem..."

"U... tôi..."

"O ha ha ha!" Thấ y mặt Tiêu Nham Phong tái mét không còn hột máu, toàn thân lạnh toát, Lạc Tiểu Liên đứng chố ng nạnh cười to,

"Tên đâ`u tổ quạ kia! Thẩm Tuyế t Trì đã đô ng ý gia nhập đội của tôi rô ì, cậu đợi mà mặc váy rơm, nhảy điệu thổ dân da đỏ đi! Ha ha ha!"

"Ê, vịt bâ`u si đâ`n! Gỗ lim! Hai cô nên biê´t... tôi là đàn em thân cận của Giang Sóc Lưu. Có đại ca ở đó, mâ´y người đừng vội huênh hoang... Chờ đâ´y rô`i xem! Hứ!"

- (1) Trích nguồn từ báo điện tử Vietnamnet ra ngày 4-5-2003.
- (1) Trích nguồn trên báo điện tử Vietbao.vn ra ngày 5-7-2004
- (*) Mẹ Teresa là nữ tu sỹ nổi tiếng thế giới vì những việc từ thiện bà làm cho người nghèo.
- (*) Theo Hải Hiền (VNN)

Nhà văn, học giả Nhật (1862-1913), tác giả cuốn Trà thư (The book of Tea) viết bằng tiếng Anh xuất bản lần đầu năm 1906 tại Mỹ.

Mùng mười Tết năm Quý Dậu trùng hợp với ngày 4 tháng hai năm 1933. Bản dịch của Ngô Tất Tố.

Hợp tác giữa Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản Trung Quốc.

Tình hữu nghị Việt - Trung muôn đời xanh tươi (BT).

Vùng Giang Nam: Chỉ vùng đất rộng lớn phía Nam Trung Hoa, từ sông Trường Giang đổ xuống.

Quân Giải phóng Trung Quốc cuối những năm 1940 được phiên chế thành bốn Phương diện quân do bốn vị nguyên soái chỉ huy.

Tái chéng phiên âm tiếng Trung Quốc: Tạm biệt.

Quá quan này khúc Chiêu Quân Nửa phần luyến chúa nửa phần tư gia (Kiều - Nguyễn Du).

Một tên gọi khác chỉ Indonesia (B.T).

Tức Nhật Bản (B.T). .sup

Truyện ngắn Khổng Ất Kỷ, bản dịch của Trương Chính.

Truyện ngắn Trong quán rượu, bản dịch của Giản Chi.

Đặng Thai Mai, Trên đường học tập và nghiên cứu, 1961.

Đất Giang Nam: Chỉ cả miền đất phía Nam sông Dương Tử.

Câu thơ Đường: Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. (Nguyên văn: Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. Giang phong ngư hỏa đối sầu miên. Cô Tô thành ngoại Hàn San tự. Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền) trong bài Phong kiều dạ bạc của Trương Kế (B.T).

Bản dịch của Nam Trân.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng.

Khoảng 3,5 đô la Mỹ.

(1) Khoảng thời gian 1127-1279

- (2) Ba danh hiệu cao nhất của học vị tiến sĩ ngày xưa, bao gồm trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.
- (1) Yehudi Menuhin (1916 -1999), người Do Thái, một trong những nghệ sĩ violin vĩ đại nhất thế kỉ 20.
- (2) Tên một tác phẩm khác của Grilne Ya.
- (3) Tên tiếng Việt là Cuốn theo chiều gio, một tiểu thuyết tình cảm nổi tiếng thế giới của nữ văn sĩ Mĩ Margaret Mitchell (1900 1949).
- (4) Cách tính điểm trong bóng rổ: Cú ném trong vòng 3 điểm được tính 2 điểm; Cú ném ngoài vòng 3 điểm được tính 3 điểm.
- 1) Vùng đất rộng lớn gần như nằm trọn trong nước Nga, khí hậu rất lạnh.
- (1) Nghĩa là lên núi.
- 2) Vương Duy (701- 761): Nhà thơ, họa sĩ, nhà viết thư pháp và một chính khách nổi tiếng đời Đường (Trung Quốc).

Mark Twain: nhà báo và nhà văn Mỹ (1835-1910)

Trận đánh diễn ra ngày 21 tháng bảy năm 1798. Hai hôm sau, quân Napoléon tiến vào thủ đô Cairo của Ai Cập. Lịch sử quân sự Pháp gọi là Trận kim tự tháp (La bataille des Pyramides).

Tương truyền chính Napoléon đã cho nã đại bác phá vỡ mặt tượng nhân sư. Vì mối quan hệ đang tốt đẹp giữa ba nước bạn bè, kí giả vờ quên chi tiết ấy, không tiện kể ra đây.

Theo tin của hãng thông tấn Mĩ AP, cụ Gregorio Furentes đã qua đời tại La Habana sáng 13-01-2002, thọ 104 tuổi. (TG).

Một loại cây keo. Còn có tên là cây dạ hợp.

Nữ thần Artemis trong thần thoại Hi Lạp

Còn có tên cỏ linh lăng, các nhà nông ta quen gọi cỏ mêđi.

Yordan Yovkov (1880-1937). Phan Quang dịch. Nxb Văn học, H.1962.

Đã dịch ra tiếng Việt và tái bản nhiều lần

Franz Liszt (1811-1886), nhạc sĩ thiên tài Hungari. Ông lấy cảm hứng chủ yếu từ dân ca Hung để sáng tạo nên những tác phẩm tuyệt vời. Các nhà viết lịch sử âm nhạc nhận định: ông là người mở đường cho nhiều nhạc sĩ bậc thầy thế giới thuộc thế hệ sau như Wagner, Strauss, Prokofiev, Debussy, Ravel, Stravinsky...

- (1) Nhân vật trong tiểu thuyết Hồng lâu mông của tác giả Tào Tuyết Cần.
- 1. Kobe Bryant là ngôi sao bóng rổ người Mỹ, hiện đang chơi cho đội Los Angeles Lakers và được công nhận là cầu thủ bóng rổ xuất sắc nhất hiện nay.
- 2. Corbin Bleu là diễn viên, ca sĩ, người mẫu, vũ công người Mỹ với mái tóc xù đặc biệt. Anh nổi tiếng với vai Chad Danforth trong phim High School Musical 1, 2.
- 3. Debut là một thuật ngữ trong âm nhạc, ý chỉ lần đầu một ca sĩ/ nhóm nhạc xuất hiện/ biểu diễn trước công chúng.
- 4. Tên gọi Emo bắt nguồn từ "Emotion" là một trào lưu sống dựa theo cảm xúc. Biểu hiện của trào lưu văn hóa Emo là "tôn thờ" cảm xúc chán nản, buồn rầu, rất dễ bị tổn thương của một số người thuộc lớp trẻ hiện nay 5. Valentino Rossi (16/2/1979) là tay đua xe môtô chuyên nghiệp người Italy với biệt danh là "The Doctor". Anh đang giữ kỷ lục 9 lần vô địch giải đấu Motor Grand Prix thế giới.
- (1) Một nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc.
- (1) Chỉ người con gái không có âm đạo hoặc bộ phận sinh dục không bình thường.
- (1) Ngôi sao cô đơn.
- 1\. Tứ đại danh tác: Bốn tác phẩm nổi tiếng
- 2\. Sở Lưu Hương là một nhân vật chính trong tác phẩm kiếm hiệp của Cổ Long. Là người đẹp trai, phong lưu, thích mạo hiểm, có tài trộm cắp, trọng tính nghĩa, coi trọng công lý, thích xen vào chuyện thiên hạ, hay ra tay can thiệp vào những việc bất công, nên lúc nào cũng được người khác
- 3\. Đoàn Dự là vị vua thứ 16 của Vương quốc Đại Lý từ năm 1108 đến 1147. Đây cũng là một trong ba nhân vật nam chính trong tiểu thuyết Thiên long bát bộ của Kim Dung, là vương tử nước Đại Lý, dáng vẻ thư sinh, sùng đạo Phật, ghét bạo lực, thắng thắn, nhiều khi hơi gàn...
- 1\. Câu này bắt nguồn từ điển tích Khương Thái Công dùng lưỡi câu thắng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn là tự muốn mắc câu. Thường hay dùng để ví về người vốn biết là cạm bẫy, nhưng vẫn cứ đâm đầu vào

- 2\. Tên một nhân vật trong tiểu thuyết Chúc phúc của Lỗ Tấn.
- 1\. Phòng Huyền Linh: (579 648) làm chức quan Tư mã, Tể tướng và Tể phụ dưới triều vua Đường Thái Tông. Ông còn được gọi là Lương Văn Chiêu Công. Ông là chủ biên của Tấn thư một trong hai mươi tư bộ chính sử Trung Hoa.
- 2\. Trình Giảo Kim: một võ tướng của Trung Quốc. Khi đánh trận chỉ đánh được ba búa một, nếu địch không thua sẽ chạy, sau đó quay lại đánh ba búa nữa, cho nên về sau, nhân vật này được dùng để chỉ những kẻ nửa đường nhảy ra phá bĩnh chuyện của người khác.
- 1\. Bát đồng: tên một quân mạt chược
- 2\. Nhất vạn: Tên một quân mạt chược Vào lúc này, bà mối trên chiến trường đang nghiền ngẫm dãy bài được xếp nghiêm chỉnh của mình, suy nghĩ xem nên đánh quân gì.
- 1\. Lotia: bắt nguồn từ một cuốn tiểu thuyết của Mỹ, sau này được phát triển thành một loại văn hóa hóa ở Nhật Bản. Là từ để chỉ các bé gái.
- 1\. Hỏa nhãn kim tinh: Đôi mắt của Tôn Ngộ Không trong Tây du ký.
- 1\. Tân Bạch nương tử truyền kỳ là bộ phim chuyển thể từ một trong bốn truyền thuyết dân gian nổi tiếng nhất của Trung Quốc Truyền thuyết Bạch Xà. Bộ phim được sản xuất năm 1992 và được coi là phiên bản hay nhất trong các bộ phim chuyển thể từ Truyền thuyết Bạch Xà.
- 1\. Shota: một từ có nguồn gốc tiếng Nhật, chỉ vẻ mặt đáng yêu, dễ thương của một bé trai.
- 1\. Tiền Chung Thư (1910 1998): nhà văn, nhà nghiên cứu văn học, nhà phiên dịch của Trung Quốc.
- 1\. ED: viết tắt của Erectile dysfunction, là bệnh liệt dương ở nam giới.
- 1\. Tên một tác phẩm khác của Mèo Lười Ngủ Ngày.
- 1\. Ý giống câu "Kỳ đà cản mũi" trong tiếng Việt
- 1\. Bát tự: (giờ, ngày, tháng, năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can và Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám chữ. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một

- người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi "Bát tự thiếp" cho nhau, còn gọi là "canh thiếp" hay "bát tự".
- 1\. Đêm nay là đêm nào đây?/ Mà gặp được chàng, chàng ơi/ Chàng ơi, ơi hỡi chàng ơi / Gặp chàng thiếp phải làm sao bây giờ?
- 2\. Trong tiếng Trung, phát âm chữ Hạ Hà Tịch là "Xia he xi", phát âm chữ Hạ Hạ Hỉ cũng là "Xia he xi", chỉ khác nhau về thanh điệu. Vì vậy, nhân vật Tiểu Mộc đã đọc tên Hạ Hà Tịch thành Hạ Hạ Hỉ.
- (1) Nguyên gốc: Greaser, chỉ những thanh niên theo trào lưu để tóc dài vuốt keo dầu, đi mô tô và tụ tập thành băng nhóm trong những năm 1950, đầu 1960. Ở đây chúng tôi dịch là Mỡ.
- (2) Will Rogers (1879-1935): Diễn viên hài người Mỹ.
- (3) Tiểu thuyết của Charles Dickens.
- (6) Phim truyền hình những năm 1960 nói về vị luật sư cùng tên.
- (7) Tiểu thuyết của Harold Robbins.
- (4) Barrel race: cuộc đua tài thường dành cho nữ, trong đó người đua phải cưỡi ngựa chạy theo đường chữ chi quanh ba cái thùng trong thời gian nhanh nhất.
- (5) Hank Williams (1925-1953): ca sĩ và là nhà sáng tác nhạc đồng quê người Mỹ.
- (1) Ngày 12-7-1890.
- (1) Tương tự Croisades, các cuộc Thập tự chinh dữ đội ở châu Âu thời trung cổ.
- (2) Institut de France, thành lập năm 1795, bao gồm năm viện, trong đó có Viện Hàn lâm Văn học Pháp.
- (1) Việc câu cá hồi sông Seine đã bị tòa thị chính Paris ra lệnh cấm ngay sau đó (PQ).
- (2) Theo tư liệu của Viện quốc gia nghiên cứu Nông lâm ngư nghiệp Pháp.
- (1) Victor Hugo, Nhà xuất bản Hàn lâm Perrin, Paris 1884, tr.1010.
- (1) Một loại cải dầu.
- (1) Sau cuộc tuyển cử, chức Thị trưởng Paris đã chuyển sang tay người thuộc phái tả (TG).
- (1) Đại hội Vienne ra tuyên bố coi Napoléon là "kẻ thù của nhân loại".

- (2) Ý mấy vần thơ rất nổi tiếng của nhà thơ Guillaume Apollinaire (1880-1918).
- (1) Nu integral (tiếng Pháp): Lõa thể hoàn toàn. Live show (tiếng Anh): Trình diễn sống.
- (2) Couple sur scene (tiếng Pháp): Đôi nam nữ trên sân khấu.
- (3) Charles Maurice de Talleyrand, chính khách Pháp (1754-1838)
- (1) Đầu đề bản dịch tiếng Pháp. Nguyên tác tiếng Anh là A Moveable Feast.
- (2) Đúng tên là gỗ acajou, một loại gỗ gốc Braxin.
- (3) Một nhà văn nổi tiếng, nguyên Bộ trưởng Văn hóa của tướng De Gaulle.
- (4) Theo thời giá hè 2007, mỗi suất ăn theo thực đơn đặt sẵn ở đây khoảng 38 ơ rô. (PQ.)
- (1) Hãng Royal Caribean Cruise Lines, liên doanh giữa Anh và Na Uy, hiện đứng thứ hai trên thế giới (chỉ sau hãng Carnival của Hoa Kì) với đội tàu du lịch thượng hạng gồm hai mươi hai chiếc, không kể bảy chiếc đang đặt đóng), năm vừa qua chuyên chở hơn hai triệu khách, doanh số ba tỉ đô la Mĩ.
- (1) Dẫn theo nhà sử học E. Tarlé. Theo tư liệu tại bảo tàng thì số chết tại trận khoảng hai mươi ngàn người.
- 1. Nguyệt Loan có nghĩa là "trăng khuyết", Tần Quảng Phong trêu Tiêu Tinh Dã nên mới nói vậy (BTV).
- 1.Phan An (247 300) nhà văn, nhà thơ thời Tây Tấn (256 316) nổi tiếng là một người đẹp trai trong lịch sử Trung Hoa (BTV).
- 2. Thế thuyết tân ngữ là một tập tiểu thuyết bút kí của Lưu Nghĩa Khánh (403 444), người Nam Tống ghi chép lại lời nói và những giai thoại trong tầng lớp quý tộc từ cuối thời Hán đến thời Đông Tấn Dung chỉ thiên là chương mười bốn của Thế thuyết tân ngữ, kể ba mươi chín câu chuyện bình luận về tướng mạo, thái độ, cử chỉ của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng (BTV).
- 3. Câu này nguyên văn trong Hán thư là 'Tần thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi' (Nhà Tần để mất con hươu, thiên hạ tranh đuổi nó). Ý nói là nhà Tần

- để mất thiên hạ, anh hùng khắp nơi tranh đoạt. Ở đây Lâm Nguyệt Loan muốn nói các cô gái ai cũng ngưỡng mộ và muốn có được Minh Nhật Lãng (BTV).
- 4. Hậu Nghệ là nhân vật trong thần thoại Trung Hoa, người đã bắn hạ chín mặt trời để đem lại yên bình cho nhân gian (BTV).
- 5.Nguyên tác 'Đông thị thiên nhai lưu', một câu trong 'Tỳ bà hành' của Bạch Cư Dị (BTV).
- 6. Vương Xương Linh (690 765) nhà thơ nổi tiếng đời Đường. Nguyên tác là: Lạc Dương thân hữu như tương vấn, Nhất phiến băng tâm tại Ngọc Hồ Dịch nghĩa: Nếu bạn bè ở Lạc Dương hỏi về tôi, Hãy nói với họ rằng lòng tôi vẫn thuần khiết như băng trong chiếc bình bằng ngọc (BTV).
- 7. Hàn Dũ (768 824) nhà thơ, nhà tư tưởng đời Đường Nguyên tác: Tỳ phù hám đại thụ, Khả tiếu bất tự lượng Dịch nghĩa: Muốn làm đổ cây to, con kiến đúng là không biết lượng sức mình (BTV).
- 8. Lý Bạch (701 -762) thi nhân nổi tiếng đời Đường, được phong là Thi tiên, các tác phẩm nổi tiếng như Tương tiến tửu, Hành lộ nan, Tĩnh dạ tư... Nguyên tác: Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức Dịch nghĩa: Đóa hoa phù dung nở trên mặt nước, Điểm to cho cảnh sắc thiên nhiên (BTV).
- 9. Tả Trung Nghị Công (1575 1626) tên thật là Tả Quang Đấu, quan ngự sử cuối đời Minh. Ông là một vị quan nổi tiếng trung nghĩa, tác phẩm tiêu biểu là tuyển tập thơ văn Tả Trung Nghị Công tập. Còn Tả Lãnh Thiền là một nhân vật tiểu thuyết Tiếu ngạo giang hồ của Kim Dung (BTV).
- 10. Trong tiếng Trung: Hán Việt: Tử khứ. Nghĩa: Chết, mất; Khứ tử. Nghĩa: Chết đi. Tiêu Tinh đã viết ngược hai từ này (BTV).
- 11. Câu thơ "Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão" có xuất xứ từ bài "Kim Đồng tiên nhân từ hán ca" của Lý Hạ (Đời Đường), hay trong bài "Giản tự Mộc Lan hoa" của Âu Dương Tu (đời Tống), sau được Mao Trạch Đông dùng lại trong bài "Nhân dân giải phóng quan chiếm lĩnh Nam Kinh". Câu sau cần điền là "Nhân gian chính đạo thi thương tang". Dịch nghĩa cả hai câu là: Nếu như ông trời mà có tình cảm thì cũng cảm thấy bi thương mà già đi; Chính đạo ở chốn nhân gian thực như bãi bể nương dâu. Còn câu

- của Tiêu Tinh Dã nghĩa là: Người không phong lưu, uổng phí tuổi xuân (BTV).
- 12. Hồng Nham (Nham thạch đỏ) là cuốn tiểu thuyết về cách mạng xuất bản năm 1962 của hai nhà văn Dương Ích Ngôn và La Quảng Bân, được đưa vào sách giáo khoa bậc trung học phổ thông Trung Quốc (BTV).
- 13. Tác giả viết là Tinh Túc lão quái trong "Tiếu ngạo giang hồ" của Kim Dung nhưng thực chất nhân vật này lại xuất hiện trong bộ "Thiên Long bát bộ" (BTV).
- 14. Tứ khố toàn thư: là bộ sách lớn nhất trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, do vua Càn Long nhà Thanh tổ chức biên soạn. Từ "khốc" (lạnh) và từ "khố" phát âm giống nhau (ku) nên nói "tứ khố toàn thư" được hiểu theo nghĩa "tứ khốc toàn thư" ý chỉ vô cùng lạnh lùng (BTV).
- 15. Khổng tước đông nam phi là bài thơ đầu tiên trong lịch sử văn học Trung Quốc kể về một cuộc hôn nhân đầy bi kịch. Đây là một tác phẩm dân gian thời Đông Hán (BTV).
- 1. Một loại giấy sản xuất ở phủ Tuyên Châu (nay là Tuyên Thành, An Huy, Trung Quốc) chuyên dùng viết chữ và vẽ (BTV).
- 1. Ý nói cả hôn và mùa đều giỏi, tiếng Hán khi đọc lên gần giống với "văn võ song toàn" (BTV).
- 2. Thiên giải nhân ý: Hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác. Thiện giải nhân y: Giỏi trong việc cởi quần áo của người khác. Hai từ này trong tiếng Hán phát âm gần giống nhau, chơi chữ "ý" và "y" (BTV).
- 3. Hồi bảy mươi tư trong tác phẩm Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần nghĩa là: "Thề giữa đoan nghiêm, rào lấp phủ Ninh Quốc" (BTV).
- 4. Giai đoạn Nam, Bắc triều (420 589) tiếp theo là giai đoạn Thập lục quốc và trước nhà Tùy trong lích sử Trung Quốc, là thời đại của nội chiến và chia rẽ. Nhà Lương (502 557) thuộc Nam triều (BTV).
- 5. Chất địa kiên ngạnh ý nói tính chất của đá này vô cùng cứng rắn (BTV).
- 1. Vì Nguyên Thần Dạ gọi Lâm Nguyệt Loan là "em Lâm", đây lại là Giả Bảo Ngọc gọi Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng nên Hứa Bảo Nhi trêu cậu là Bảo nhị gia (BTV).

- 2. Tần Thao Ngọc: nhà thơ thời Vãn Đường. Bài thơ "Bần nữ" (con gái nhà nghèo) là bài thơ rất nổi tiếng của Tần Thao Ngọc, Nguyên Thần Dạ và Lâm Nguyệt Loan vận dụng những ý thơ trong bài thơ này để đối đáp với nhau (BTV).
- 3. Một con chim bay vào rừng trấn áp được tiếng kêu của trăm con khác (BTV).
- 4. Hai câu thơ trong bài Sinh tra tử của từ nhân Ngưu Hy Tế thời Vãn Đường. Nghĩa là "Nhớ chiếc váy màu xanh, nhìn cỏ cây xanh mướt nơi nơi mà thương xót" (BTV).
- 1. Đây là bài thơ Thái Cát trong phần Vương Phong, Kinh Thi. Bài thơ là lời tưởng nhớ tình nhân tha thiết (BTV).
- 2. Phan An tên thật là Phan Nhạc (247 300), tự là An Nhân, là nhà văn nổi tiếng thời Tây Tấn. Hạ Hầu Trạm (243 -291) tự là Hiếu Nhược, nhà văn, nhà kinh học thời Tây Tấn. Cả hai người đều nổi tiếng vì văn tài và dung mạo tuấn tú (BTV).
- 1. Một chiếc cốc và một đời trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau: yi bei zi (BTV).
- (1) Hội đồng Chung khảo gồm có: Nhà văn Hồ Anh Thái, chủ tịch Hội đồng Chung khảo, Ông Nguyễn Huy Thắng, phó giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng, Bà Lê Thị Dắt, giám đốc Dự án Hỗ trợ sáng tác cho thiếu nhi Việt Nam Đan Mạch, Nhà văn Lê Phương Liên, Nhà xuất bản Kim Đồng, Nhà văn Phan Triều Hải

Trích 'Con yêu mẹ', thơ Xuân Quỳnh

Table of Contents

<u>BÍ MẬT TÌNH YÊU PHỐ ANGEL</u>

<u>Girlne Ya - Quách Ni, đóa hoa bé nhỏ mọc trên vách đá</u>

<u>Mục lục</u>